COLECȚIA

Iubiri de poveste

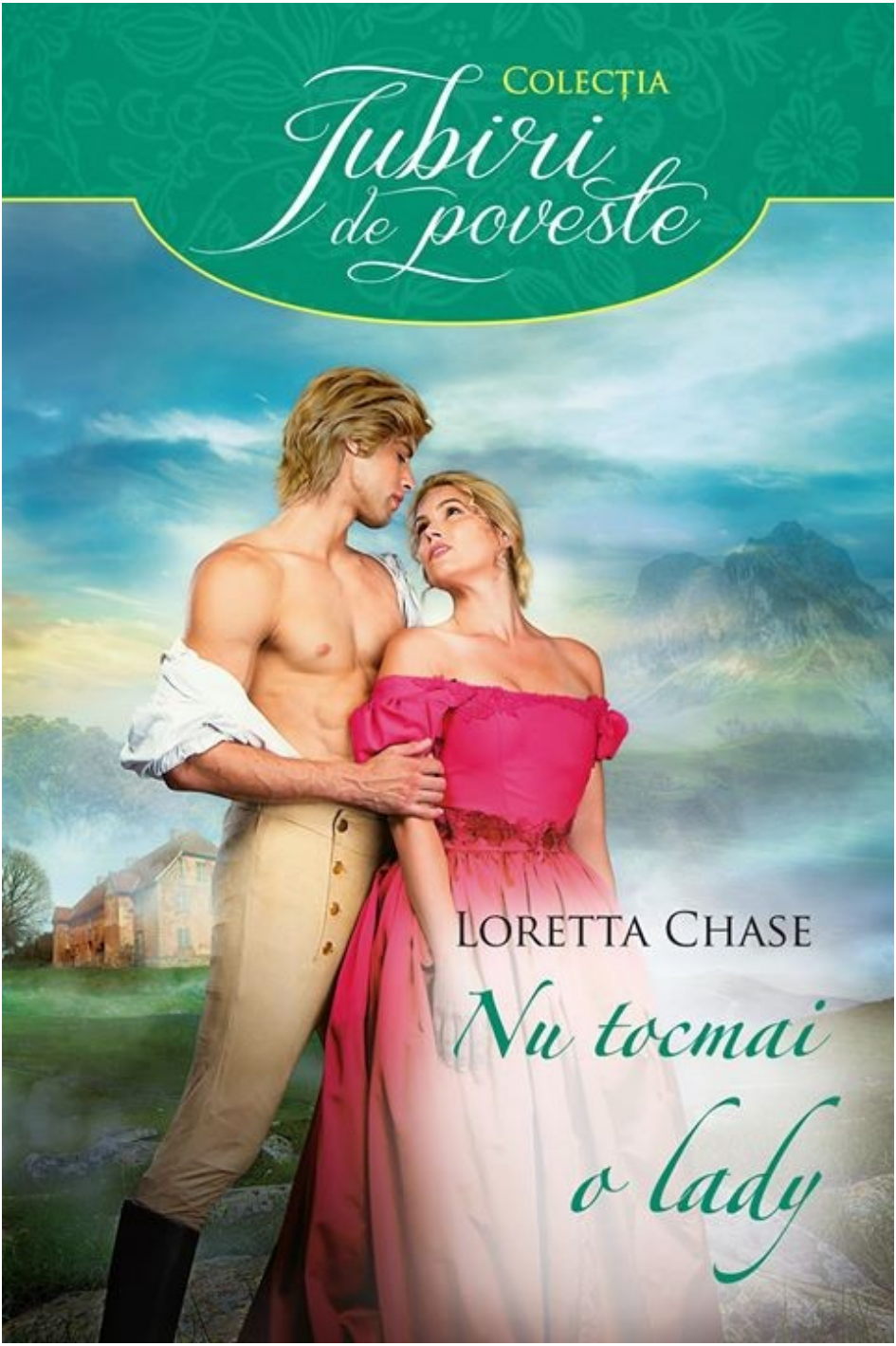

LORETTA CHASE

Nu tocmai o lady

LORETTA CHASE
NU TOCMAI O LADY

Not Quite a Lady by **Loretta Chase**

Copyright © 2007 Loretta Chekani
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Cristina Radu

Prolog

Yorkshire, Anglia
24 mai 1812

— Pot să-l văd? întrebă fata.

Era realmente o fată, de cel mult şaptesprezece ani. Ochii ei albaştri, imenşi, pe faţa albă ca varul, erau marcaţi de durere şi de oboseală, dar părea mult prea tânără pentru a fi mamă.

Avusese parte de un travaliu lung şi încă nu era scăpată de pericol.

Cele două femei mai vârstnice care aveau grijă de ea – una, deşi modest îmbrăcată, era evident o doamnă şi cealaltă evident servitoare – schimbară priviri îngrijorate.

Doamna devenise marchiza de Lithby şi mama vitregă a fetei abia cu un an în urmă. Cu toate astea, atitudinea ei era la fel de plină de compasiune şi iubire ca a unei mame sau surori. Se aplecă peste capul blond ce se odihnea pe pernă.

— Draga mea, ar fi mai bine dacă nu l-ai vedea, murmură ea. Mai bine să te odihneşti acum.

— E liniştit, spuse fata. De ce e aşa de liniştit?

Lady Lithby o mângâie pe frunte.

— Copilul nu e… puternic, Charlotte.

— O să moară, nu-i aşa? Ah, trebuie să mă laşi să-l văd. Doar pentru o clipă, te rog, Lizzie. Îmi pare aşa rău că îţi creez atâtea probleme…

— Nu tu eşti de vină, spuse tăios Lady Lithby. Să nu crezi niciodată asta.

— Ascultă de Excelenţa Sa, zise servitoarea. A fost vina nemernicului ăluia. Împreună cu fiinţa aia mizerabilă ce-şi spunea guvernantă. Era treaba ei să fie atentă la lupi în piele de oaie. Dar n-a făcut-o, nu-i aşa? Te-a lăsat pe tine s-o faci – şi cum să ştie o fată nevinovată despre ticăloşenia bărbaţilor?

Lupul în piele de oaie era mort, ucis într-un duel –

pentru o femeie, bineînţeles. Lady Charlotte Hayward nu era câtuşi de puţin prima sau ultima pe care Geordie Blaine o siluise, deşi poate cea mai tânără şi de cel mai înalt rang.

— Uite, vezi? spuse mama ei vitregă. Molly e de partea ta. Şi eu sunt de partea ta. O lacrimă îi alunecă pe obraz şi căzu pe pernă. Să nu uiţi niciodată asta, draga mea. Poţi întotdeauna să vii la mine.

„Dacă ai fi făcut asta şi vara trecută…”

Lady Lithby nu spusese aşa ceva, dar ideea însăşi plutea ca o fantomă în încăperea liniştită.

— Îmi pare rău, spuse fata. Am fost aşa proastă. Îmi pare atât de rău. Dar te rog, Lizzie, te rog, pot să-l văd? Doar pentru o clipă. *Te rog*.

Rosti vorbele printre gâfâieli obosite. Ochii i se umplură de lacrimi, şi pieptul i se ridică şi cobora cu repeziciune. Cele două femei se temeau că aveau să o piardă, deşi erau atente să nu-şi arate neliniştea.

— Nu vreau să se agite, murmură Lady Lithby către cameristă. Las-o să vadă copilul.

Molly ieşi şi intră în camera de alături, unde doica luase în grijă copilul.

Totul fusese foarte atent şi discret aranjat: moaşa, doica, trăsura care urma a duce copilul la noii lui părinţi. Greşeala mamei lui fusese foarte bine ascunsă.

Camerista se întoarse cu copilul câteva minute mai târziu. Charlotte zâmbi şi se ridică puţin pe perne, iar Molly i-l puse în braţe. El făcu ceea ce părea a fi o slabă încercare de a-i găsi sânul, dar renunţă cu un oftat.

— Ah, să nu mori, spuse mama lui. Îl mângâie pe capişonul de pe cap. Urmă cu degetul linia nasului, a buzelor şi a bărbiei. Îl atinse cu degetul pe mână, şi micuţele degete se strânseră în jurul degetului ei. Nu trebuie să mori, şopti ea. Ascultă de mama.

Îi mai şopti ceva, prea încet ca să poată fi auzit de ceilalţi. Îşi ridică privirea spre mama ei vitregă.

— O să aibă grijă de el?

— Merge la o familie bună, o asigură Lady Lithby. Au tot încercat să aibă un copil. O să-i ofere întreaga lor

afecţiune.

„Dacă va trăi”.

Şi asta rămase nerostit.

Poate că prea multe rămăseseră nerostite, dar Charlotte era prea conştientă de răul făcut şi de situaţia dificilă în care o pusese pe mama ei vitregă – prea conştientă, pe scurt, de tot ce datora acestor femei pentru a exprima ce avea pe inimă.

Poate că, de asemenea, durerea din tânăra ei inimă era prea adâncă şi o lăsase fără cuvinte.

Îşi privea copilul şi suferea, aşa cum nu crezuse că era posibil să sufere. Îşi privea fiul, minunatul ei fiu, şi se gândea la cât rău îi făcuse.

Crezuse că Geordie Blaine îi frânsese inima, dar nici nu se compara cu asta. Adusese pe lume un copil nevinovat. Era slab. Avea nevoie de mama lui. Dar nu-l putea păstra.

Dragostea.

Din cauza ei, făcuse rău atâtor persoane – şi, mai presus de toate, fiinţei nevinovate pe care voia cel mai mult s-o protejeze.

Dragostea.

Te orbea, efectiv. Nu-i mai vedeai pe ceilalţi. Nu mai vedeai trecutul, prezentul şi viitorul. Nu mai vedeai nimic, în afară de un bărbat lipsit de conştiinţă şi sentimentele păcătoase pe care le inspira: dorinţă… pasiune…

Erau nişte cuvinte pline de poezie pentru simple dorinţe animalice. Acum, înţelegea asta, dar era prea târziu. Acele sentimente dispăruseră cu repeziciune.

Ce rămăsese era durerea mâhnirii, aproape dincolo de orice limită.

Dragostea.

Niciodată din nou. Sufletul ei nu mai putea suporta.

Charlotte sărută fruntea copilului. Apoi îşi întoarse spre cameristă privirea albastră, lucind de lacrimi.

— Acum poţi să-l iei, spuse ea.

Capitolul 1

Necazul cu Darius Carsington era că n-avea inimă.

Toţi cei din familia lui erau de acord că fiul cel mai mic al contelui de Hargate pornise în viaţă având una. Toţi erau de acord că, la început, nu păruse a fi destinat să fie cel care dădea cele mai mari bătăi de cap dintre cei cinci fii ai lui Lord Hargate.

Cu siguranţă, ca înfăţişare nu era atât de diferit de ceilalţi.

Doi dintre fraţii lui, Benedict şi Rupert, moşteniseră frumuseţea smeadă a lui Lady Hargate. Darius, la fel ca Alistair şi Geoffrey, avea părul de un castaniu-auriu şi ochii de chihlimbar ai lui Lord Hargate. La fel ca toţi fraţii lui, Darius era înalt şi puternic. La fel ca restul, era chipeş.

Spre deosebire de ceilalţi, era studios şi aşa fusese întotdeauna, începuse să-l supere pe tatăl lui insistând să meargă la Cambridge, deşi toţi bărbaţii familiei îşi făcuseră studiile la Oxford. Cambridge era mai riguros din punct de vedere intelectual, spusese el. Aici se puteau studia botanica şi siderurgia şi alte subiecte de fizică şi filosofie practică.

Într-adevăr, se descurcase bine la Cambridge. Din nefericire, încă de când îşi terminase studiile, păruse că îşi lăsase intelectul să-i domine sentimentele şi etica.

Ca să simplificăm, Darius îşi împărţea viaţa în două: 1) studierea comportamentului animalelor, în special comportamentul reproducerii şi al împerecherii şi 2) consacrarea timpului său liber copierii acestui comportament.

Cea de-a doua parte era problema.

Ceilalţi patru fii ai lui Lord Hargate nu fuseseră nişte sfinţi când venea vorba despre femei – cu excepţia lui Geoffrey, care fusese monogam din ziua în care se născuse.

Când venea vorba despre cantitate însă, niciunul dintre ceilalţi nu-l întrecea pe Darius.

Cu toate astea, comportamentul lui dezmăţat era o chestiune minoră, pentru că tatăl, mama şi restul familiei erau departe de a fi nişte puritani. Pentru că nu ajunsese să seducă fete nevinovate, nu se puteau plânge că era un ticălos. Pentru că era destul de isteţ să se limiteze la demimondene sau chiar la cele aflate la graniţa înaltei societăţi, nu se puteau plânge de scandaluri. În acele grupuri, morala era oricum destul de îndoielnică şi faptele lor arareori provocau mirare, fără a mai vorbi despre apariţia în fiţuicile de scandal.

Ceea ce supărase familia era felul metodic şi detaşat în care îşi ducea mai departe desfrânarea.

Fiinţele pe care le studia însemnau mai mult pentru el decât oricare dintre femeile cu care se culca. Putea înşira diferenţele, mari şi mici, între o rasă de oi şi alta. Dar nu-şi putea aminti numele ultimei sale cuceriri, ca să nu mai vorbim despre culoarea ochilor ei.

Aşteptând în zadar ca fiul său în vârstă de douăzeci şi opt de ani să pună capăt nebuniilor tinereţii sau cel puţin să dea semne că era totuşi o fiinţă umană, Lord Hargate decise că era timpul să intervină.

Îl chemă pe Darius în biroul său.

*

Toţi fiii lordului Hargate ştiau ce înseamnă să fie chemaţi în birou, însemna că avea să se năpustească asupra lor, ca o tonă de cărămizi, după cum s-ar exprima Rupert.

Cu toate astea, Darius se îndreptă spre ceea ce Alistair numea Camera Inchiziţiei aşa cum ar fi mers spre podium pentru a prezenta o lucrare: umerii drepţi, capul sus, apriga-i inteligenţă arzând în ochii săi aurii.

Cu o siguranţă semeaţă, stătu în faţa biroului tatălui său şi îl privi drept în ochi. Să facă altfel ar fi fost dezastruos. Chiar şi un bărbat mai puţin inteligent ar fi

învăţat asta crescând cu patru fraţi încăpăţânaţi.

Pe deasupra, se asigură că avea să dea impresia că nu se străduise prea mult în ceea ce privea înfăţişarea lui, de vreme ce asta ar părea o încercare de-a potoli monstrul.

Treaba era că Darius ştia întotdeauna ce făcea şi ce impresie lăsa.

Poate că abia de-şi trecuse peria prin părul castaniu şi des, dar un ochi atent putea observa cum tunsoarea îi sublinia nuanţa de auriu natural pe care statul în aer liber – prea des fără pălărie – îl deschisese presărându-l cu şuviţe roşcate. Soarele îi făcea să lucească şi trăsăturile frumos conturate. Aşijderea, costumul înşelător de simplu atrăgea atenţia asupra trupului său puternic.

Nu arăta deloc studios. Nu arăta nici măcar civilizat. Nu erau doar trupul bronzat şi strălucirea aurie de putere şi sănătate, ci şi energia animalică pe care o emana, simţământul de ceva nesupus ce stătea ascuns sub această aparenţă.

Ceea ce mulţi privitori, în special femei, vedeau nu un gentleman din înalta societate, ci o forţă a naturii.

Femeile fie erau cucerite, fie simţeau dorinţa de a-l îmblânzi. Puteau tot atât de bine să încerce să domolească vântul, ploaia sau Marea Nordului. El lua ce i se oferea, sinchisindu-se de ele tot atât cât o făceau vântul, ploaia sau Marea Nordului.

Nu vedea niciun motiv să se comporte diferit. Aceste afaceri cu femeile erau, la urma urmei, trecătoare prin definiţie. N-aveau niciun efect asupra societăţii, agriculturii sau asupra oricărui lucru semnificativ.

Tatăl lui vedea diferit lucrurile, aşa cum îi spusese deschis. Afirmase că destrăbălarea era ordinară şi un semn de vulgaritate, iar numărul amantelor îl făcea pe Darius să pară a se lua la întrecere cu ceilalţi bărbaţi indolenţi şi nesocotiţi, incapabili să facă ceva mai important cu vieţile lor.

Mustrarea continuă suficient de mult, în stilul concis şi devastator ce-l făcuse pe Lord Hargate unul dintre cei mai de temut membri ai parlamentului.

Mintea îi spunea lui Darius că dojana asta era o critică fără sens. Cu toate astea, îl rănise, aşa cum ştia că era menit să facă. Totuşi, omul raţional nu-şi lăsa sentimentele să-i dirijeze acţiunile, chiar şi supus unei extreme provocări. Dacă a refuza să-şi lase sentimentele să-l conducă era uriaşa vină a lui Darius, aşa să fie. Aflase cu mult timp în urmă că logica şi o calmă indiferenţă erau arme puternice, îi împiedicau pe tiranicii membri ai familiei să strivească pe cineva cu forţa personalităţii lor, evitau manipularea – de către femei în special – şi câştigau respect, cel puţin din partea intelectualilor de felul lui.

Aşadar, Darius ripostă, dând cel mai exasperant răspuns la care se putuse gândi pe loc:

— Cu tot respectul, sir, nu reuşesc să înţeleg ce are a face sentimentul cu astfel de chestiuni. E instinctul natural al bărbatului să se împerecheze cu sexul opus.

— E, de asemenea, aşa cum ai arătat în câteva articole referitoare la ceremonialul de împerechere, instinctul natural al câtorva specii să-şi aleagă perechea şi să rămână împreună cu ea, răspunse Lord Hargate.

Aha, deci asta era, în cele din urmă – şi deloc surprinzător.

— Cu alte cuvinte, vrei să mă însor, spuse Darius. I se păruse dintotdeauna inutil să se ascundă în spatele cuvintelor – încă o trăsătură exasperantă, dintre cele multe ale lui.

— Ai ales să nu urmezi o carieră profesorală la Cambridge, spuse tatăl său. Dacă ai fi urmat cariera academică, fireşte, ar fi fost de aşteptat să nu te căsătoreşti. Dar n-ai nicio ocupaţie.

„Nicio ocupaţie?” La doar douăzeci şi opt de ani, Darius Carsington era unul dintre cei mai respectaţi membri ai Societăţii Filosofice.

— Sir, dacă îmi e permis să spun, munca mea…

— Jumătate dintre membrii înaltei societăţi par a scrie broşuri şi eseuri menite a impresiona o societate academică sau alta, spuse Lord Hargate, fluturând din mână a lehamite. În cea mai mare parte însă, aceşti

gentlemani au totuşi o sursă de venit, şi sursa respectivă nu e punga cu bani a tatălui lor.

Gestul era supărător, şi Darius dori să riposteze.

„Ce ar trebui să fac cu viaţa mea în schimb?” ar fi putut spune el. „Cum m-aş deosebi de ceilalţi: Benedict cel perfect şi filantropist, Geoffrey, modelul de familist, Alistair, eroul de război şi incurabilul romantic, Rupert, adorabilul ticălos şi de curând aventurierul îndrăzneţ. Cum altfel aş putea să mă evidenţiez decât exploatându-mi singurul avantaj – inteligenţa? Cum ai ieşi *tu* din umbra lor?”

Deşi aceste întrebări erau mai mult decât rezonabile, nu le-ar pune. Refuza să fie ademenit în a se apăra împotriva unei critici atât de evident nedrepte şi ilogice.

În schimb, afişă o expresie amuzată.

— În cazul ăsta, tată, poate că vei fi atât de bun să-mi alegi o mireasă cu o zestre mare. Fraţii mei par mulţumiţi de alegerile pe care le-ai făcut pentru ei, şi mie îmi e complet indiferent.

Într-adevăr, nu-i păsa. Asta era sigur că-l exaspera pe tatăl lui. Îi oferea o oarecare consolare, dar nu prea mare, de vreme ce Lord Hargate era maestru în a nu-şi arăta sentimentele.

— N-am timp să găsesc o mireasă potrivită pentru tine, spuse Excelenţa Sa. În orice caz, n-am pomenit nimic despre căsătorie faţă de fraţii tăi până când nu au ajuns să facă treizeci de ani. Ca să fim cinstiţi, trebuie să-ţi mai acord un an. Trebuie să-ţi ofer şi ţie ocazia să te faci util, aşa cum le-am oferit-o şi celorlalţi fraţi.

Fiul cel mai mare, Benedict, nu trebuia să aibă o profesie sau să-şi găsească o mireasă bogată, de vreme ce moştenea totul. Până acum, ceilalţi fii mai mici se căsătoriseră pentru bani. Era şi dragoste la mijloc, dar Lord Hargate avea destulă minte să nu pomenească despre acest subiect.

Darius clasificase Dragostea Romantică în categoria etichetată drept Superstiţie, Mit şi Prostii ale Poeţilor. Spre deosebire de atracţie, dorinţă şi chiar dragoste şi afecţiune faţă de familie, ce se puteau observa în regnul animal,

Dragostea Romantică i se părea un sentiment creat în principal de imaginaţie.

Cu toate astea, pentru moment, nu se gândea la dragoste. Se întrebă ce avea de gând machiavelicul său tată.

— Ce fel de ocazie?

— Recent, am achiziţionat o moşie, spuse Lord Hargate. Îţi acord un an pentru a o face să producă venit. Fă asta şi eşti scutit cu desăvârşire de căsătorie.

Lui Darius îi tresăltă inima. O provocare, o adevărată provocare. Într-un final, tatăl lui înţelesese de ce era el capabil?

Nu, firește că nu. Asta era imposibil.

— Nu poate fi aşa uşor, spuse el. Mă întreb unde-i capcana.

— Nu va fi deloc uşor, spuse tatăl lui. Moşia se află de zece ani sub supravegherea cancelariei.

Cancelaria era curtea londoneză a echităţii[1]. Era cu mult, mult mai uşor să introduci un caz în cancelarie decât să-l scoţi de acolo, aşa cum, spre mâhnirea lor, aflaseră numeroşi cetăţeni.

— Zece ani? spuse Darius. Te referi cu siguranţă la moşia Cheshire. Casa bătrânei nebune. Cum se cheamă?

— Beechwood.

„Bătrâna nebună” era verişoara lui Lord Hargate, Lady Margaret Andover, care, la momentul morţii sale, nu mai vorbea cu niciun membru al familiei sau cu vreun vecin ori cu oricine altcineva, se pare, în afară de câinele ei mops, Galahad – acum mort de mult –, căruia îi lăsase moşia într-un codicil al testamentului ale cărui codicile se întindeau pe două sute optsprezece pagini. Se contraziceau între ele, aşa cum se întâmplase şi cu multe alte testamente pe care le făcuse de-a lungul ultimelor decenii de viaţă. Iată motivul pentru care moşia ajunsese în cancelarie.

Piesele acestei enigme se îmbinară firesc.

---

1 O parte a sistemului de drept britanic constituit din trei ramuri: dreptul comun, echitatea şi dreptul de jurisprudenţă (n.tr.)

— Casa mai rezistă? întrebă Darius.

— Oarecum.

— Şi pământul?

— În ce hal îţi imaginezi că e după zece ani de zăcut în paragină?

Darius încuviinţă din cap.

— Înţeleg. Îmi oferi una dintre muncile lui Hercule.

— Exact.

— Trebuie să fii sigur că ar avea nevoie nu de un an, ci de câţiva pentru a fi pusă în ordine, spuse Darius. Asta e chichiţa.

— Odinioară, a oferit un venit frumos şi are potenţialul de a face asta din nou, spuse tatăl său. Lord Lithby, al cărui pământ e la est, tânjeşte după asta de-o veşnicie. Dacă nu te simţi în stare să faci faţă provocării, va fi fericit să mă scape de moşia asta.

Aici – după cum ştia prea bine diavolul ăsta manipulator – îl atinsese pe Darius în punctul sensibil. Şi funcţionase, aşa cum diavolul ştia că avea să se întâmple. Chiar şi cele mai puternice minţi câştigă arareori o bătălie cu mândria masculină.

— Ştii foarte bine că nu voi refuza… nu pot refuza, când pui problema în felul ăsta, spuse Darius. Când începe numărătoare?

— Acum, spuse Lord Hargate.

Cheshire
Sâmbătă, 15 iunie 1822

Numele scroafei era Hyacinth.

Stătea în cocina ei hrănindu-şi cu răbdare numeroasele progenituri. Cea mai grasă şi mai fertilă scroafă din comitat era mândria proprietarului ei, marchizul de Lithby, şi obiectul invidiei vecinilor.

Lord Lithby se sprijini de gardul cocinii, admirându-şi scroafa favorită.

Tânăra femeie care stătea lângă el se gândea că

scroafa şi ea aveau multe în comun, amândouă fiind trofee la care Excelenţa Sa ţinea nespus.

Lady Charlotte Hayward avea douăzeci şi şapte de ani. Singurul copil al lui Lord Lithby din prima căsătorie, era singura fiică, suprema lui mândrie.

Criticile tăioase ale societăţii nu-i puteau găsi cusur înfăţişării. Erau de acord că nu era nici prea scundă, nici prea înaltă, nici prea durdulie, nici prea slabă. Părul deschis la culoare încadra o faţă ce satisfăcea toate etaloanele unei frumuseţi clasice: ochi de un albastru Wedgwood[2], un nas elegant şi buze asemănătoare arcului lui Cupidon, şi toate acestea evidenţiate extrem de artistic de un ten de porţelan. Numeroasele femei care o invidiau aflau, spre exasperarea lor, că era imposibil s-o urăşti, pentru că era bună la suflet, generoasă şi amabilă.

Habar n-aveau cât de multă muncă presupunea rolul de Lady Charlotte Hayward, şi ar fi fost uluiţi să afle că invidia o scroafă.

Tocmai se întreba cum ar fi fost să se tăvălească prin noroi şi să scurme prin gunoaie, nepăsându-i de ce crede lumea, când tatăl ei spuse:

— Charlotte, chiar trebuie să te măriţi, să ştii.

Îngheţă toată şi îşi zise: „Chiar trebuie să mă omor”.

În sinea ei, era ca şi cum privea în jos, într-un hău, de pe marginea unei faleze. La exterior, nu afişă niciun semn de nelinişte. Ascunderea unor sentimente nedorite îi intrase în obicei, ca o a doua natură.

Se uită spre tatăl ei cu un zâmbet afectuos. Ştia că o iubea foarte mult. Nu voia s-o împingă la gesturi necugetate. N-avea nicio idee ce îi cerea.

Cum ar putea să se mărite şi să rişte ca secretul ei să fie descoperit în noaptea nunţii? Cum ar reacţiona bărbatul a cărui proprietate ar deveni dacă şi-ar da seama că mireasa lui nu era fecioară? Cum ar reacţiona *ea?* Ar putea minţi suficient de bine încât să-l convingă că s-a înşelat? Voia oare să-şi înceapă căsătoria cu o minciună? Dar cum să-i poată încredinţa adevărul vreunui bărbat? Cum să-i

2 Marcă britanică de porţelanuri foarte apreciată pe plan mondial (n.tr.)

poată dezvălui secretul? Cum să poată recunoaşte toate înşelătoriile pe care le făptuise şi să rişte să-i înşele în continuare pe cei pe care-i iubea?

Îşi pusese aceste întrebări, precum şi altele, cu mult timp în urmă. În minte, îşi închipuise toate posibilele urmări.

Se hotărâse că era mai bine să moară fată bătrână.

Tatălui ei nu-i putea spune aşa ceva. Era nefiresc pentru o femeie să-şi dorească să rămână nemăritată. Deoarece era la fel de nefiresc pentru un tată să-şi dorească pentru fiica lui aşa ceva, nu fusese surprinsă că el adusese vorba despre acest subiect. Un alt tată ar fi făcut asta cu ani în urmă. Ar trebui să fie recunoscătoare pentru perioada de libertate pe care o avusese. Cu toate astea, se întrebă „De ce acum?” Şi nu se putu opri să nu se întrebe, nefericită: „De ce, de ce?”

— Ştiu că o fată ar trebui să se mărite, tată, spuse ea.

„Dar nu pot”, se gândi. „Nu mă pot mărita ţinând secretul ăsta apăsător, pe care nu-l pot dezvălui”.

— Ai fost mult prea altruistă pentru prea multă vreme, spuse tatăl ei, nedându-şi seama, în inocenţa lui, că îi străpungea conştiinţa vinovată. Ştiu că ţi-ai dat deoparte propria-ţi fericire pentru a-i putea fi de ajutor mamei tale vitrege în timpul lăuziilor ei. Ştiu că o iubeşti. Ştiu că-ţi iubeşti fraţii mai mici. Dar, draga mea, e vremea să ai şi tu propriul cămin şi copii.

Ah, acum durerea o străpunse adânc, mai adânc decât se întâmplase în ultima vreme.

Copii ai ei.

Dar nu ştia adevărul despre ce se întâmplase cu zece ani în urmă. Nu ştia ce-i spunea. Nu ştia cât de mult o rănea. Nu trebuia să ştie niciodată.

— Mă învinovăţesc pe mine însumi, continuă tatăl ei. Mi-am făcut un obicei egoist din a mă purta cu tine ca şi cum ai fi băiatul pe care credeam că nu-l pot avea vreodată. Chiar şi acum, deşi ai patru fraţi în camera copiilor, e greu să mă dezbar de acest obicei.

Mama ei murise pe când nici nu împlinise

cincisprezece ani. Spre uluirea ei, tatăl se însurase din nou după doar un an. Mama ei vitregă, Lizzie, cu doar nouă ani mai mare decât ea, era mai degrabă o soră mai mare decât o mamă… deşi Charlotte nu reuşise să înţeleagă asta la vremea respectivă. Ce proastă, cât de proastă fusese.

— M-ai stricat, asta-i problema, continuă tatăl ei. Nici măcar o dată, în clipele acelea groaznice, atunci când ai fost bolnavă, nu mi-ai dat vreun motiv să fiu îngrijorat sau mâhnit. În schimb, te-ai dăruit – tuturor.

După ce avusese copilul despre care el nu ştia nimic, se îmbolnăvise, într-adevăr, pentru multă vreme. După acea perioadă îngrozitoare, îşi jurase că nu avea să mai pricinuiască un singur moment de nelinişte, durere sau ruşine nici unei persoane la care ţinea. Făcuse rău – un rău pe care nu-l mai putea repara – cât să-i ajungă pentru o viaţă întreagă.

— De asemenea, poate că nu am crezut că vreunul dintre tinerii care roiau în jurul tău ar putea să te aprecieze cu adevărat, continuă tatăl ei, explicându-şi gândurile, aşa cum făcuse întotdeauna cu ea. Fireşte, tu eşti amabilă cu toţi admiratorii tăi, deşi nu exagerat, pentru că atitudinea ta este întotdeauna ireproşabilă. Cu toate astea, niciunul, am impresia, nu ţi-a câştigat afecţiunea, nu?

— Nici unul, spuse ea. E doar soarta, bănuiesc eu.

— Nu sunt prea sigur dacă cineva ar trebui să se încreadă în soartă, spuse el. A mers în cazul meu, sunt gata să recunosc. Eram însingurat după ce mama ta a murit. Poate că am făcut o greşeală prostească.

Şi ea fusese însingurată după moartea mamei ei. Când tatăl ei se recăsătorise, Charlotte depăşise – ah, cu greu îşi mai putea aminti acum – orice limită a suferinţelor. Fusese vulnerabilă, în orice caz. Şi Geordie Blaine fusese acolo pentru a profita.

Tatăl ei era prea îngăduitor că-i amintea de greşeala pe care credea că ea *aproape* o făcuse. Credea că-l expediase pe Blaine înainte ca răul să se producă.

Nici măcar cele două persoane care ştiau adevărul nu i-l reaminteau niciodată.

Charlotte n-avea nevoie să i se reamintească.

Tatăl ei se întoarse spre ea cu ochii cenuşii neobişnuit de serioşi. Lord Lithby era un om vesel, şi în majoritatea timpului ochii lui luceau de voioşie.

— Viaţa e imprevizibilă, draga mea. Nu putem fi siguri de nimic, cu excepţia faptului că într-o zi vom muri.

Nu cu multe luni în urmă, o febră aproape că-l omorâse.

Mâinile ei înmănuşate se strânseră pe gardul cocinii.

— Ah, tată, aş vrea să nu mai spui aşa ceva.

— Moartea e inevitabilă, zise el. În iarna când eram îngrozitor de bolnav, mă gândeam că mai sunt atâtea de făcut. Una dintre marile mele nelinişti erai tu. Când o să mor eu, cine o să aibă grijă de tine?

„Servitorii”, se gândea ea. „Avocaţii. Administratorii”. O moştenitoare putea oricând să plătească pe cineva care să-i poarte de grijă, şi n-o să fie niciodată lipsă de oameni dornici să accepte postul ăsta. Ultima fată din lume care avea nevoie de un soţ era o fată bogată.

Charlotte era o fată foarte bogată. Aranjamentul de la căsătoria mamei ei inclusese o clauză foarte generoasă pentru copii. Cum căsătoria avusese drept rezultat doar un copil, partea lui Charlotte era considerabilă, chiar şi pentru fiica unui marchiz.

— Îmi pare rău că-ţi faci griji pentru mine, spuse ea.

El negă asta cu un gest al mâinii.

— Se presupune că taţii îşi fac griji în legătură cu copiii lor. Asta nu e chiar aşa o grijă mare. E doar o problemă ce trebuie rezolvată. Recunosc, n-am încercat până acum să mă ocup cu peţitul. Cu toate astea, m-am gândit mult la treaba asta. De îndată ce m-am simţit mai bine, am încercat să observ îndeaproape ce se întâmplă în timpul sezonului.

Sezonul londonez era, printre altele, momentul în care nobilii necăsătoriţi îşi găseau perechea. La fel ca restul femeilor nemăritate, Charlotte lua parte cu supunere la toate activităţile sociale necesare. La fel ca restul, se expunea la balurile săptămânale cu cotizaţie în sala de bal

de la Almack, unde doar crema societăţii era primită – pentru admirabilul scop, credea ea, de a delimita înfiorătoarea plictiseală la un cerc mic şi select.

— Majoritatea fetelor îşi găsesc un soţ în timpul sezonului, spuse Lord Lithby. Dar tu ai avut opt sezoane. De vreme ce nimeni nu-ţi poate reproşa ceva, aş zice că vina e în altă parte. Pentru că am studiat problema, am ajuns la două concluzii. În primul rând, metoda e prea haotică. În al doilea rând, Londra oferă prea multe distracţii. Vezi tu, trebuie să abordăm ştiinţific problema.

Lord Lithby era agronom. Membru al Societăţii Filosofice, citea în permanenţă broşuri sau lucrări despre cultivarea pământului. Continuă explicând că unele dintre principiile folosite în agricultură s-ar putea aplica şi oamenilor. Era nevoie de un sistem, şi el concepuse unul.

Habar n-avea cât se străduise fiica lui să nu obţină rezultatul dorit. Habar n-avea cât de ştiinţific abordase ea problema Cum să nu Mă Mărit. Charlotte concepuse un sistem cu ani în urmă şi continuase să-l îmbunătăţească.

Fusese cândva oarbă în privinţa unui bărbat. Nu avea să repete greşeala.

Din cauza bolii îndelungate – a spiritului şi a trupului – ce rezultase în urma acelei greşeli, îşi făcuse un debut întârziat în societate, la vârsta de douăzeci de ani. Cu mult înainte de asta totuşi, studiase bărbaţii din cercul ei social, evaluându-le caracterul, cu aceeaşi atenţie cu care tatăl ei evalua caracteristicile guliilor şi ale fasolei, ale vacilor, ale oilor şi ale porcilor săi. La fel cum tatăl ei studia modalităţile prin care să facă animalele şi semănăturile sale să prospere, ea studia modurile prin care să diminueze interesul bărbaţilor faţă de ea.

Învăţă să fie nemaipomenit de plicticoasă cu unul, anostă până la a se face invizibilă cu altul. Cu unii, vorbea fără încetare. Cu alţii, era tăcută. Câteodată, devenea neatentă şi uşor zăpăcită. Altă dată, continua să se prefacă a nu recunoaşte un bărbat pe care îl întâlnise în repetate ocazii. Şi de mai multe ori îl condusese pe curtezanul ei la altă femeie.

Ultima manevră cerea o deosebită grijă şi ingeniozitate.

De fapt, toate cereau aşa ceva. Indiferent de tehnica folosită, trebuia să pară plăcută şi îndatoritoare.

Era o muncă anevoioasă pentru o fată atrăgătoare şi bogată să nu se mărite şi să nu fie prinsă că nu voia să se mărite. Ar trebui să-i fie ruşine că-l amăgea, dar ruşinea adevărului era cu mult mai rea.

— Eu şi Lizzie am făcut o listă cu bărbaţi pe care credem că-i vei găsi agreabili, spuse tatăl ei. Peste o lună, aceşti bărbaţi vor veni la reşedinţa Lithby şi vor rămâne două săptămâni. Fireşte, câteva dintre verişoarele şi prietenele tale vor veni şi ele, pentru a fi suficiente persoane prezente. În felul ăsta, vei avea ocazia să ajungi să-i cunoşti pe aceşti bărbaţi. La rândul lor, lipsiţi de distracţiile oraşului, vor avea şansa să-ţi capteze atenţia.

Îi zâmbi fericit.

Încântarea lui Lord Lithby nu se limita la un zâmbet, căci, la fel ca razele soarelui, părea că radiază din însăşi fiinţa lui.

Charlotte îi zâmbi şi ea. Cum să n-o facă, de vreme ce el era aşa mulţumit de această îngrozitoare idee a lui?

— Dacă nu merge de data asta, vom încerca din nou în sezonul de vânătoare, spuse el. Nu e ca şi cum n-o să avem oaspeţi, oricum ar fi.

Deşi nu adăugă niciun „dar”, Charlotte auzi totuşi unul.

Îşi pusese în minte să-i găsească un soţ cu această metodă şi, orice ar fi spus, era încrezător că avea să izbutească din prima. Ar fi fost groaznic de dezamăgit dacă n-ar merge.

Ar distruge-o să-l dezamăgească.

Ar distruge-o şi să facă precum dorea el.

— Sunt sigură că o să meargă, tată, spuse ea. Bineînţeles, am încredere deplină în judecata ta.

— Ce fată cumsecade.

O bătu pe umăr.

Odată stabilite toate astea şi nedându-şi absolut deloc

seama de furtuna stârnită în ea, continuă cu alte subiecte: ceva despre moşia vecină... procesul cancelariei soluţionat cu o viteză uimitoare... dar întotdeauna Lord Hargate... fiii lui... lucrarea lui Carsington despre sare... pododermatita la oi...

Ea încercă să fie atentă, dar zgomotul din cap nu-i permitea. Mintea ei rătăcea de la un gând speriat la altul, de la o amintire nedorită la alta. Se uită la scroafă şi îşi dori seninătatea porcină. Îşi dori uterul lui Hyacinth, sigur de locul şi rolul lui în lume.

Apoi Lord Lithby plecă să discute cu paznicul de vânătoare, iar Charlotte merse pe drumul ei, luându-şi cu ea şi mintea cea agitată.

*

Lord Lithby încercase să-i povestească fetei lui despre moşia alăturată şi despre noul vecin, Darius Carsington.

Pentru că Darius nu stârnise vreun scandal, iar Lord Lithby nu dădea nici doi bani pe bârfe, nu ştia – şi, dacă ar fi ştiut, probabil nu i-ar fi păsat – că noul său vecin era un crai, impasibil sau altcumva. Tot ce îl interesa pe Lord Lithby era că cel mai mic fiu al lui Lord Hargate era membru al Societăţii Filosofice şi scrisese câteva lucrări interesante despre comportarea animalelor şi un număr remarcabil de broşuri despre vite. Lord Lithby deţinea fiecare dintre aceste broşuri. În special, o considera a fi esenţială pe cea despre creşterea porcilor.

Fireşte că era încântat că acest strălucit coleg se ocupa acum de moşia în paragină aflată la hotarul de vest al moşiei sale. Îi explicase fiicei lui despre procesul de la cancelarie şi despre triumful lui Lord Hargate, care reuşise să rezolve cazul după doar zece ani. Vorbise cu entuziasm despre studiile domnului Carsington în legătură cu pododermatita la oi şi opiniile sale referitoare la sarea din alimentaţia vitelor. Avea să meargă la noul său vecin chiar în acea zi şi să-l invite la cină, anunţă el.

Ar fi putut foarte bine să vorbească despre asta

scroafei.

Între timp, la trei kilometri distanţă, Darius – care avusese cât de puţin posibil de a face cu înalta societate şi ar fi vrut mai degrabă să fie eviscerat cu un cuţit ruginit decât să pună piciorul în sala de la Almack – nu ştia nimic despre planurile, entuziasmul sau fiica lui Lord Lithby.

Insuportabilul fiu al lui Lord Hargate sosise târziu cu o zi înainte şi petrecuse noaptea la hanul Unicorn în târgul Altrincham, cam la cinci kilometri distanţă. Deşi mama lui insistase să trimită servitorii înainte, pentru a face reşedinţa dacă nu pregătită, măcar locuibilă, Darius intenţiona să nu ţină seama de asta.

Repararea casei era lipsită de logică. Ar fi doar o cheltuială; n-ar aduce profit. Să locuiască la han era mai ieftin şi mai uşor. Trebuia doar să-şi achite nota de plată. N-avea nevoie să angajeze servitori în plus faţă de valetul lui, Goodbody. N-avea nevoie să repare nimic. Servitorii, proviziile şi întreţinerea erau problema hangiului. În plus, administratorul lui, Quested, îşi avea biroul în Altrincham.

Moşia era prioritatea. Astfel, la prima oră a dimineţii, el şi administratorul făcură un tur al moşiei. Lucrurile stăteau mai mult sau mai puţin exact aşa cum te puteai aştepta. Cu proprietatea în litigiu, nu se putuse interveni şi nu se putuse face nimic legal cu ea timp de zece ani. Insecte, păsări şi tot soiul de animale mici invadaseră multe dintre acareturi ce erau în diferite stadii de degradare. Grădinile erau în paragină, plantele erau năpădite de buruieni acolo unde acestea nu le sufocaseră de-a dreptul. Animalele sălbatice păreau să prospere şi ele, deşi dăunătorii erau mai puţini decât se aşteptase.

Marea surpriză era ferma. Nu era ruina abandonată pe care şi-o închipuise. Cineva – tatăl lui, cel mai probabil – ocolise pesemne birocraţia şi angajase oameni să aibă grijă de ea.

Cu toate astea, când, câteva ore mai târziu, Quested plecă, avea cu el o lungă listă de însărcinări, cele mai multe având de a face cu angajarea de muncitori.

Lăsându-şi creierul să se relaxeze după ce analizase,

măsurase şi calculase, Darius dădu o raită prin jungla ce fusese cândva un parc amenajat şi îşi croi drum pe o potecă năpădită de buruieni, spre un iaz. Aici se opri, pândind libelule.

Unul dintre colegii de la Societatea Filosofică scrisese un articol despre felul în care se împerecheau libelulele, iar lui Darius i se păruse de-a dreptul fantezist. Insectele, cu excepţia celor supărătoare pentru vite, nu constituiau un subiect deosebit de interesant pentru el. Cu toate astea, acordă o fugară privire libelulelor. Apoi, după cum se întâmplase adesea, curiozitatea învinse.

Într-o clipă, se găsi întins pe burtă printre buruienile înalte, cu întreaga sa inteligenţă concentrată asupra creaturilor asemănătoare zânelor ce zburau aproape de apă. Concentrat în încercarea de a distinge masculii de femele fără ajutorul unui binoclu, era surd, mut şi orb la tot ce-l înconjura.

Poate că, în acest moment, o cireadă de bivoli cuprinsă de streche i-ar fi putut atrage atenţia – dacă se întâmpla să fie o cireadă deosebit de mare.

Ceea ce explică de ce observă cu o asemenea întârziere.

Îşi dădu vag seama de un mormăit înainte ca acesta să-i pătrundă în minte. O clipă mai târziu, auzi un trosnet de crengi. Îşi ridică privirea şi se uită în acea direcţie.

Era o fată, la nici trei metri distanţă, şi, când îi apăru capul deasupra buruienilor, fata ţipă şi făcu o săritură drept în sus. Se poticni, iar mâinile îi fluturară ca nişte pale ameţite ale unei mori de vânt, în vreme ce încerca să-şi recapete echilibrul, dar terenul era lunecos, şi ea alunecă îndreptându-se direct spre apa mocirloasă. El se ridicase deja şi se grăbi spre ea, în vreme ce păsările zburară din copaci, ciripitul lor acoperind bâzâitul încet al insectelor.

O apucă cu braţele de după mijloc pe când ea aluneca în jos, dar ea ţipă din nou când el o atinse şi aproape că îi trase pe amândoi în iazul murdar. El o smuci înapoi, şi tocurile botinelor ei îl loviră în fluierul piciorului. Cu toate că avea cizme, simţi lovitura şi trebui să depună ceva efort

pentru a-şi menţine echilibrul. Înjură.

— Potoleşte-te, naiba să te ia! izbucni el. Ai de gând să ne îneci pe amândoi?

— Încetează să mă mai strângi de piept, ti... ti...

Îi împinse mâinile, şi începură să alunece din nou spre apă.

— Nu sunt...

— Dă-mi drumul!

El trase din nou, cu putere, târând-o înapoi spre terenul drept.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Ea se zbătu, împungându-l cu cotul în stomac. El îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se poticni. Ea îşi repezi mâna şi îl înşfăcă de braţ ca să nu cadă.

— Brută ce eşti! Ai făcut-o dinadins!

Se îndoi, gâfâind, încă agăţându-se de braţul lui.

— Mi-ai spus să-ţi dau drumul, zise el.

Atunci, ea îşi ridică privirea, şi el se surprinse uitându-se într-un neobişnuit univers de albastru reprezentat de ochii ei. Totul dispăru, în vreme ce el încerca să cuprindă tot ce vedea: faţa ovală fără cusur, la fel de perfectă ca o camee... pielea ca de fildeş luminându-se în roz de-a lungul oaselor delicat conturate ale obrajilor... senzuala îmbufnare a buzelor ei întredeschise.

Văzu cum albastrul infinit al ochilor ei se deschide larg şi, pentru o clipă, uită de toate: unde se afla şi cine şi ce era. Apoi, îşi trecu o mână prin păr şi se întrebă dacă nu cumva se lovise la cap fără să-şi dea seama.

Ea îşi feri iute privirea, uitându-se înspre mâna-i înmănuşată agăţată de braţul lui. Îşi trase mâna, dându-i un mic ghiont. El ar fi putut să se retragă cu un pas, aşa cum era evident că ea voia, dar rămase pe loc, mult prea aproape.

— Asta să-mi fie învăţătură de minte să mai salvez domniţe la ananghie, spuse el.

— N-aveai nicio treabă să te ascunzi aici şi să-mi sari în faţă, ca un... ca un...

Îşi duse mâna spre grămada dezordonată de păr de

culoarea şampaniei adunată pe cap şi se încruntă. Se uită în jur.

— Pălăria. Unde mi-e pălăria? Ah, nu!

Pălăria ei, un flecuşteţ din paie şi dantelă, se rostogolise spre malul apei. El îşi înăbuşi un zâmbet şi o porni într-acolo.

— Nu te obosi, spuse ea, grăbindu-se spre pălărie.

— Nu fi caraghioasă, ripostă el.

Pasul lui lung depăşi cu uşurinţă tropăitul ei nervos, şi amândoi se aplecară şi se întinseră spre pălărie în acelaşi timp. Mulţumită braţelor lui mai lungi, o apucă primul, dar, când se ridică, se lovi cu capul de al ei.

— Au!

Ea sări înapoi, apucându-se de frunte. Picioarele îi alunecară, şi ea căzu într-un vârtej de jupoane. Începu să se caţăre înapoi, dar nu îndeajuns de repede încât el să nu poată observa pulpa atractivă ce i se arătă pentru scurt timp.

De data asta, el îşi înfipse cizmele cu putere în terenul povârnit, se aplecă, o apucă de sub braţe şi o trase în sus, apoi o strânse puternic lângă el pe când se retrăgea de pe malul alunecos.

Posteriorul ei rotund se apăsă de vintrea lui. Odată cu mirosul de mâzgă din iaz, el simţi o mireasmă mai dulce, specific feminină. Observă o mică pată de noroi pe gâtul ei alb şi catifelat. Se opri la timp – o clipă doar înainte să scoată brusc limba şi să o… cureţe?

Ea îşi înfipse tocul în cizma lui şi îl înghionti cu cotul. El îi dădu drumul.

— Dacă vei continua cu această comportare, o să fiu obligat să chem poliţaiul, spuse el.

Asta o făcu să se răsucească pe loc cu repeziciune.

— Poliţaiul?

— Aş putea să depun plângere împotriva ta pentru încălcarea proprietăţii, spuse el. Şi agresare.

— Încălc… *Agresare?* Tu m-ai atins pe… pe… Arătă înspre piept – unul încântător, pe care mâna lui îl întâlnise în timpul luptei, poate că nu întru totul întâmplător. Tu ţi-ai

pus mâinile pe mine.

Faţa ei era toată roşie acum.

— Se prea poate s-o fac din nou, spuse el, dacă o să mai mişuni pe aici, speriind animalele.

Nu crezuse că ochii ei albaştri se puteau mări şi mai mult, dar o făcură.

— *Să mişun pe aici*?

— Mă tem că ai deranjat libelulele în timpul unui extrem de delicat proces, spuse el. Se împerecheau, sărmanele fiinţe, şi dumneata le-ai speriat de moarte. Poate că nu-ţi dai seama, dar, când masculul se sperie, abilităţile sale de procreere sunt grav afectate.

Ea îl fixă cu privirea. Deschise gura, dar nu se auzi nimic.

— Acum înţeleg de ce doar cele mai puternice dintre animale supravieţuiesc, spuse el. Probabil că ori le-ai speriat făcându-le să renunţe, ori le-ai distrus definitiv şi irevocabil funcţiile reproductive.

— Ce le-am distrus...? Ba n-am *făcut asta. Eu* eram... Privirea îi căzu pe pălăria pe care el încă o ţinea în mână. Dă-mi pălăria.

El o răsuci şi o cercetă.

— Asta e cea mai caraghioasă pălărie pe care am văzut-o vreodată. Poate că era, poate că nu. Habar n-avea. Nu băgase niciodată în seamă îmbrăcămintea femeilor, fiind doar un obstacol de înlăturat cât se putea de repede.

Cu toate astea, putea vedea că chestia pe care o ţinea în mână era un flecuşteţ: nişte paie, ceva dantelă, panglici.

— La ce e bună? Nu poate să te apere de soare sau de ploaie.

— E o pălărie, spuse ea. Nu se presupune că trebuie să facă ceva.

— Atunci, de ce o porţi?

— De ce? întrebă ea. *De ce?* E o... E o...

Se încruntă. El aşteptă. Ea îşi muşcă buza şi se gândi intens.

— De frumuseţe. Dă-mi-o înapoi. Trebuie să plec.

— Ce, fără un „te rog”?

Îl străpunse cu ochii cei albaştri.

— Nu, spuse ea.

— Văd că trebuie să dau un exemplu de bune maniere, spuse el.

— Dă-mi pălăria.

Se întinse s-o ia. El duse la spate aiureala aceea de pălărie.

— Sunt Darius Carsington, spuse el. Se înclină.

— Nu-mi pasă, spuse ea.

— Mi s-a predat moşia Beechwood, continuă el.

Ea se întoarse cu spatele.

— N-are nicio importanţă. Păstrează pălăria dacă o vrei aşa mult. Mai am.

Începu să se îndepărteze.

Asta nu se făcea. Era deosebit de drăguţă. Şi sânul pe care îl atinsese într-un mod mai mult sau mai puţin accidental era plăcut de rotunjit.

O urmă.

— Înţeleg că locuieşti în apropiere, spuse el.

— Se pare că nu îndeajuns de departe, ripostă ea.

— Locul ăsta a fost pustiu ani întregi, zise el. Poate că nu ştiai de recentele schimbări.

— Tata mi-a spus. Am… uitat.

— Tata, spuse el, şi buna dispoziţie începu să-i dispară. Care ar fi…?

— Lord Lithby, răspunse ea încordată. Am venit ieri din Londra. Pârâul e hotarul nostru dinspre vest. Obişnuiam să vin aici şi… Dar nu contează.

Nu, nu conta, nu mai conta.

Accentul, rochia, felul de a fi, totul îi spunea lui Darius că era nobilă. N-avea nicio problemă cu doamnele nobile. Spre deosebire de unii, el nu era atras exclusiv de femei dintr-o categorie socială inferioară. Ea părea cam încuiată, şi se părea că n-are deloc simţul umorului, dar asta nu conta. Creierul femeilor, sau lipsa lui, nu avusese niciodată importanţă pentru el. Ce voia de la ele n-avea nimic de a face cu intelectul lor sau cu simţul umorului.

Ceea ce conta era că doamna se referise la moşia *tatălui* ei ce se învecina cu cea a lui Darius. Nu a soţului.

Prin urmare, trebuia să fie fiica nemăritată a marchizului de Lithby.

Era ciudat – ca să nu mai spunem că şi extrem de enervant – că Darius o luase drept altcineva. De obicei, putea să descopere o virgină de la mare distanţă. Dacă şi-ar fi dat seama că era virgină şi nu femeie măritată, ar fi ajutat-o să se ridice şi ar fi expediat-o urgent de acolo. Deşi nu prea ţinea cont de regulile ilogice ale înaltei societăţi, exista o limită în toate, iar el nu seducea virgine.

Cum nu putea fi vorba despre seducţie, nu vedea niciun motiv pentru a continua discuţia. Îşi pierduse deja prea mult timp cu ea.

Îi întinse pălăria.

Cu o privire neîncrezătoare, ea o luă.

— Îmi cer scuze pentru că te-am speriat sau că ţi-am stat în cale sau orice-aş fi făcut, spuse el indiferent. Cu siguranţă că eşti binevenită să hoinăreşti pe moşie, aşa cum ai făcut-o mereu. N-are nicio importanţă pentru mine. Ziua bună!

Capitolul 2

Darius se întoarse, merse spre malul iazului, le porunci organelor sale reproducătoare să se potolească şi se puse la loc pe burtă să urmărească libelulele.

Pentru că era imposibil ca o simplă femelă să inducă panică unui desfrânat experimentat, nu-i putu da prin cap că ceva în legătură cu întâlnirea îl făcuse să intre în panică şi să tragă o concluzie pripită.

Cu toate astea, cel mai apropiat prieten al lui Darius, aşa cum adesea se plângea familia lui, era Logica. Era din cale afară de obiectiv şi de raţional. Aşadar, nu trecu mult până când descoperi punctul slab din raţionamentul său.

Pe când încerca fără prea mult succes să-şi readucă

mintea spre libelule, cel mai bun prieten şi mentor al său, Logica, observă că fiicele nemăritate nu erau singurul gen de fiice care îi puteau aparţine lui Lord Lithby. O fiică implicată într-un mariaj nefericit putea să se afle în vizită. O fiică văduvă se putea întoarce să trăiască împreună cu părinţii ei.

Speranţa învie din nou.

La fel făcu şi Darius.

Era foarte drăguţă, la urma urmei.

Dispăruse din ochii lui.

— La naiba, spuse el.

Nu-i stătea în fire să fie aşa încet în gândire. Cât timp zăcuse oare aici, holbându-se la insecte, înainte să i se deştepte mintea?

Scutură din cap. Petrecuse mult prea mult timp în Londra, ăsta era necazul. Aerul de ţară n-avusese destul răgaz să-i cureţe creierul. Totuşi, era destul de uşor pentru cineva să dispară în această sălbăticie. Poate că nu ajunsese prea departe.

O porni pe poteca pe care o luase ea.

Merse pe acolo până la pârâul care despărţea cele două moşii. Nu zări nici urmă din prada sa.

Aruncă o piatră în pârâu, apoi o luă înapoi spre casă – sau, mai degrabă, spre grajduri. Voia să se spele şi să mănânce ceva, şi, pentru asta, trebuia să meargă călare înapoi la han. Numărase acolo cel puţin două servitoare atrăgătoare şi neîndoielnic binevoitoare.

Oricare din ele – sau poate amândouă – i-ar fi de folos.

Îşi pierduse destul timp cu acea lady.

Reşedinţa Lithby, puţin mai târziu

Mama ei vitregă cobora scările pe când Charlotte urca. Amândouă se opriră.

— Doamne, Dumnezeule, Charlotte, ce s-a întâmplat? întrebă Lizzie.

— Nimic, spuse Charlotte.

— Cum poţi fi aşa caraghioasă? Ai noroi pe nas. Rochia îţi e murdară. Ca să nu mai vorbim despre mănuşi. Unde-ţi e pălăria?

— I-am dat-o lui Hyacinth, spuse Charlotte.

La întoarcere, se oprise pe la cocină.

— Ce-ai făcut?

— A mâncat-o, spuse Charlotte.

În ciuda credinţei nestrămutate a lui Lord Lithby, Hyacinth putea şi chiar mânca orice şi de toate, fără a manifesta vreun efect neplăcut. Scroafa digerase cu uşurinţă mai multe culegeri de predici pe care rude băgăcioase i le vârâseră pe gât lui Charlotte.

Lizzie se întoarse şi o urmă pe Charlotte în sus pe scări. Nu mai spuse nimic până când nu ajunseră în camera lui Charlotte.

— Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat? întrebă Molly, camerista ei.

— Nimic, spuse Lady Lithby. Lasă-ne pentru o clipă, Molly. O să sunăm când vom avea nevoie de tine.

— Dar, Excelenţă, e plină de noroi, spuse Molly.

— Nu contează, spuse Charlotte. Nu-ţi cer să-l cureţi. Poţi să-mi dai hainele la… Se întrerupse, întrebându-se ce se întâmpla cu ea. Ar trebui să-şi ţină mai bine gura în frâu.

Pârâul ce despărţea Beechwood de moşia tatălui ei era cam la două mile de reşedinţa Lithby. Charlotte parcurgea cu uşurinţă de două sau de trei ori acea distanţă şi câteodată chiar mai mult în cursul peregrinărilor ei zilnice. Plimbările lungi o ajutau să-şi păstreze calmul. În unele zile avea nevoie de mai mult calm decât în altele.

Poate că azi ar fi trebuit să meargă mai mult.

Molly o măsură cu privirea din cap până în picioare. Scuturâ din cap.

— Mai târziu, Molly, spuse cu hotărâre Lady Lithby. Închide uşa în urma ta.

Camerista ieşi, încă scuturând din cap. Închise uşa.

— Charlotte, spuse Lizzie.

— Nu-i nimic, zise Charlotte. Mă plimbam prin vecini. La Beechwood. M-am întâlnit cu noul locatar.

— Vrei să spui cu domnul Carsington? Vecinii sunt cu toţii agitaţi. A sosit ieri, mi s-a spus. Lizzie o cercetă cu privirea. Te-ai întâlnit cu el înainte sau după ce ai căzut în cocină?

Charlotte, care căzuse în cocină în repetate rânduri în copilărie, se gândi să folosească minciuna facilă. Necazul era că mama ei vitregă ştia întotdeauna când ea minţea. Viaţa era mai simplă când i se spunea adevărul, chiar dacă numai atât de puţin cât era necesar.

— Stătea culcat printre buruienile cele înalte, spuse ea. La început, nu l-am văzut. Mă gândeam la altceva. M-am pomenit practic deasupra lui când şi-a ridicat capul. Atunci, aproape că mi-a sărit inima din piept de spaimă. M-am împiedicat de ceva… şi am căzut.

Charlotte nu văzu niciun motiv pentru a descrie în amănunt ce se întâmplase între prima dată când căzuse şi momentul când căzuse în fund.

Încerca din răsputeri să uite ce se întâmplase.

El era atât de… mare… şi mâinile lui…

Timp de zece ani, contactul ei fizic cu bărbaţii nu mersese mai departe decât o mână înmănuşată prinzând-o uşor pe a ei sau, în cursul unui vals, o mână înmănuşată atingându-i talia.

El nu avusese mănuşi, şi straturile ei de haine ar fi putut nici să nu fie acolo, atât de bine îi folosiseră.

Mâinile lui, mâinile lui. Le putea simţi încă… laolaltă cu alte sentimente tulburătoare, aducând mult prea bine cu dorinţa.

Dar asta era imposibil. N-ar tânji niciodată după atingerea unui bărbat, îşi spunea. Îşi învăţase lecţia.

Ceea ce se întâmplase azi era destul de simplu: era deja supărată când dăduse peste el. Fiind supărată, intrase în panică, iar asta o făcuse să fie nerezonabilă şi să nu priceapă că bărbatul încerca pur şi simplu s-o ţină pentru a nu cădea în mocirla ce odinioară fusese un iaz decorativ.

Era supărată din cauza grozavei idei a tatălui său şi a coşmarului pe care îl presimţea a fi o căsătorie începută în ruşine şi care foarte probabil urma să distrugă fericirea

tuturor celor care ţineau la ea: nu numai tatăl ei, dar şi Lizzie, ce-l minţise din cauza lui Charlotte, chiar la începutul căsătoriei lor.

Fără de veste, în timp ce toate astea i se învârteau prin minte, se trezise prinsă în braţele unui… bărbat masiv.

Nici nu-i de mirare că la început se comportase precum un animal încolţit.

Apoi, pe când se chinuia să-şi recapete judecata, îl privise drept în faţă. Sub asaltul acelor ochi aurii strălucitori şi al unei voci grave ce o făcuse să vibreze ca un diapazon, mintea i se zdruncinase complet.

Pentru o clipă, păruse ca şi cum un zeu grec – de exemplu, Apollo – o abordase, aşa cum se ştia că procedau cu femeile neştiutoare.

— Înţeleg, spuse Lizzie.

Cu o scurtă tresărire, Charlotte se smulse din neliniştita-i visare.

Mama ei vitregă avea un neplăcut obicei de a înţelege când şi când mai multe decât ţi-ai dori.

Era minionă şi brunetă, opusul mamei lui Charlotte ca înfăţişare şi, obiectiv vorbind, departe de clasica roză englezească reprezentată de predecesoarea ei. Dar multă lume, inclusiv soţul şi fiica ei vitregă, nu puteau s-o privească obiectiv pe a doua soţie a lui Lord Lithby. Îi vedeau frumuseţea firii şi strălucirea personalităţii. Râdea cu uşurinţă – de ea în special. Acest râs natural nu numai că-i lumina faţa, ci şi însenina totul şi pe toţi din jurul ei.

„E plină de viaţă”, spunea întotdeauna tatăl ei.

Asta îl atrăsese la ea încă de la început.

În vremea când o întâlnise pe Elizabeth Bentley, Lord Lithby nu căuta o înlocuitoare pentru soţia pe care o iubise atât de mult. Nu credea că cineva i-ar putea lua locul. Cu toate astea, căuta ceva; şi, deşi, aşa cum recunoscuse, fusese prea însingurat pentru a putea gândi limpede, soarta îi zâmbise.

Nu putuse face o alegere mai bună.

Charlotte ştia asta. Mai ştia şi că, dacă mama ei vitregă ar fi fost mai puţin intuitivă, scumpa fiică a lui Lord

Lithby ar fi fost complet şi irevocabil distrusă cu zece ani în urmă.

Chiar aşa stând lucrurile, îşi dorea de data asta ca mama ei vitregă să n-o mai studieze atât de îndeaproape.

— Fără îndoială, ai crezut că vei avea sălbăticia ta favorită la dispoziţie pentru încă un timp, spuse Lizzie. Dar ciudat că tatăl tău nu ţi-a spus despre domnul Carsington.

— Mi-a spus, zise Charlotte. Dar mă tem că mintea îmi plecase la plimbare.

Lăsă să-i scape un mic oftat şi începu să-şi scoată mănuşile murdare.

— Mai întâi, ţi-a spus despre schema lui de peţitorie, nu-i aşa? zise Lizzie. A fost mult de reţinut pentru tine. Aşa s-ar explica de ce ai devenit abătută.

Mai bine zis zăpăcită. Disperată.

— Am fost puţin mirată, da, deşi n-ar fi trebuit să fiu, spuse Charlotte. E perfect de înţeles ca tata să vrea să mă mărite. Toate fetele cu care am ieşit în societate sunt măritate. Cu copii.

Copilul ei ar fi avut acum zece ani dacă ar fi trăit. Simţi o împunsătură în piept, vechea durere. Încă plângea pentru copilul ei pierdut. Deşi doar când era singură. Dacă ar fi ştiut, Lizzie ar fi jelit pentru ea, şi Charlotte îşi jurase de multă vreme să nu-i mai creeze nicio problemă.

— L-am rugat pe Lithby să-mi spună despre planul lui, zise mama ei vitregă, dar a spus că e responsabilitatea lui.

Firește, îi respectase dorinţele.

Doar o dată, chiar la începutul căsătoriei lor, umblase cu ascunzişuri faţă de soţul ei. Făcuse asta pentru că Charlotte insistase, pentru că era aşa copleşită de ruşine – de ceea ce făcuse, de faptul că-l minţise. N-ar fi putut suporta dezamăgirea şi durerea pe care i le-ar fi pricinuit. Ea era centrul existenţei lui, şi se temuse că i-ar frânge inima.

Charlotte n-ar mai cere niciodată un astfel de sacrificiu din partea mamei sale vitrege. Ştia că Lizzie îl iubea profund pe tatăl ei şi îl respecta. O iubea şi pe Charlotte.

La început, proaspăta lui mireasă o iubise pe Charlotte de dragul lui. Charlotte aflase curând că, de dragul tatălui ei, tânăra lui soţie ar fi mutat munţii din loc.

Măcar dacă Charlotte ar fi putut vedea asta. Măcar dacă ar fi fost destul de matură să înţeleagă cu ce femeie remarcabilă se însurase tatăl ei.

Dacă Charlotte ar fi înţeles, nu s-ar fi comportat atât de prosteşte. Nu i-ar fi dat nicio atenţie lui Geordie Blaine. Atunci, poate că ar fi avut norocul unei căsătorii la fel de pline de iubire şi de fericite ca aceea a tatălui şi a mamei ei vitrege.

Aceşti „dacă” erau risipă de gânduri, îşi spuse pentru a mia… sau a zecea mia oară.

Vocea lui Lizzie îi întrerupse cugetările:

— Tatăl tău are dreptate, să ştii. E timpul… de fapt a trecut de mult timpul… ca tu să-ţi clădeşti o viaţă a ta. Nu putem să schimbăm trecutul. Ai suferit două pierderi dureroase, una urmând destul de aproape celeilalte, când erai foarte tânără. Deşi e firesc să simţi durere în legătură cu aceste chestiuni, nu trebuie să permitem ca durerea să ne paralizeze.

— Nu sunt paralizată, spuse Charlotte. Mă gândesc la… la el ca fiind mort, la fel ca mama. Jeleşti, dar viaţa merge înainte.

— Totuşi, dacă te simţi câtuşi de puţin stânjenită, draga mea, din cauza a ceea ce a fost acum multă vreme…

— Nu sunt stânjenită, spuse Charlotte. Nu era o minciună. Era cu atât de mult dincolo de stânjeneală, încât nici n-avea cuvinte pentru a descrie starea ei sufletească.

Lizzie nu prea părea să o creadă. Totuşi, nu insistă.

— Poate că, la urma urmei, de asta avem nevoie, spuse ea. De cineva care vede situaţia cu alţi ochi.

— E foarte drăguţ din partea tatii că-şi bate capul cu asta, spuse Charlotte. Ştiu că mai degrabă şi-ar petrece timpul la ţară ocupându-se de treburile de acolo. Vitele. Îmbunătăţirea solului. Napii.

Lizzie zâmbi.

— Aşa-i, dar a sosit mângâierea în persoana domnului

Carsington. Ştii că decăderea moşiei Beechwood l-a iritat pe tatăl tău. Imaginează-ţi încântarea lui aflând că va fi în grija unui coleg agronom cu un spirit înrudit.

Charlotte îşi putea cu uşurinţă imagina ce simţea tatăl ei. El însă nu-şi putea imagina cum se simţea ea. Sălbăticia din vecini era refugiul ei şi aşa fusese de ani întregi.

La câteva luni după naşterea copilului, când Charlotte continua să fie bolnavă şi apatică, Lizzie o luase în Elveţia. Acolo, plimbările de-a lungul potecilor montane, prin luncile Alpilor şi de-a lungul râurilor, al cascadelor şi al lacurilor scânteietoare o însănătoşiseră şi o ajutaseră să se refacă.

Când se înapoiaseră în Anglia, Beechwood luase locul peisajului rural al Elveţiei. La Beechwood, mulţumită intervenţiei lui Lizzie, Charlotte putea să aibă o fărâmă de solitudine.

Ori de câte ori se simţea supărată, mergea pe acelaşi drum, dincolo de pârâul ce separa cele două moşii. Rândaşul care avea grijă de ea nu traversa pârâul, ci o aştepta să se întoarcă, în vreme ce ea îşi continua drumul pe drumeagul ce însoţea malul pârâului. Mergea pe acolo pentru că nu era – sau nu fusese până acum – nimeni s-o vadă. În mijlocul acelui loc sălbatic, putea şi ea să fie dezlănţuită. Putea renunţa pentru o vreme la toate regulile pe care îşi jurase cu zece ani în urmă să nu le încalce niciodată.

Jurase să fie bună, să facă tot ce era corect şi cuviincios şi nimic din ce era nepotrivit sau cât de puţin indecent.

Dar, când era singură, acolo unde ceea ce făcea nu putea displăcea, răni, ruşina ori şoca pe cineva, renunţa la constrângerile decenţei şi îşi îngăduia să respire.

La Beechwood, cu nimeni altcineva decât animalele sălbatice care s-o vadă, putea să grăbească pasul sau să tropăie, asta depinzând de starea ei de spirit. Putea să-şi fluture pumnii sau să dea frâu liber unor lungi diatribe mormăite despre ce o supărase recent.

Nici n-ar visa să se comporte astfel pe aleile îngrijite ale tatălui ei, unde servitorii ce lucrau în aer liber sau

vizitatorii ar fi putut s-o vadă.

Acum, refugiul ei era pierdut pe vecie.

Merse spre şemineu şi îşi aruncă mănuşile pline de noroi pe grătarul gol. Ar fi trebuit să arunce scroafei şi mănuşile.

La revedere, pălărie. La revedere, mănuşi.

La revedere, libertate.

Deveni conştientă de tăcerea prelungită. Ce spusese Lizzie ultima dată? Ah, da.

— Poate agronom, spuse Charlotte. Dar, cât priveşte spiritul înrudit… Se opri la ţanc înainte s-o ia gura pe dinainte. Se forţă să zâmbească. Fireşte, e greu pentru mine să văd vreo asemănare. L-am întâlnit pe domnul Carsington doar cu puţin timp în urmă şi doar în treacăt. De fapt, cu greu s-ar putea numi o întâlnire.

Lizzie încuviinţă din cap.

— Atunci, n-o să-i spun aşa şi n-o să-i pomenesc despre asta tatălui tău. Abia aşteaptă să-l prezinte tuturor pe faimosul domn Carsington.

Tatăl voia să facă asta în această seară, desigur, la întâlnirea cu vecinii care marca întotdeauna întoarcerea lor de la Londra.

— Azi-dimineaţă, ca întotdeauna, tatăl tău mi-a împărtăşit planurile lui pentru ziua de azi, continuă Lizzie. Mai întâi, o să vorbească cu tine despre planul lui de peţit. După aceea, o să vorbească cu paznicul de vânătoare. Apoi o să meargă la domnul Carsington şi o să-l invite la cină.

— E tipic pentru tata să vrea să-l facă pe domnul Carsington să se simtă bine-venit, spuse Charlotte.

„Ah, tată, de ce trebuie întotdeauna să fii aşa ospitalier?” se gândi ea.

— Mai e ceva, spuse Lizzie. Trebuie să-ţi vorbesc deschis. Deşi domnul e doar fiul mai mic al unui conte, contele în chestiune e Lord Hargate. Această legătură este, aşa cum ştii, una foarte benefică.

Charlotte simţi cum stomacul i se făcu ghem. Crezuse că terminase cu fiii lui Lord Hargate.

Cu un an în urmă, ambele familii încercaseră să

încurajeze o căsătorie între ea şi fiul văduv al lui Lord Hargate, Lord Rathbourne. Charlotte n-avea nicio problemă cu el. Deşi era foarte curtenitor, putea simţi că pentru el era ca invizibilă. Trebuia doar să se asigure că nu făcea ceva care s-o facă mai vizibilă. Spre uşurarea ei, acesta se însurase cu altcineva toamna trecută.

— Ţine minte, de asemenea, că domnul Carsington e un bărbat cu un remarcabil prestigiu în Societatea Filosofică, continuă Lady Lithby. Acest domn bine văzut răspunde acum de moşia vecină, pe care tatăl tău a vrut-o dintotdeauna. Spirit înrudit sau nu, în ochii lui Lithby aceşti factori se îmbină, făcându-l pe domnul Carsington un candidat matrimonial acceptabil. Trebuie să-l adăugăm la lista de gentlemani buni de însurătoare.

Ieşi închizând uşa în urma ei.

Charlotte fixă uşa cu privirea, fără a o vedea de fapt. Apoi, ridică bărbia şi îşi îndreptă umerii.

— Nu contează, spuse în şoaptă. Am reuşit să nu mă mărit cu mulţi bărbaţi. Pot să scap şi de măritişul cu el.

Între timp, la Beechwood

Speranţele lui Darius privitoare la frumoasa fată fură spulberate imediat ce ajunse la grajdurile de la Beechwood, pentru că acolo se întâlni cu tatăl ei, care venise să-i ureze bun venit ca între vecini şi să-l invite la cină.

Deşi îi trebui o clipă să distingă între o scroafă pe nume Hyacinth şi o fiică pe nume Charlotte, curând Darius descoperi că Excelenţa Sa avea doar o fată, care nu era nici măritată, nefericită sau altfel, nici văduvă.

Ceilalţi copii erau patru băieţi mici, cei mai mari dintre ei fiind acum în vizită la verii lor din Shropshire.

Pe loc, Darius o alungă din minte pe fata care nu mai merita niciun gând şi se concentră în schimb pe tatăl ei, care merita.

Fiind slujitorul credincios al logicii, Darius petrecuse două săptămâni înainte de venirea în Cheshire analizând

problema pe care o avea de rezolvat şi adunând informaţii folositoare.

Aflase că, dintre toţi cei din partea locului, Lord Lithby era bărbatul a cărui prietenie merita cel mai mult să fie câştigată. Familia lui locuise aici de generaţii întregi. Era cel mai mare moşier. Dar, cel mai important, era agronom şi un filosof al naturii, la fel ca Darius.

În acea zi, ajunsese la o descoperire deosebit de plăcută: spre deosebire de Lord Hargate, Lord Lithby aprecia cum se cuvenea munca lui Darius. Chiar citase din broşura despre creşterea porcilor.

Pentru că starea sa de spirit se îmbunătăţise mulţumită unei generoase porţii de complimente măgulitoare, Darius acceptă bucuros invitaţia la cină.

În mod normal, evita înalta societate, preferând cercurile cunoscute pentru moravurile uşoare. În felul ăsta, un bărbat nu-şi pierdea timpul urmărind femei pe care nu le putea avea.

De data asta totuşi, Darius trebuia să facă o excepţie. Excelenţa Sa era o preţioasă sursă de informaţii şi sfaturi. În plus, câţiva, dacă nu chiar toţi oaspeţii, erau oameni de la ţară – o specie pe care Darius o înţelegea bine şi în mijlocul căreia se simţea în largul lui. Şi printre aceşti oameni, s-ar putea chiar să găsească o văduvă atrăgătoare sau o soţie nefericită, neîmpovărată de principii morale.

Încălecă şi o porni spre han.

Până să ajungă acolo, fata cea frumoasă i se furişase din nou în minte.

Cum naiba putuse el s-o ia drept femeie măritată? Era un bărbat inteligent şi bun observator. Ce îl indusese în eroare?

Văzu din nou imaginea ei cu ochii minţii: faţa încântătoare şi silueta ei… urma de răguşeală din voce, cu accentul previzibil educat, şi imprevizibila duşmănie. Ostilitatea îl deranja. Negreşit, nu toate femeile se topiseră pe loc în braţele lui, dar puţinele care n-o făcuseră nu opuseseră decât o rezistenţă simbolică.

Ce fiinţă absurdă mai era şi ea, la fel de absurdă

precum pălăria pe care o purta. Împiedicându-se de propriile-i picioare. Zvârcolindu-se şi lovind cu piciorul şi cu cotul când el încercase s-o ajute…

La drept vorbind, era destul de pricepută să îndepărteze un bărbat. Dintr-un oarecare motiv, asta îl stârnise.

Aroganţa ei era provocatoare. Cu toate astea, îl amuzase să ia totul drept un joc, ca un flirt – ceea ce toată lumea ştia că era un prim pas pe drumul seducţiei.

De ce nu izbutise să…

Îşi trase una peste cap.

„Idiot ce eşti".

Simţise *experienţa.* Asta îl derutase. O simţise şi reacţionase la ea fără a se mai gândi.

Deşi nu era niciodată uşor să determini cu precizie vârsta unei femei, orice idiot putea recunoaşte o fată inocentă.

Fata asta nu era venită de pe băncile şcolii.

Totuşi, Darius fu surprins când află exact câţi ani are.

Era sigur că făcuse asta doar pentru a-şi satisface curiozitatea intelectuală. Aceasta nu era diferită de curiozitatea în legătură cu libelulele. Abordase problema aşa cum făcea cu oricare altă cercetare ştiinţifică, deşi fusese mai discret în privinţa asta.

La hanul Unicorn, în vreme ce servitorul său, Goodbody, ofta aplecat asupra petelor de iarbă şi de noroi de pe pantalonii lui, Darius le încurajă la bârfă pe cele două cameriste frumuşele.

Aşa află că Lady Charlotte avea douăzeci şi şapte de ani.

Douăzeci şi şapte şi nemăritată!

Darius nu putea înţelege nimic.

Era singura fiică a unui marchiz.

Era frumoasă.

Tatăl ei nu era vreun nobil scăpătat, ci unul de rang înalt, simpatizat şi bogat. Care familie din Anglia nu şi-ar dori această legătură? Care gentleman căutând locatari pentru camera copiilor nu şi-ar dori să se împerecheze cu

această excelentă reprezentantă pursânge? Cum se făcea că nimeni nu acţionase?

Darius era aşa confuz – ca să nu mai zicem că şi exasperat –, încât uită să se mai culce cu servitoarele. În schimb, după o baie, bărbierit şi schimbat de haine, îl lăsă pe Goodbody să cugete gânditor în legătură cu cizmele lui şi îşi continuă cercetările în cârciuma hanului.

Aici află că teoriile – sau mai degrabă zvonurile – se găseau din belşug.

— O tragedie îngrozitoare treaba asta, spuse nevasta hangiului pe când îi servea berea. Lady Charlotte şi-a dăruit inima unui ofiţer, dar ăsta s-a făcut bucăţele la Waterloo.

— Nici pomeneală de Waterloo, insistă unul dintre muşterii. A fost omorât la Baltimore în timpul războiului cu americanii.

— Nu era niciun ofiţer, îl contrazise altul. Un conte oarecare a venit la Londra cu ţarul Rusiei pentru a sărbători victoria. S-a îmbolnăvit de febră şi a murit.

Se iscă o ceartă.

La grajdurile hanului, triumfă un punct de vedere mai puţin romantic. Lady Charlotte nu-şi îngropase inima în mormântul nici unui galant ofiţer sau nobil străin. Motivul pentru care nu era măritată era unul foarte simplu: nimeni nu era destul de bun pentru ea.

— Înţeleg, spuse Darius. Peţitorii ei erau o grămadă de bărbaţi de joasă speţă.

— Ah, nu, sir, spuse unul dintre rândaşi. A curtat-o un duce. Şi un marchiz.

— Mai era şi fiul cel mai mare al contelui ăluia, anul trecut, spuse altul. Ăla perfect.

Unul dintre tovarăşii lui îi dădu un ghiont şi mormăi ceva. Bărbatul păru deodată ruşinat.

Darius înţelese că se referea la fratele lui cel mai mare, Benedict, Lord Rathbourne, cunoscut şi sub numele de Lord Perfecţiune.

— Ei bine, dacă Lordul Perfecţiune n-a fost destul de bun pentru ea, poate că are o părere cu mult prea bună despre ea însăşi? spuse Darius.

Fusese foarte arogantă cu el şi poate că îi zgândărise puţin mândria – pentru că nu era obişnuit cu genul ăsta de prostii, îşi spusese.

— Nu-i deloc mândră, sir, zise primul rândaş.

— Îi cea mai drăguţă doamnă din lumea asta, spuse altul.

— N-a zis niciodată vreun cuvânt urât cuiva.

— Întotdeauna doar zâmbeşte şi mulţumeşte, chiar şi pentru cel mai mic lucru pe care-l faci pentru ea.

— Toţi servitorii spun acelaşi lucru.

— Şi doamnele la fel. Cu toatele o plac – şi ştiţi ce gură rea pot să aibă.

După aceea, urmară poveşti despre bunătatea lui Lady Charlotte Hayward faţă de semenii ei, de la mic la mare.

Darius încercă să potrivească imaginea descrisă de ei cu femeia pe care o întâlnise. Nu reuşea nicicum. Nu putea fi aceeaşi femeie. Cu toate astea, trebuia să fie.

Întoarse în minte problema pe toate feţele. O privi dintr-un unghi, apoi din altul. Enigma persista.

Asta era enervant. Avea lucruri mai importante de făcut decât să încerce să rezolve enigma unei femei cu care nu se putea culca. Necazul era că ea era o enigmă şi, deşi era capabil de multe lucruri, Darius nu era capabil şi să lase o întrebare fără răspuns mai mult cum nu era capabil nici să se împotrivească unei provocări adresate abilităţilor lui. Ceea ce, la urma urmei, era cam acelaşi lucru.

— Pe scurt, spuse el cu o urmă de enervare, doamna e o sfântă.

Bărbaţii se uitară unul la altul.

— Păi, io nu’ş ce să zic, spuse unul gânditor, da’ aş zice că aşa-i.

Salonul de la reşedinţa Lithby, în acea seară

Domnul Carsington o surprinsese prima dată nepregătită pe Charlotte.

De data asta, era pe deplin pregătită. Avea mintea limpede şi atitudinea potrivită. Avea afişat la locul lui zâmbetul de societate şi toate cele optzeci şi trei de mii şase sute cincizeci şi şapte de reguli de bună purtare gata pregătite.

Cu toate astea, când apăru domnul Carsington, stând în uşă pentru un moment dramatic perfect sincronizat, simţi o tresărire, ca şi cum atinsese unul dintre dispozitivele acelea magnetice pe care verii ei le găseau aşa fascinante.

Era oarecum conştientă că ceilalţi nu păreau afectaţi. Toate capetele se întoarseră spre el, şi multe feţe – în special cele feminine – exprimau ceva mai mult decât o simplă curiozitate în legătură cu nou-venitul.

Lumina candelabrelor îi punea aur în păr şi dădea strălucire feţei lui bronzate. Din nou, părea a fi un zeu aurit venit printre muritori.

Apollo, ăsta era, fără nicio îndoială. Zeul soare, strălucind auriu cu totul. Părul. Ochii.

Şi, la fel ca un zeu, părea impozant, cu silueta lui puternică umplând cadrul uşii.

Dar nu era zeu, îşi reaminti ea. Doar un bărbat şi, dacă nu greşea prea mult, unul cât se poate de obişnuit.

Un craidon.

Bărbatul care-i distrusese viitorul era un craidon. Printre numeroasele lecţii pe care le învăţase din acea experienţă, era important să înveţe să recunoască specia.

Putea depista fiecare exemplar de la cincizeci de paşi.

Dacă nu şi-ar fi pierdut minţile în timpul primei lor întâlniri, l-ar fi înregistrat pe domnul Carsington în categoria „Destrăbălaţi” din Enciclopedia Particulară a Bărbaţilor pe care o alcătuise.

Cu toate astea, mai bine mai târziu decât niciodată, îşi spuse, în vreme ce îşi schimba expresia cu una de un politicos bun-venit.

Calmul i se spulberă când el părăsi cadrul uşii şi se îndreptă direct spre ea.

Cu inima în galop, aproape că făcu un pas înapoi. După aceea, deveni conştientă că tatăl ei era lângă ea.

— Domnule Carsington, bine aţi venit, spuse tatăl.

Îl prezentă pe bărbat lui Lizzie, şi domnul Carsington făcu o plecăciune elegantă. Lizzie îi vorbi, şi el răspunse. Charlotte nu era sigură despre ce vorbiseră. Capul îi bâzâia ca şi cum ar fi fost plin de albine.

— Charlotte, dragă. Vocea tatălui ei răzbătu printre bâzâieli. Iată-l pe noul nostru vecin, domnul Carsington. Auzi mândria din vocea lui atunci când continuă: Sir, fiica mea, Charlotte.

În ea se stârnise o agitaţie nebună. Făcuse tot ce putuse să evite tremurul. Îşi ţinea muşchii ţepeni, în vreme ce inima îi bătea atât de furioasă, încât nu putea nici înghiţi, nici respira.

Cu toate astea, era conştientă că tatăl ei îi zâmbea fericit.

O iubea tare mult. Ea dori cu ardoare să fie tot ce el îşi dorea să fie.

Se relaxă.

Domnul Carsington făcu o plecăciune.

— Lady Charlotte.

— Domnule Carsington.

Urmă o pauză. Nu era o pauză liniştită. Aerul părea a zumzăi, ca şi cum albinele îi părăsiseră capul şi acum zburau între ei.

Ochii de culoarea chihlimbarului ai domnului Carsington se îndreptară spre tatăl ei, care se întorsese să-i spună ceva lui Lizzie.

Se uită din nou la ea. De data asta, ea văzu în ochii lui neobişnuiţi aceeaşi expresie de tachinare pe care o avusese atunci când o întrebase despre pălăria ei.

— Dar cred că ne-am întâlnit deja, spuse el cu voce joasă şi răguşită.

Deşi stătea la o distanţă cuviincioasă, cuvintele sunaseră ca şi cum îi şoptise un secret la ureche. Pielea începu s-o furnice.

— Nu cred, spuse ea, fulgerându-l cu o privire ameninţătoare.

El ridică din sprâncene.

Şi ea şi le ridică pe ale ei.

Ea se gândea: „Doar să spui un singur cuvânt despre ce s-a întâmplat, şi o să te înşfac de gât şi o să te strâng până când îţi dai duhul”.

Ştia că nimeni nu putea citi gândurile. Probabil că el citise totuşi câte ceva, pentru că expresia întrebătoare dispăru, şi el clipi. Ea privi cum gura lui se arcui încet într-un zâmbet.

— Nu?

Sub acel zâmbet indolent, ceva în ea păru a se desface, ca petalele unei flori deschizându-se sub razele soarelui. Dar asta făceau zâmbetele craidonilor, îşi reaminti ea: făceau femeile sentimentale şi maleabile.

— Nu, spuse ea.

Privi spre părinţii ei. Pastorul şi soţia lui le solicitaseră atenţia.

— Poate că ai o soră geamănă, spuse domnul Carsington. Se făcu a se uita prin salon, căutând.

— Nu, nu am, spuse ea.

— Ce ciudat, zise el.

— Nu-i deloc ciudat să nu ai un geamăn, spuse ea. E mai obişnuit să nu ai unul.

— Aş fi putut jura că ne-am întâlnit cu câteva ore în urmă, lângă un iaz la Beechwood, spuse el pe un ton de noi-doi-avem-un-secret. Aveai – sau mai degrabă n-aveai – o pălărie încântător de frivolă.

O tachinase cu pălăria aceea aşa cum ar fi făcut un băieţel, şi pentru o clipă fusese tentată să îi intre în joc.

Experienţa îi venise în ajutor. Privirea lui poznaşă nu era nici copilăroasă, nici nevinovată. Ceea ce ea văzu în acei ochi schimbători de culoarea chihlimbarului era viclenia unui craidon.

— O doamnă şi un gentleman nu se pot cunoaşte decât dacă au fost prezentaţi unul altuia aşa cum se cuvine, spuse ea cu răceală. Dacă nu se cunosc, e imposibil să se fi întâlnit. De vreme ce noi am fost prezentaţi unul altuia aşa cum se cuvine abia cu o clipă în urmă, nu am fi putut să ne întâlnim anterior.

— Ce logică nebunesc de anapoda mai e şi asta, spuse el.

— E o regulă de comportament, spuse ea. Nu trebuie să fie logică. Poate că există chiar o regulă care spune că regulile de comportament trebuie să fie ilogice.

Ochii lui scânteiară. La început, ea crezu că ceea ce vedea acolo era amuzament şi se blestemă, pentru că nu voia să-l distreze. Dar apoi, privirea lui lunecă de la faţă spre gât şi mai jos, zăbovind asupra pieptului înainte de a se îndrepta spre picioarele din condurii ei de mătase. Reveni în sus atât de repede, încât ea nu avu timp să-şi domolească răsuflarea. Putea ascunde asta, dar nu şi restul reacţiei ei.

Se aprinsese toată la faţă. Era fierbinte peste tot. Între timp, pielea ei trădătoare anunţă acest lucru răspândind o roşeaţă pe gât şi zona umerilor şi a pieptului pe care rochia o expunea.

El se distră văzând agitaţia ei.

În ea izbucni furia.

O dată, măcar o dată, i-ar plăcea să reacţioneze cumva, în loc să îndure în tăcere examinarea obraznică a unui bărbat. Dar o doamnă trebuie să pretindă că nu bagă de seamă când un bărbat o dezbrăcă din priviri.

Nu era corect.

Când un bărbat e jignit de ceva, îi e permis să reacţioneze. *Se aştepta* de la el să reacţioneze.

Dacă ar fi fost bărbat, ar fi putut să-l împingă într-o mobilă sau să-i înnegrească un ochi.

Dar nu era bărbat şi nu putea cere altui bărbat să facă treaba pentru ea. Să facă o scenă ar fi dezastruos şi ridicol. Nu era copil. Era o femeie de douăzeci şi şapte de ani, fiica unui aristocrat, şi avea experienţa a opt sezoane. Se aştepta de la ea să aibă stăpânire de sine. Se aştepta de la ea să rezolve situaţiile dificile sau neplăcute cu calm şi amabilitate.

Nu trebuia să se răfuiască sau să-l pedepsească.

Trebuia să ignore toată treaba… şi el ştia că ea trebuia să facă asta, brută ce era.

Pentru o vreme, clocoti, neajutorată.

Dar despre Lady Charlotte Hayward se puteau spune multe, însă nu şi că nu era descurcăreaţă. Chiar în vreme ce spumega de furie, mintea îi lucra. Avusese de a face cu o grămadă de bărbaţi. Putea să se ocupe şi de acesta.

Capitolul 3

„Ce greşeală”, se gândi Darius. „O greşeală prostească, prostească”.

Nu putea să creadă c-o făcuse.

„Virginele sunt interzise”.

Fratele lui cel mai mare, Benedict, îi vârâse cu forţa în cap această regulă când avea cincisprezece ani.

Multă vreme după ce depăşise metoda vârâtului cu forţa, Logica îi confirmase regula. Virginele, spusese Logica, erau o pierdere de vreme, prea multă muncă pentru o răsplată prea mică. Când virgina era fiică de nobil, preţul pentru această infimă plăcere era căsătoria.

„Pleacă de-aici”, îi spuse Logica lui Darius. „Acum”.

Întotdeauna, Darius ascultase de Logică fără să ezite.

De data asta însă, ezită, din trei motive.

Unu, ea era o enigmă.

Doi, era extraordinar de dificil pentru un bărbat sănătos să întoarcă spatele unui superb exemplar fizic – şi ea era unul dintre cele mai frumoase exemplare fizice pe care le văzuse el vreodată.

Trei, acea rochie. Pe ea, rochia de un alb feciorelnic era oricum altcumva numai nu feciorelnică. N-o vedea pe Diana, ci pe Venus, nu pe fecioara care vâna, ci pe zeiţa dragostei.

Gândul îi aduse în minte pictura din Florenţa în faţa căreia îl trăsese Benedict cu mulţi ani în urmă. Era aproape singura operă de artă demnă de a fi văzută în acel plictisitor şi lung Mare Tur al Europei în care figurau mult prea multe biserici şi mult prea puţine femei.

Era faimoasa pictură a lui Botticelli cu Venus stând goală pe o imensă scoică.

Fireşte, Darius şi-o imagină pe Lady Charlotte goală, la fel ca Venus, cu care semăna aşa mult. Orice bărbat ar fi făcut la fel, indiferent dacă văzuse sau nu pictura.

Să-şi imagineze era ceva acceptabil. Să le permită ochilor să rătăcească era o nebunie. Chiar şi el avea mai multă minte decât să privească lasciv la o femeie nemăritată, în felul acela – în public şi nici mai mult, nici mai puţin decât în casa tatălui ei! Era cel mai sigur mod de a se găsi (a) stând în faţa altarului ascultând slujba de căsătorie; (b) ameninţat de o cravaşă sau (c) în faţa unui pistol aflat la douăzeci de paşi distanţă.

Luptele pe viaţă şi pe moarte pentru femele erau destul de obişnuite şi chiar foarte nimerite printre păsări şi animale. La fiinţele raţionale totuşi, această comportare era absurdă. În special când ultimul lucru de dorit era să-l jignească pe tatăl ei.

Darius îşi abătu grăbit atenţia în sus de la îmbujorarea rozalie, feciorelnică şi apetisantă ce i se răspândea peste pielea-i mătăsoasă.

Prea târziu. Din ochii ei albaştri ca de gheaţă îl privea moartea, limpede ca lumina zilei.

Arătase la fel cu o clipă în urmă, când începuse s-o tachineze despre întâlnirea lor anterioară. Lui îi dăduse prin cap: „O să mă strângă de gât”, şi voise ca ea să încerce s-o facă. Ar fi fost distractiv.

Dar ea nu încercase să-l strângă de gât nici atunci şi nici acum.

Spre surprinderea lui, ea îi aruncă un zâmbet conspirativ.

Apoi se aplecă spre el, oferindu-i o privelişte mai bună asupra sânilor ei perfect rotunzi pe care corsajul strâmt al rochiei, ajutat de corsetul ce îi ridica, îi expunea mai mult decât părea cuviincios pentru o virgină.

Toate instinctele lui de apărare intrară în alertă, împreună cu cele reproducătoare.

— Domnule Carsington, spuse ea răguşit.

„Capcană! Capcană!” strigă Logica. „Ia-o din loc!”

— Lady Charlotte, spuse el prudent.

— Hai să nu ne formalizăm, zise ea. Părinţii mei sunt ocupaţi cu alţi oaspeţi.

Darius ştia că ar fi trebuit să se îndrepte şi el spre alţi oaspeţi chiar după prezentări. Începu să se întoarcă în loc.

Ea îl atinse uşor pe mână.

Pulsul lui se acceleră.

Se uită spre mâna înmănuşată ce abia dacă îl atingea pe braţ. Îşi ridică privirea spre mult prea frumoasa ei faţă.

Încă afişa zâmbetul conspirativ.

— Ştiu că ai vrea să-ţi întâlneşti vecinii, spuse ea. Îi voi ţine cu plăcere locul tatălui meu. O fac adesea. Aici suntem destul de neprotocolari – şi el pare adâncit într-o discuţie cu pastorul.

În vreme ce vorbea, îl îndepărtă pe Darius de părinţii ei şi îl duse spre un mic grup la capătul celălalt al salonului.

În ultima clipă însă, schimbă direcţia şi îl conduse spre o roşcată cu forme pline care stătea la pian examinând teancul de partituri de acolo. Află că numele ei era Henrietta Steepleton. Era o tânără văduvă cu voce gâfâitoare – fără îndoială, rezultatul vorbitului îndelungat fără a se opri să răsufle.

De îndată ce doamna Steepleton începu să vorbească, Lady Charlotte îi părăsi.

În clipa în care se întoarse, Darius văzu cum inofensivul ei zâmbet politicos se preschimbă într-o grimasă.

Salonul de la reşedinţa Lithby
După trei ore şi jumătate

— Ar fi fost mai amabil să mă strângi de gât, murmură domnul Carsington.

Charlotte se opri brusc în loc, şi ceaiul stropi marginea ceştii pe care o ţinea în mână. Trase aer în piept să se liniştească şi le porunci mâinilor să nu tremure.

Nu-l auzise apropiindu-se în spatele ei. Acum, nu putea spune că îl auzise. Îi simţise vocea vibrând de-a lungul şirei spinării. Pielea de pe ceafă o furnicase ca şi cum fusese atinsă de el.

— Ar fi fost nepoliticos, spuse ea. Continuă să meargă. Soţia pastorului, doamna Badgely, era aşezată în celălalt capăt al salonului lângă şemineul ce ardea doar pentru ea în această caldă seară de iunie.

Doamna Badgely suferea de artrită. Chiar dacă n-ar fi fost verişoara tatălui ei, trebuia să se asigure cineva că se simţea confortabil. Trebuia întotdeauna să te asiguri că oaspeţii tăi se simt confortabil.

Cu excepţia acestuia. Exista o limită, la urma urmei, la ceea ce chiar şi cea mai ascultătoare fiică ar face.

— Sugrumarea e nepoliticoasă, spuse el. Asta e un punct de vedere interesant. Presupun că nu te pot acuza că ai fost nepoliticoasă lăsându-mă să ameţesc de cap de atâta vorbă.

Ea privi către profilul lui mult prea chipeş.

— Te rog, nu-ţi face griji în privinţa asta. Capul pare bine ataşat de gât.

Îşi dorea să nu mai fie aşa chipeş. Îşi dorea să-i găsească un oarece cusur vizibil. Pronia cerească nu se dovedea deloc corectă în felul ăsta. Ce ar fi trebuit să facă era să lase un semn de neşters pe bărbaţii nemernici. De preferat o literă stacojie[3] pe frunţile lor.

Dar nu, era imaculat, n-avea niciun semn. Căutase în van un cusur fizic. Ar fi fost mai mulţumită de sine însăşi dacă s-ar fi putut abţine să-l tot privească... şi dacă respiraţia i-ar fi revenit la normal.

— În cazul ăsta, o să rămână aşa în ciuda tuturor eforturilor doamnei Steepleton, spuse el. A început să turuie chiar în clipa în care ai terminat prezentările. A continuat până când s-a anunţat cina. La cină – şi de ce,

---

3 Litera stacojie simbolizează comiterea unui păcat major; simbolul este preluat din romanul *Litera stacojie* de Nathaniel Hawthorne, apărut în anul 1850, în care eroina principală are un copil în urma comiterii adulterului, (n.tr.)

oare, nu mă miră? – m-am trezit aşezat lângă ea.

Charlotte încercase să nu se uite într-acolo, dar era dificil, pentru că el stătea exact în faţa ei. La un moment dat, privirile li se întâlniseră, şi îi aruncase o căutătură acuzatoare, urmată de una de martir, ascunsă cu iuţeală când doamna Steepleton îi solicitase atenţia. Lui Charlotte îi venise să râdă. Constatase că era neobişnuit de greu să păstreze o privire politicoasă şi inexpresivă. Constatase că îi era aproape imposibil să se concentreze asupra conversaţiei din jurul ei.

— A vorbit, continuă el, pe tot parcursul cinei. Nu s-a oprit până când Lady Lithby a anunţat ca doamnele să se ridice de la masă.

— Gândeşte-te la neplăcerea de care te-a salvat, spuse Charlotte. N-ai fost obligat să născoceşti lucruri inteligente de spus. Tot ce a trebuit să faci a fost să pari atent.

— Eu nu *născocesc* lucruri inteligente de spus, Lady Charlotte, zise el. De obicei, spun tot ce-mi trece prin cap. Găsesc că asta face viaţa mai puţin complicată.

— Mai puţin complicată pentru dumneata, poate, spuse ea. Eşti bărbat.

— Ce spirit de observaţie ai, spuse el.

— Bărbaţilor pare să le placă sinceritatea la cei de acelaşi sex, spuse ea. Nu sunt chiar aşa încântaţi de această caracteristică la femei, am băgat de seamă.

— Se prea poate ca bărbaţilor încuiaţi să nu le placă.

Charlotte zâmbi. Dacă-i plăcea sinceritatea la femei, era pe drumul cel bun.

Ajunseră lângă şemineu şi lângă soţia pastorului. Charlotte îndreptă cel mai cordial zâmbet spre cea mai temută baborniţă din împrejurimi.

— Ah, Lady Charlotte, aici erai, spuse doamna Badgely. Era înaltă şi corpolentă, cu o voce puternică pe măsură. Am sperat că erai doar pentru moment distrasă şi nu m-ai uitat cu totul. Se uită spre domnul Carsington. Dar trebuie să admit, nu-i o distragere neînsemnată.

Charlotte aduse ceaiul.

— Domnul Carsington e foarte amabil şi m-a însoţit, spuse ea. Nu e greu de ghicit de ce doreşte să vă cunoască mai bine. Fiind atent, v-a observat suferinţa. Fireşte că vrea să-şi folosească vastele cunoştinţe în a vă ajuta. Dar, mai întâi, are nevoie de informaţii. Ştiu că va dori să-i descrieţi în detaliu *toate* simptomele dumneavoastră.

Se uită zâmbind larg spre domnul Carsington.

El clipi o dată. Apoi ochii lui aurii se îngustară.

— Sunteţi expert şi în artrită, domnule Carsington? întrebă doamna Badgely. La oameni?

— Cunosc boala, spuse el.

Îşi îndreptă atenţia spre femeia care ocupa aproape toată canapeaua.

Când acorda atenţie cuiva, observase Charlotte la cină, o făcea *cu totul*

Aşa cum îi spusese, cinele servite la reşedinţa Lithby erau destul de neprotocolare. Uneori, lumea discuta – sau striga – peste masă şi uneori – atunci când tata şi Lizzie aveau ceva să-şi spună – de-a lungul ei. Observase că domnul Carsington îşi îndrepta atenţia spre cineva, apoi spre altcineva atunci când interesul îi era captat – şi era uşor de spus când se întâmpla asta. Devenea complet imobil, lăsând la o parte totul şi pe toţi. Îi amintea de un şoim în înălţimi, urmărindu-şi prada.

Acum, se concentră asupra doamnei Badgely, care începuse să înşire cu lux de amănunte numeroasele sale simptome şi tratamentele pe care le încercase.

Charlotte dădu să se întoarcă.

— Nu eşti interesată, Lady Charlotte? întrebă el.

— Sărmana copilă a auzit totul de nenumărate ori, dar are prea mult tact să spună asta, afirmă doamna Badgely.

Deşi i se permisese să plece, Charlotte ezită. Nu din cauză că nu voia să pară indiferentă la necazurile doamnei. Un drăcuşor din mintea ei voia să-l vadă cum suferea din cauza artritei doamnei Badgely, precum şi de pe urma interogatoriului ei.

— Aţi încercat uleiul de ricin, doamnă Badgely?

Ulei de ricin? Glumea? Charlotte încercă fără succes

să citească ceva pe faţa lui.

— Necazul e la articulaţiile mele, nu în maţe, tinere, spuse doamna Badgely. Maţele mele sunt cum nu se poate mai bine – şi nu vreau să le deranjez cu purificări şi altele asemenea. O sumedenie de leacuri băbeşti, după părerea mea.

— Ar fi trebuit să fiu mai clar, spuse domnul Carsington. Aţi încercat să vă masaţi încheieturile cu ulei de ricin? Nu cu mult timp în urmă, un doctor a prezentat o lucrare, descriind experimentele lui cu acest remediu. Eu l-am recomandat bunicii mele. Deşi mă urăşte, a recunoscut că tratamentul a dat roade.

— Bunica te urăşte? întrebă Charlotte.

Rosti asta pe negândite, surpriza şi curiozitatea ieşind câştigătoare. Privirea şoimului se îndreptă din nou spre ea, şi ea îşi dori să-şi fi ţinut gura. De fapt, îşi dori să se fi făcut nevăzută imediat ce-l lăsase în ghearele crocodilului din vecini.

— Da, spuse el.

— Prostii, zise doamna Badgely. Se poate ca părinţii să-şi considere progeniturile îngrozitoare din când în când, dar întotdeauna bunicii îşi adoră nepoţii. Vorbesc din experienţă.

— Mă urăşte, spuse el, uitându-se încă la Charlotte. A trimis după mine acum două săptămâni doar ca să mi-o spună limpede, în faţă.

— Dacă e adevărat, zise Charlotte, e ciudat că te lauzi cu asta.

— Nu mă lăudam, spuse el, am dorit pur şi simplu ca doamna Badgely să înţeleagă că remediul a fost considerat folositor de către o persoană sceptică, una care nu mă are la suflet. Doreşti să ştii de ce bunica Hargate mă urăşte?

„Da, şi încă cum”.

Dar el nu voia să-i spună, Charlotte era sigură de asta. Ce voia el era s-o facă să ghicească. După opt sezoane, n-avea nicio problemă în a recunoaşte o invitaţie la flirt.

După opt sezoane, n-are trebui ca inima să-i bată aşa

repede şi n-ar trebui să simtă ca şi cum de-abia aştepta.

— N-ar trebui să mă aştept să discuţi chestiuni aşa intime şi dureroase cu un străin, spuse ea.

Se sili să plece de acolo.

*

Darius o privi cum se îndepărta. Câţiva cârlionţi blonzi se desprinseseră din agrafe şi îi mângâiau gâtul graţios arcuit. Îşi aminti mica pată de noroi pe care fusese tentat s-o cureţe cu ceva timp în urmă. Chiar şi în seara asta, cu atâta lume prezentă, nu fusese deloc uşor să-şi ţină gura departe de gâtul acela.

Îşi aminti plăcuta căldură a sânilor ei lipiţi de mâna lui.

Mâinile îl furnicară.

Ar fi trebuit să stea la distanţă. Nu era obişnuit să reziste tentaţiei, ăsta era necazul. Evitase întotdeauna situaţiile în care ar fi trebuit să reziste. N-ar fi trebuit să reziste, naiba s-o ia.

Ce fată nesuferită mai era şi asta, să nu fie ea căsătorită şi sătulă de căsătorie până acum!

— Pot eu să ghicesc de ce, spuse doamna Badgely.

Înăbuşindu-şi o înjurătură, se întoarse din nou spre ea. Nu-şi putea permite să jignească pe niciunul dintre vecinii lui. Soţiile pastorilor exercitau adesea o putere considerabilă, şi femeia aceasta în special, simţea el, făcea regulile pe-aici. Mai mult de-atât, era verişoara lui Lord Lithby.

— Poftim? spuse el.

— Deşi ştiu că e imposibil pentru bunica dumitale să te urască, pot să-mi imaginez cu uşurinţă de ce ar avea cuvinte grele la adresa dumitale, spuse ea. Dacă ai fi nepotul meu, aş fi tare dezamăgită în ce priveşte simţul obligaţiei morale pe care-l arăţi, lăsând la o parte uleiul de ricin. Cu siguranţă că n-ar trebui să-ţi spun eu că e datoria dumitale, în calitate de proprietar, să te îngrijeşti de bunăstarea servitorilor dumitale.

— În prezent, nu sunt chiar proprietar, spuse Darius. Tatăl meu e după lege…

— Te rog nu mă omorî cu păsăreasca avocaţilor, spuse doamna Badgely. Beechwood e responsabilitatea dumitale.

— Şi am de gând s-o readuc în bună stare cât de curând posibil, spuse el.

— Dar casa? întrebă ea. Am auzit că locuieşti la han în Altrincham, că doar puţini servitori sunt la reşedinţa Beechwood, şi aceia sunt din Londra. De ce ai pus servitori din Londra într-o casă de la ţară unde familiile din partea locului care au lucrat la Beechwood de generaţii întregi sunt în căutare de lucru? Ai idee cât de mulţi tineri au fost siliţi să-şi părăsească familiile şi casele pentru a-şi câştiga existenţa? Totul din cauza prostiei aceleia cu cancelaria.

Continuă să peroreze despre datoria domnului Carsington faţă de Beechwood şi faţă de vecini. Îi spuse ce făcuseră alţii, cum încercaseră să păstreze proprietatea şi să găsească de lucru şi locuinţe pentru cei daţi pe neaşteptate afară din casă.

El încercă să explice situaţia din punct de vedere economic: pământul era cel care întreţinea casa; prin urmare, pământul trebuia să aibă prioritate. Dar se vede treaba că Logica îi era complet străină doamnei Badgely.

El aruncă o privire spre Lady Charlotte, care se alăturase mamei ei şi colonelului Morrell. Acesta era un tip înalt, brunet şi chipeş, de aproape aceeaşi vârstă cu Alistair, cel de-al treilea fiu al lui Lord Hargate. De la doamna Steepleton, Darius aflase că Morrell avea o moşie la sud de cea a lui Lord Lithby. Deşi familia colonelului, la fel ca a lui Lord Lithby, locuise aici de generaţii, el îşi petrecuse mare parte din viaţă în străinătate. Se stabilise aici cu mai puţin de un an în urmă şi probabil că nu avea să rămână mult timp, deoarece se aştepta să moştenească un titlu de conte de la un unchi în vârstă din Lancashire.

Voia s-o aibă pe Lady Charlotte drept contesă, atâta lucru era clar. Deşi bărbatul nu se manifesta deloc deschis în privinţa asta, pentru Darius nu era prea discret. La urma

urmei, comportamentul de împerechere era subiectul preferat al lui Darius.

Morrell o voia pe Charlotte.

Dacă ea băgase de seamă, nu arăta în niciun fel.

Asta făcea ea întotdeauna? Simularea indiferenţei era de ajuns? Nu putea fi. Bărbaţii urmăreau bucuroşi femeile, fără niciun fel de încurajare şi câteodată în ciuda unor semne clare de ostilitate.

Ea nu părea ostilă. Doar afişa o privire de vacă blajină, despre care Darius ştia că era falsă. Ea era departe de a fi blajină şi categoric nu atât de sinceră şi de nevinovată cum părea. Cu siguranţă nu era aşa blândă şi politicoasă cum afirma toată lumea. Nu îl lăsase ea – pentru a doua oară în decurs de câteva ore – pradă cuiva despre care ştia că avea să-l înnebunească?

— Ştii cum e când o proprietate intră sub supravegherea cancelariei, îi dădea înainte doamna Badgely. N-ai voie să faci nimic, nici măcar din filantropie, de teamă să nu fii târât într-un proces. Chiar şi Lord Lithby s-a găsit cu mâinile legate. Nu trebuia să „intervină” aşa cum s-au exprimat ăia – chiar şi pe cheltuiala lui! Să ştii că asta e de condamnat, domnule. Poţi fi atât de lipsit de inimă să continui această faptă reprobabilă?

Cuvintele „fără inima” îl făcură pe Darius să vrea să scrâşnească din dinţi. Era şi aşa destul de absurd să le audă de la tatăl lui, dar şi bunica Hargate le folosea. Ipocriţii de ei. Spuneau ce voiau, fără a ţine vreodată seama de sentimentele celorlalţi.

— Nu vreau deloc să continui vreo faptă reprobabilă, spuse el. Cu toate astea, filantropia dumneavoastră bine intenţionată nu reuşeşte să ia în consideraţie anumite reguli ale economiei. Pământul întreţine casa. O casă nu poate întreţine pământul. Aşadar, modul logic de a acţiona este să se înceapă cu pământul şi orice dependinţe importante pentru animale şi agricultură.

— Aiureli, spuse ea. Iat-o pe Lady Lithby. Hai să aflăm ce crede ea.

Darius voia să strige că era irelevant ce credea o

adunătură de femei, cărora logica le era la fel de străină ca sanscrita.

Îşi spuse să se calmeze. Era iraţional să se irite din cauza lipsei de logică a unei femei.

Se sili să zâmbească inofensiv către Lady Lithby. Spre deosebire de doamna Steepleton şi de doamna Badgely, ea nu avea să-l toace la cap. Observase că Lady Lithby asculta mult mai mult decât vorbea.

Doamna Badgely turuia în continuare despre casă.

Lady Lithby ascultă răbdătoare pentru o vreme, apoi spuse:

— La fel ca alţi bărbaţi, domnul Carsington n-a fost instruit să conducă o gospodărie. Fără îndoială că n-are nicio idee de unde să înceapă.

Darius se agăţă de acel colac de salvare.

— Într-adevăr, n-am. Ce ştiu eu despre bucătărese, menajere şi fetele care spală vasele? Ce ştiu eu despre mobilierul potrivit? Să se zugrăvească sau să se pună tapet? Cum se asortează culorile între ele? Oare mobila asta e prea înzorzonată sau nu mai e la modă? Aud femeile vorbind despre aceste lucruri şi mă ia ameţeala. Mai degrabă aş rezolva o problemă dificilă de trigonometrie.

— Asta e perfect de înţeles, spuse Lady Lithby. Nu te poţi aştepta de la un bărbat să se ocupe de chestiuni din acestea.

— Dar ele trebuie să fie rezolvate, spuse doamna Badgely. Îl vom scuza pe motiv că e bărbat?

— Da, trebuie, spuse Lady Lithby. Poţi să-ţi scoţi casa din minte, domnule Carsington.

— Mulţumesc, spuse el, rezistând tentaţiei de a scoate limba la doamna Badgely.

— Voi fi bucuroasă să fac eu ceea ce trebuie făcut acolo, spuse Lady Lithby.

Atunci Darius văzu, prea târziu, hăul ce se căscase în faţa lui.

Vai, Doamne sfinte, marchiza de Lithby, obişnuită cu o pungă fără fund, renovându-i casa.

Cu ochii minţii, Darius văzu registre cu lungi coloane

de cheltuieli, adunându-se cu miile. I-ar fi extrem de dificil să obţină profit în situaţia de acum. Cum să poată reuşi dacă recondiţiona casa?

Dar numai un nebun ar încerca să le vorbească femeilor despre bani. Mai întâi de toate, subiectul era de prost gust. În al doilea rând, doamnele din clasele de sus ale societăţii habar n-aveau despre regulile de bază ale economiei. Ar putea tot aşa bine să încerce să-i explice *Teoria fenomenelor electrodinamice* a lui Ampère scroafei lui Lord Lithby.

În al treilea rând, cel mai important, mândria lui nu i-ar permite asta. Mai degrabă să fie spânzurat decât să dezvăluie ceva despre constrângerile sale financiare sau despre limita de timp.

— Nici n-aş visa să vă cer să adăugaţi această sarcină responsabilităţilor dumneavoastră actuale, spuse el. Aşteptaţi luna viitoare o mulţime de oaspeţi, înţeleg.

— Să întreţin oaspeţi e o nimica toată, spuse ea. O facem tot timpul.

— Dar să preiei comanda unei alte gospodării, una care e într-un total haos, fără personal adecvat…

— Te poţi bizui în totalitate pe administratorul dumitale, Quested, spuse ea. O să apelez la el pentru personal. Şi nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa muncii necesare. Eu asta caut, muncă. Recent, am renovat reşedinţa Lithby de sus până jos. Am fost obligaţi să facem şi nişte schimbări arhitecturale. Cu toate că Lithby este mulţumit de rezultat, m-a făcut să promit că nu mai fac asta din nou până când băieţii noştri cei mici sunt la universitate. După cum vezi, sunt liberă. Prea mult, de fapt. Mi-ai face un serviciu.

— Reşedinţa Beechwood e într-o stare deplorabilă, spuse el, deşi habar n-avea de fapt, pentru că încă nu-i trecuse pragul. Şoarecii…

— O s-o aduc pe Daisy, buldogul meu cel tânăr, spuse ea. O să-i placă să prindă şoareci. O aduc şi pe Charlotte.

Îi făcu semne fiicei ei vitrege.

— Să prindă şoareci? întrebă Darius.

Privi cum se apropia fiica vitregă. Încă afişa acea privire amabilă şi neatentă. Lady Lithby râse.

— Lui Charlotte nu-i e frică de rozătoare. E fată de la ţară. O să-i placă provocarea, n-am nicio îndoială. Nu-i aşa, draga mea?

— Ce provocare, mamă vitregă? întrebă Lady Charlotte.

— O să punem pe picioare reşedinţa Beechwood.

Lady Charlotte îi aruncă mamei sale vitrege o privire scurtă plină de consternare. Fusese aşa scurtă, încât Darius ar fi scăpat-o dacă ar fi clipit. O fracţiune de secundă mai târziu, pe faţa ei se putea vedea din nou privirea aceea de vacă blajină.

— Serios? spuse ea rece. Aş fi presupus că ultimul lucru din lume pe care l-ar vrea domnul Carsington e două femei pe care abia dacă le cunoaşte din pricina casei sale. Are atâta treabă de făcut şi multe pe cap. Aş crede că vrea un refugiu. În loc să-i lăsăm acea insulă de linişte, îi vom întoarce casa cu dosul în sus. Vom avea zidari, tâmplări, zugravi, decoratori şi atâta zgomot. Şi schele peste tot. Fără a mai pomeni că trebuie să-l deranjăm cu tot soiul de lucruri – pentru că, la urma urmei, e casa lui, şi ar trebui să fie aşa cum *lui* îi place.

Apoi îi întâlni privirea. Pentru o clipă, el se pierdu într-un vis cu o fiinţă frumoasă care-i creează un refugiu, un loc plin de căldură şi de pace, un loc al lui, unde lucrurile erau aşa cum *lui* îi plăceau.

După aceea, mintea i se limpezi, şi văzu din nou ameninţarea mortală în acei ochi albaştri.

Mesajul era foarte clar: „Doar să îndrăzneşti să fii de acord cu asta, şi o să te omor cu mâinile mele”.

Era amuzant.

Logica îi spunea că nu-şi putea permite să fie amuzat. Trebuie să refuze oferta şi la dracu’ cu doamna Badgely. Implicarea lui Lady Lithby l-ar costa prea mult. Trebuia să aducă profit.

Necazul era că Lady Charlotte nu voia, evident, să aibă nimic de-a face cu casa lui.

Necazul era că îl abandonase pălăvrăgelii asurzitoare a doamnei Steepleton, iar apoi dojenilor doamnei Badgely.

— Dacă pui astfel problema, Lady Charlotte, cum Dumnezeu aş putea refuza?

*

Charlotte avea să fie nevoită să-l omoare, n-avea de ales. Zâmbi graţios şi spuse:

— Dacă domnului Carsington nu-i pasă că îi vom distruge liniştea, voi ajuta bucuroasă. Ar trebui să fie o sarcină foarte interesantă.

Nu cred că Lady Margaret a făcut vreo îmbunătăţire a casei câtă vreme a locuit acolo.

— O casă îmbătrânită, spuse doamna Badgely. La fel cum a fost pe vremea străbunicului tău. Reşedinţa Lithby era tot o ruină, dar nu chiar aşa dărăpănată.

— Puţin demodată, spuse Lady Lithby.

— Incomodă, comentă doamna Badgely. Casa parohială era mai modernă atunci când am sosit eu, şi asta ca să nu spun prea multe.

— Asta a fost cu mult timp înainte ca eu să fac ceva semnificativ aici, afirmă Lady Lithby.

Lucrurile stăteau astfel pentru că petrecuse mare parte din primii ei trei ani de căsătorie salvând-o pe Charlotte de ea însăşi şi câţiva ani după aceea dăruindu-i soţului patru băieţei sănătoşi.

— Eşti prea modestă, spuse Charlotte. Din prima zi de când ai venit, ne-ai făcut să fim mai ordonaţi şi să ne simţim mai bine.

Cu toate astea, era răutăcios din partea lui Lizzie să n-o avertizeze deloc pe Charlotte înainte de a o târî în proiectul ăsta cu casa Beechwood.

— Confortul e de dorit, dar lucrarea recentă e superbă, spuse doamna Badgely. Ce mi-aş dori să fi putut vedea reşedinţa Lithby acum trei ani, domnule Carsington, pentru a putea face o comparaţie. Cu greu ai fi putut recunoaşte casa.

Fiind bărbat, era puţin probabil să observe ce nu era în regulă şi deranjant, se gândi Charlotte. Cu siguranţă habar n-avea în ce se băga, odată ce Lizzie prelua conducerea. Cu siguranţă tatăl ei nu-şi dăduse seama.

Ah, dar fusese foarte distractiv.

Poate că, la urma urmei, Lizzie îi făcuse un serviciu. Un proiect de o asemenea anvergură i-ar distrage atenţia lui Charlotte, chiar şi doar pentru o vreme, de la coşmarul petrecerii care urma să aibă loc.

Cu siguranţă că proiectul îi oferea domnului Carsington o diversiune nefericită, şi asta urma să fie tot distractiv. I-ar plăcea să-i vadă faţa când avea să înceapă a înţelege ce urma să se întâmple odată ce Lizzie prelua controlul.

Charlotte afişă cea mai inocentă expresie.

— Am făcut câteva picturi şi desene înainte şi după modificări, îi spuse ea. Avem şi reproduceri ale arhitecţilor şi picturi ale vechii case, din diferite epoci. Tata are o mapă cu planurile moşiei şi altele de genul ăsta. A făcut multe schimbări proprietăţii, după cum poate că ţi-a spus. Poate că ai dori să vezi aceste documente?

Domnul Carsington ridică dintr-o sprânceană.

— Se găsesc în bibliotecă, spuse ea. Ţi le-aş arăta bucuroasă dacă te-ar interesa.

El se uită înspre doamna Badgely şi îşi feri iute privirea.

— Nu mi-aş dori nimic mai mult, spuse el.

Capitolul 4

Da, Darius ar face mai bine să-şi petreacă timpul în compania domnilor.

Da, o căuta cu lumânarea, urmând-o pe Lady Charlotte afară din salon.

Dar trebuia să ştie: Ce mai punea la cale acum?

Îl conduse prin vastul hol, spre bibliotecă.

Încăperea spaţioasă şi confortabil aranjată era evident des folosită. Cărţi, atingând toate subiectele din lume, umpleau rafturile de stejar ce căptuşeau pereţii. În mijlocul camerei era amplasat un planetariu, un model mecanic al sistemului solar. În altă parte, Darius văzu două globuri pământeşti şi un telescop, alte câteva mese diferite şi o scară. Cu alte cuvinte, toate echipamentele uzuale ale unei biblioteci bine înzestrate.

Pastorul şedea sforăind, cu capul pe speteaza unei canapele, lângă şemineu. În faţa lui, pe o masă, stătea deschisă o carte.

— Se pare că nu sunt singurul dornic să plece de lângă doamna Badgely, şopti Darius.

Primi o privire piezişă dinspre ochii albaştri şi reci, prea rapidă pentru a o interpreta.

— Tata i-a încurajat întotdeauna pe oaspeţii lui să cutreiere după placul inimii camerele deschise tuturor, spuse ea. Vrea ca ei să se simtă ca acasă.

Continuă să înainteze spre o masă mare de lângă ferestrele ce dădeau spre sud. Dincolo de ferestre, lunga zi de vară se sfârşise devreme sub o pătură groasă de nori. Darius auzi ploaia răpăind pe terasă.

Înăuntru, mari oglinzi de perete atârnau între ferestrele întunecate. În ele dansau flăcările candelabrelor de curând aprinse, puse pe mesele lipite de perete, aşezate sub oglinzi. În cea mai apropiată dintre oglinzi, el văzu uşa deschisă din spatele lor şi servitorii care treceau prin holul de afară.

Lady Charlotte deschise mapa încăpătoare aflată pe masă. Darius nu se apropie imediat de ea, lângă masă. Se aplecă şi se uită dedesubt. O ocoli şi se uită în dosul ei. Privi înspre tavan şi apoi spre ferestre.

— Planurile sunt aici, domnule Carsington, spuse ea, bătând în mapă cu un deget subţire.

— Mă uit după capcană, spuse el cu voce joasă. Mai întâi doamna S., apoi doamna B., Lady L. Ce urmează, mă întreb? O uşă batantă ce mi se deschide sub picioare şi mă aruncă într-un cuib de vipere?

— N-am văzut niciodată vreo viperă la reşedinţa Lithby, spuse ea.

— Vipera-ce-vorbeşte-prea-mult-icus, Vipera-ce-mă-toacă-la-cap-icus. Vipera-ce-mă-falimentează-reparând-casa-icus.

Buzele ei tremurară. Spre dezamăgirea lui totuşi, expresia de vacă blajină se reinstală repede pe chipul ei.

— Iată aici un desen al casei, de la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea, spuse ea pe un ton imperturbabil de lector. Aici e altul, cu un secol şi jumătate mai târziu. Cam aşa ceva a găsit mama mea vitregă atunci când a venit prima oară aici.

Darius se apropie.

— Ăsta e un şanţ cu apă? întrebă el, trăgând mai aproape unul din desenele mai mari.

Ea încuviinţă din cap.

— Acum e mai puţin vizibil. Bunicul a transformat o porţiune a lui într-un lac decorativ. Unde sunt bucătăriile şi holul servitorilor, era odinioară o seră de portocali. Aici poţi vedea cum s-a închis curtea bucătăriei. Mama vitregă a adăugat un vestibul acolo. Arătă cu degetul. Dar cele mai mari schimbări au fost în interior. Casa asta era întunecată, apăsătoare şi rece – sau aşa mi se părea mie atunci când eram mică. Ea a adus lumină şi căldură.

El o privi, surprins, la fel ca mai devreme, de felul în care vocea i se îmblânzea când vorbea despre modul în care mama ei vitregă transformase reşedinţa Lithby.

— Ţii la mama ta vitregă, remarcă el.

— Da, spuse ea. Ştiu că nu e normal. Ar trebui s-o urăsc.

— Cu siguranţă e neobişnuit, zise el. Femeile îşi pot apăra teritoriul cu mai multă răutate decât bărbaţii.

— Serios? Ea îl privi ţintă, şi el avu certa senzaţie că era evaluat sau testat într-un anume fel. Prin urmare, ai făcut un studiu şi despre femei, domnule Carsington? Sunt surprinsă că n-am auzit de el. Tata te citează tot timpul. Mi te-am închipuit a fi un înţelept. Îşi feri privirea, cu sprâncenele încruntate. Mi te-am imaginat gârbovit, cu păr

rar şi alb. Şi cu ochelari. Cred că lumea e şocată când vine prima dată să te audă ţinând o conferinţă.

Ah, ce bună era. Deturnase uşor conversaţia de la ea spre el.

Ar fi trebuit să ştie cum s-o facă la vârsta ei matură!

Şi el ar fi trebuit să ştie cum să insiste, la vârsta lui.

— Încă n-am ţinut nicio conferinţă despre relaţiile de familie, spuse el. Cu toate astea, le-am studiat. Ar fi putut adăuga: „În legitimă apărare”. Cazul dumitale este extrem de interesant. Nu mai erai chiar copilă atunci când tatăl dumitale s-a recăsătorit. A trebuit să cedezi locul unei femei cu doar nouă ani mai mare decât dumneata. Exact aceeaşi femeie care i-a dăruit tatălui dumitale patru fii până în prezent, cel mai mare dintre ei fiind moştenitorul titlului şi al proprietăţii. Cu toate astea, nu pari a fi geloasă şi nici a avea resentimente.

— E ca şi cum aş avea o soră mai mare, spuse Lady Charlotte.

— E posibil să apară gelozia pe fraţi sau să nu-i poţi suferi, spuse el.

— E posibil, admise ea. Vorbeşti din experienţă, aş zice eu, având patru fraţi mai mari.

La naiba. Era prea bună.

— Eu nu trebuie să locuiesc cu ei, spuse el. Băieţii sunt de obicei trimişi la şcoală. Nu trebuie să trăim sub acelaşi acoperiş ani la rând. Femeile sunt nevoite. Ele sunt de obicei nerăbdătoare să aibă un cămin numai al lor.

— Ăsta e căminul meu, spuse ea.

Luă câteva schiţe dintr-o mapă, dorind în mod clar să pună capăt discuţiei pe acest subiect.

Poate că el devenise prea insistent. Nu era obişnuit să poarte discuţii cu fetele din înalta societate – dar era exasperant să nu ştie de ce *era* încă fecioară.

Deşi doamna Steepleton vorbise fără oprire, adăugase doar o singură bârfă celor care o înconjurau pe Lady Charlotte, ceva despre o misterioasă boală din tinereţea ei: pentru o vreme, se crezuse că Lady Charlotte avea să o urmeze curând pe mama ei în mormânt. Cu toate astea,

după ce mama ei vitregă o luase pentru o lungă vizită în nord, apoi o alta în Alpii elveţieni, ea se însănătoşise şi îşi făcuse un debut întârziat, la vârsta de douăzeci de ani. Boala, şoptise doamna Steepleton, era motivul pentru care Lord Lithby îi acordase mai multă libertate decât socotea multă lume că ar fi potrivit.

Nu era cine ştie ce explicaţie. Debutul la vârsta de douăzeci de ani îi oferise totuşi lui Lady Charlotte opt sezoane să-şi găsească un soţ.

Până la urmă, Darius avea să afle răspunsul. Întotdeauna găsea răspunsul.

— Modificările făcute de mama vitregă nu sunt doar de natură estetică, spuse ea. A făcut mai mult decât să se folosească de decoraţiuni. A făcut reparaţii şi a adus îmbunătăţiri semnificative.

El se apropie mai mult de ea şi încercă să se concentreze cu totul asupra schiţelor.

— Podele noi pentru anumite camere, spuse ea. Orificii noi pentru ventilaţie…

Continuă, vorbind despre coşuri de fum, ferestre şi pardoseli, despre toalete, lavoare şi clopoţei, despre zugrăveli, tencuieli şi tâmplărie.

Curând, îi fu clar că acţiunea de a pune casa Beechwood pe picioare l-ar costa o groază de bani. Doar s-o întreţină la un nivel minim şi tot ar fi costisitor. Nu-şi putea permite.

Nu voia să se gândească la bani.

Nu voia să se gândească la ţevi, mânere de sertar şi la sobe.

N-ar putea, chiar dacă ar vrea. Se apropiase prea mult şi îi simţea mireasma. Ea vorbea despre ventilaţie, şi tot ce simţea el era uşoara mireasmă de flori sau ierburi ce plutea în jurul ei – săpunul pe care îl folosea sau ierburile păstrate împreună cu hainele ei. Îşi înclină capul şi inspiră profund.

Pielea catifelată de pe gât era foarte aproape de gura lui.

„Eşti la câţiva centimetri de un mare bucluc”, spuse Logica.

Darius se îndreptă de spate.

Ce nu putea face era să stea cu gândul la întreţinerea casei.

Când ea îi vorbi despre pene dezinfectate în sobă – mai întâi fierte, explică ea, pentru a omorî paraziţii – pentru umplut saltele, se văzu ridicând-o în braţe şi aruncând-o pe un pat.

O văzu rânjind spre el, cu acelaşi zâmbet răutăcios pe care îl afişase atunci când îl predase doamnei Steepleton.

„Se joacă cu tine”, spuse Logica. „O fi ea fecioară, însă naivă nu-i deloc”.

Alungă hotărât din minte acele imagini.

— Pare că e foarte multă muncă, spuse el. Mă surprinde că Lady Lithby se înhamă la aşa ceva. Deşi alţii vor fi cei care vor munci efectiv la Beechwood, ea trebuie să supravegheze şi să urmărească totul.

— Nu şi dacă vei angaja un administrator competent. Lady Charlotte îşi înclină capul într-o parte şi studie schiţele cu un ochi critic. Mişcarea făcu să i se clatine cerceii. Unul din ei îi atinse uşor obrazul. Administratorul moşiei dumitale, Quested, îţi va găsi omul potrivit.

— Îmi caută un supraveghetor al moşiei, spuse Darius. „La două sute de lire pe an”. Înţeleg că supraveghetorul va coordona şi casa, şi moşia.

— Aşa a aranjat treburile Lady Margaret, spuse ea. Aşa a făcut şi bunicul meu. Dar e un sistem demodat. Nu-i deloc eficient. Întreabă-l pe tata.

— Beechwood nu-i ca reşedinţa Lithby, spuse Darius. E o gospodărie mai modestă, şi nevoile mele sunt mult mai modeste decât ale unui pair sociabil, cu o familie mare şi cu multe cunoştinţe.

Ea îşi întoarse capul spre el. Fascinat de cercelul care se mişca, el se apropie mai mult, atât de mult încât îi putu simţi căldura ce îi radia din corp. Mirosul ei proaspăt era peste tot, se părea. Gura lui era foarte aproape de a ei.

Ea îşi coborî privirea spre gura lui.

Răsuflarea i se înteţi.

El se apropie ceva mai mult.

Ea se întoarse.

— Colonele Morrell, spuse ea. Ce părere ai despre supraveghetorii unei reşedinţe?

Darius înjură în sinea lui, se îndepărtă de ea şi se uită în aceeaşi direcţie.

Colonelul trecu pragul uşii şi traversă cu rapiditate încăperea. Probabil că-l zărise în oglinda de perete. Dar de câtă vreme ştiuse că era acolo? Cât timp, înainte ca ea să observe, stătuse Morrell în uşă, privind şi ascultând?

— Aş zice că un majordom e suficient pentru o proprietate mai mică, mai ales dacă e vorba despre locuinţa unui holtei, spuse el. Dar noi, soldaţii, suntem obişnuiţi cu traiul în condiţii spartane. Aş socoti că o menajeră şi un valet şi poate câţiva servitori sunt mai mult decât suficienţi. Cu toate astea, mi se spune că ăsta e un mod meschin şi zgârcit de a trăi, total nepotrivit cu poziţia mea importantă.

Nu spuse cine zisese asta, probabil pentru că soţul persoanei critice sforăia în apropiere.

Morrell veni şi el lângă masă, stând de cealaltă parte a lui Lady Charlotte.

— Mi s-a cerut să vin şi să mă uit la desene şi să aflu cum aş putea să-mi transform casa pentru a fi mai impresionantă, spuse el. Asta e opera dumitale, Lady Charlotte? Ai mare talent la desen.

În vreme ce se uita la desene, el reuşi, fără a părea că o face intenţionat, să se apropie mai mult de ea.

Ea se îndepărtă de el, ceea ce o făcu să se apropie mai mult de Darius. Ar fi trebui să se dea la o parte şi el, să-i acorde mai mult spaţiu. Dar ştia că Morrell nu se apropiase doar pentru a fi lângă ea. Ştia că urma să se retragă şi credea că Darius avea să se dea înapoi să-i facă loc. Asta l-ar împinge pe Darius chiar la marginea mesei. Încă o manevră ca asta l-ar forţa să treacă de cealaltă parte a mesei, unde ar vedea partea laterală.

Pe scurt, o mişcare teritorială.

Putea să se amuze şi să-l lase pe tipul ăsta să se bucure doar el de prezenţa doamnei. La urma urmei, lui

Darius nu-i era de niciun folos.

Cu toate astea, crescuse ca fiind cel mai mic dintre cinci masculi agresivi. Nu ceda niciodată fără luptă.

Nu se mişcă niciun pas.

Morrell se întinse să mai ia un desen, prin această mişcare venind şi mai aproape de Lady Charlotte.

Ea se dădu înapoi şi, fiindcă Darius se sprijinea cu şoldul de masă, ea se trezi cu şezutul în zona organelor lui reproducătoare. Acestea îi remarcară pe dată prezenţa.

La fel precum şi ea le remarcă, trăgând brusc aer în piept.

Deşi propria-i răsuflare nu era calmă, Darius se întinse, indiferent, să mai ia un desen.

— Ah, lăptăria, spuse el. Unele dintre lucrurile care-mi lipsesc în Londra sunt smântâna şi untul proaspăt de la ţară. Smântâna de la oraş nu are acelaşi gust.

— În cazul ăsta, îţi vor trebui vaci, spuse Lady Charlotte.

Îşi aşeză călcâiul pe piciorul lui.

Îl apăsă puţin, dar, deşi el era încălţat cu pantofi subţiri de seară în loc de cizme, nu fu de ajuns pentru a-l face să dea înapoi.

— Sunt de la ţară, spuse el. Ştiu de unde vin laptele şi smântână.

Ea îşi mută greutatea pe un singur picior. Nu era prea grea, dar picioarele lui, spre deosebire pe partea superioară a corpului, nu erau făcute pentru a o putea suporta. Îşi înăbuşi un icnet… şi se retrase.

— Credeam că eşti londonez, spuse colonelul Morrell, uitându-se la un plan. Cred că ţii des prelegeri acolo.

Atent să-şi ţină degetele în afara oricărui pericol, Darius mai luă o hârtie. O schiţă în creion, ce fusese probabil lipită de ea, căzu pe masă.

Lady Charlotte se întinse după schiţă, dar Darius puse primul mâna pe ea.

— Ţin prelegeri în Londra, spuse Darius. Studiez la ţară. În Derbyshire – nu prea departe de aici, de fapt. Fratele meu Alistair locuieşte în Peak, lângă Matlock Bath.

Cine e fiinţa asta dulce, Lady Charlotte? Nu pot citi ce scrie.

În desen, o femeie stătea în pragul unei căsuţe, legănându-şi pe genunchi pruncul.

Lady Charlotte îi smulse desenul din mână.

— Probabil a căzut pe podea, spuse ea. Una dintre cameriste l-o fi luat de pe jos când a făcut curăţenie şi l-a pus împreună cu celelalte. Locul lui nu-i aici. E una dintre ţărănci cu copilul ei. Genul acela de scene rustice pe care le desenează de obicei doamnele. Ei bine, o să vă las, domnilor, să dezbateţi delicata temă a unei lăptării.

Se grăbi să iasă din bibliotecă.

*

„Ce ciudată e treaba asta”, se gândi Darius.

Probabil că şi Morrell era de aceeaşi părere, pentru că se încruntă, întorcându-se şi uitându-se după Lady Charlotte pe când aceasta se îndepărtă. Dar niciunul din bărbaţi nu comentă. Cu o politeţe rece, schimbară opinii despre lăptării, berării şi brutării. Căzură de acord că bucătăria de la reşedinţa Lithby era bine plasată şi amenajată. Apoi intră doamna Badgely şi îşi trezi soţul, după care se întoarseră cu toţii în salon.

Darius se feri de Lady Charlotte. Nu putea să creadă că-şi asumase astfel de riscuri în bibliotecă. Nu era un băietan de cincisprezece ani. Avea destulă experienţă. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să aibă mintea limpede. Avea să dovedească faptul că tatăl lui greşea. Avea să readucă la viaţă reşedinţa Beechwood. N-avea de gând să intre în bucluc cu fiica nemăritată a unui nobil.

Era deja în bucluc, şi doar el era de vină. Cum naiba avea să finanţeze renovarea casei pe care urma s-o facă Lady Lithby?

N-avea s-o facă. Nu putea. Cumva, trebuia să iasă basma curată.

Încă încerca să identifice acel „cumva”, în vreme ce petrecerea începea să dea semne că se apropia de final. Apoi, pe când îşi lua rămas-bun de la gazde – abia

aşteptând o lungă noapte în care să-şi dea cu pumnii în cap –, pe neaşteptate, sosi salvarea.

— Soţia mea îmi spune că are de gând să ia în primire casa dumitale, spuse Lord Lithby. Te sfătuiesc să fii foarte prudent, domnule. Arată ea graţios, dar o să te calce în picioare dacă o s-o laşi.

— Sper că nu sunt chiar aşa rea! spuse Lady Lithby, râzând. Vreau doar să fac un adăpost pentru domnul Carsington, aşa cum a spus Charlotte: un loc confortabil unde să vină după ce munceşte.

— E puţin probabil ca ideile tale şi ale lui despre ce înseamnă confortabil să coincidă, spuse Lord Lithby. Domnul Carsington e om de ştiinţă. N-am observat că doreşte, aşa ca noi, să întreţină o mulţime de lume. Cu siguranţă nu e interesat să se ia după ultimele capricii ale modei. Amabila lui privire cenuşie se întoarse spre Darius. Trebuie să iei atitudine, domnule. Spune-i pe şleau soţiei mele ce vrei.

„Să nu te atingi de casa mea”, voia Darius să spună.

Asta nu era răspunsul diplomatic, şi până şi el ştia că nu trebuia să-l rostească.

— Deocamdată, aş vrea doar ca reşedinţa să fie locuibilă, spuse el. Mai târziu, o să iau în calcul şi s-o înfrumuseţez.

— Curată şi în ordine, spuse Lord Lithby. Asta-i tot, Lizzie. După aceea, lasă-l pe om să-şi facă treaba, ceea ce e mult mai important, după cum prea bine ştii, decât ultima modă la draperii.

Pe când vorbea, se apropie Lady Charlotte. Darius nu mai zăbovi, îşi luă un politicos rămas-bun de la toţi şi fugi.

Nu putu scăpa de ea.

Îl chinui tot drumul înapoi spre Altrincham. Împreună cu primul mister, mai avea încă o enigmă cu care să se frământe: reacţia ciudată la vederea desenului cu femeia şi bebeluşul… strania expresie pe care el o zărise, pentru o clipă doar, pe acea frumoasă faţă, o expresie la care nu se aşteptase.

Suferinţă?

„Şi de ce nu?” se întrebă el nervos. Când îşi pierduse mama era aproape de a deveni femeie. De ce să nu-i reamintească un desen cu o mamă şi pruncul de pierderea suferită, chiar şi după mulţi ani?

Se ştie că, atunci când le mor stăpânii, câinii suferă de dorul lor. Câteodată, animalele de companie mor de durere. Anumite specii de păsări jelesc moartea perechii şi nu se mai împerechează niciodată.

De ce o femeie – indiferent de vârstă – să nu regrete pierderea mamei ei?

Şi totuşi…

— Dar-ar boala în ea, mormăi el. Ce dracu’ înseamnă ea pentru mine?

Poftă înfrânată, evident.

Gâtul ăla. Sânii ăia. Fundul ăla rotund şi cald. Încă îl putea simţi, apăsat de vintrea lui.

— Termină, spuse el. Nu te mai gândi la asta. N-o să iasă nimic de aici. E fecioară, îţi aminteşti? Scoate-ţi… scoate-ţi-o… din minte.

Nu putu.

Era înnebunitor. Frumoasă, şi dintr-o familie nobilă, şi bogată, şi de douăzeci şi şapte de ani, şi *nemăritată…*

Era nefiresc. Genul ăsta de lucruri ar trebui interzise prin lege.

Începu să se gândească la han, la patul lui confortabil şi la cele două servitoare binevoitoare, dintre care una – sau chiar amândouă – i s-ar putea alătura în patul lui confortabil.

Şi, cu toate astea, în cele din urmă, îşi petrecu noaptea singur.

Reşedinţa Eastham, la periferia oraşului Manchester
Seara zilei de duminică, 16 iunie

De când colonelul Morrell se întorsese de la Londra, îşi petrecea duminicile cu unchiul lui, contele de Eastham, în reşedinţa strămoşească aflată la marginea oraşului

Manchester. Sosea de dimineaţă la timp pentru a-l însoţi pe bătrânul arţăgos la biserică şi nu pleca până seara târziu sau luni dimineaţa devreme.

Colonelul Morrell nu făcea asta din afecţiune. Îl urâse întotdeauna pe unchiul lui. Singura calitate ce compensa lipsa altora era misoginismul lui, ce-l împiedicase să se însoare. Mulţumită eşecului de a produce un fiu, cel mai mare nepot al lui, colonelul, urma să moştenească un vechi titlu, câteva moşii întinse şi grămezi de bani.

Cu un an în urmă, Lord Eastham hotărâse ca nepotul lui să renunţe la serviciul militar activ în străinătate în favoarea unui post administrativ în ţară, pentru a se concentra asupra găsirii unei soţii şi producerii unor urmaşi. Fără a se consulta cu nepotul, Excelenţa Sa îşi folosise considerabila influenţă pentru a pune la cale toată treaba.

Deşi era obişnuit să urmeze ordinele, colonelul nu era obişnuit să i se organizeze viaţa după toanele unui civil arţăgos. Se înapoiase în Anglia într-o stare sufletească foarte aproape de a ucide pe cineva. Apoi, unul din superiorii săi din armată, care complotase cu unchiul lui, îl luase la un bal în Londra. Acolo, colonelul Morrell o cunoscuse pe Lady Charlotte Hayward.

Asta nu-l determinase pe colonel să-l urască mai puţin pe unchiul lui. Totuşi, contribuise mult la faptul că se împăcase cu gândul de a pălăvrăgi fără încetare despre Anglia, plictisindu-se de moarte, în loc să facă ceea ce era destinat prin naştere să facă.

Lady Charlotte nu era plictisitoare. Dimpotrivă, era fascinantă. Nu văzuse până acum nimic asemănător cu felul în care o scotea ea la capăt cu bărbaţii. Nu se putea opri din a o urmări. Cum făcea asta? De ce o făcea? Înţelese rapid cât de utilă ar fi o astfel de soţie pentru un soldat ambiţios, cu o experienţă limitată în ce priveşte înalta societate. Spre deosebire de obişnuitul fiu mai mare al unui nobil, colonelul Morrell nu fusese pregătit pentru a moşteni titlul. Dar ea ştia ce să facă şi cunoştea pe toată lumea. I-ar netezi calea spre cele mai înalte cercuri ale societăţii. L-ar introduce în inima înaltei societăţi.

Firește, deoarece era frumoasă, abia aştepta să se culce cu ea. Dar aştepta cu la fel de multă nerăbdare să domine o femeie care înfrânsese fără efort atâţia bărbaţi.

Cum colonelul trebuia să-şi petreacă timpul lângă ţinta greu de atins şi deoarece familia ei locuia lângă vechea casă a familiei lui, asta îl adusese mai aproape decât şi-ar fi dorit de unchiul care locuia la nici cincisprezece kilometri de ei.

Cu toate astea, sărmanul bătrân era un mare bârfitor, şi colonelul Morrell era dispus să-şi sacrifice duminicile pentru a afla tot ce era posibil de aflat despre toţi cei care se aflau în jurul lui Lady Charlotte.

Acum, cei doi bărbaţi luau cina.

— Aud că familia s-a întors la reşedinţa Lithby, spuse Lord Eastham. Credeam că până acum îţi vei fi asigurat deja drumul spre altar. Nu înţeleg toată şovăiala asta. Nu arăţi prea rău, să ştii. Dacă nu te vrea, mai sunt destule mai puţin mofturoase.

Colonelul Morrel era un bărbat arătos. Era înalt, brunet şi bine clădit. În plus, atitudinea lui milităroasă atrăgea priviri invidioase din partea bărbaţilor şi admirative din partea femeilor, chiar şi când era îmbrăcat civil.

Unchiul lui bău nişte vin şi se încruntă.

— Mai bine îţi încerci norocul cu o femeie tânără, proaspăt ieşită de pe băncile şcolii. E mai uşor de dresat.

Colonelul Morrell nu voia o fată uşor de dresat. Unde era provocarea în asta? Voia o persoană demnă de a fi cucerită.

— Înfăţişarea frumoasă a tinereţii dispare repede. Inteligenţa, educaţia şi personalitatea au o valoare mai durabilă, în special la cineva care într-o zi va fi Lady Eastham. N-am văzut-o niciodată pe Lady Charlotte să fie lipsită de amabilitate sau de politeţe. „Cu excepţia serii de vineri”, se gândi el. E amabilă şi cu alte femei, ceea ce e rar, aşa cum bine ştiţi, sir, continuă el. E bună şi atentă cu cei în vârstă şi bolnavi. E în permanenţă veselă şi binevoitoare. Ştie întotdeauna exact ce să spună şi ce să facă pentru a descreţi frunţile celorlalţi. Dacă îşi pierde

vreodată cumpătul, o ascunde cu atâta abilitate, încât e imposibil de observat.

„Şi îi respinge pe numeroşii săi peţitori cu o asemenea isteţime şi cu politeţe, încât aceştia pleacă fără a avea habar că ea i-a respins”, ar fi putut el adăuga, dar n-o făcu. Era foarte sigur că era singurul care înţelesese ce punea ea la cale şi nu intenţiona să schimbe lucrurile.

Adăugă:

— Are un temperament atât de blând şi de plăcut, încât cred că n-aţi avea nimic împotrivă să locuiască sub acelaşi acoperiş cu dumneavoastră, sir, chiar şi pentru mult timp.

Dacă cineva putea să îl stăpânească pe necioplitul ăsta bătrân, aceea era Lady Charlotte. O putea stăpâni chiar şi pe doamna Badgely, care era la fel de provocatoare ca Lord Eastham: asta nu-i de ici, de colo.

— Am nevoie de o soţie care să fie rafinată, continuă colonelul. O fată tânără e puţin probabil să fie rafinată, şi n-am nicio idee cum s-o fac să devină aşa.

Instruirea lui Lady Charlotte ar fi cu mult mai interesantă şi merita osteneala. Ea era obişnuită cu prea multă libertate – întotdeauna primejdioasă pentru o femeie – şi nu avea să renunţe la ea cu uşurinţă. Dar colonelul Morrell nu-şi făcea griji în privinţa asta. Avusese de a face cu nobilii răsfăţaţi din armată, precum şi cu drojdia societăţii, de care erau pline eşaloanele inferioare. Putea să se ocupe de o tânără doamnă răsfăţată, oricât de inteligentă ar fi fost. N-avea nicio îndoială că avea să fie recunoscătoare. Era destul de inteligentă să aprecieze avantajul de-a avea pe cineva care să-i poarte de grijă, luându-i de pe umeri grijile, necazurile şi sarcina de a lua decizii.

— Dacă prin rafinată înţelegi bătrână, pot fi de acord, spuse unchiul lui. Ar fi trebuit să fie măritată de-o veşnicie. Ceva e putred acolo, dar spun de pomană ceva tinerilor. Bău, încruntându-se. Că veni vorba despre piedici, aud că Darius Carsington s-a mutat în vecinătatea lor. În locul tău, aş fi atent la el. Tinerii fii ai lui Hargate au cârlig la

însurătoarea cu fete bogate.

— Serios? Colonelul Morrell îşi reaminti scena intimă pe care o întrerupsese în bibliotecă. Imperturbabila Lady Charlotte păruse tulburată. Nu era un semn bun. I-am cunoscut pe cei doi fii mai mari în timpul sezonului, dar nu ştiu mai nimic despre ceilalţi. Îndrăznesc să spun că dumneavoastră ştiţi, sir.

Bineînţeles că unchiul lui ştia şi era bucuros să-i povestească. De asta, la urma urmei, colonelul Morrell îşi stricase o duminică altfel perfectă.

Unchiul lui povestea şi el asculta, notând fiecare amănunt şi punându-l deoparte pentru a-l putea folosi la momentul potrivit.

*

Duminică, după ce se gândise mai bine, Darius se hotărî să se mute la casa Beechwood. Chiar dacă nu-şi putea marca teritoriul precum animalele, putea să-şi pună lucrurile în locuri strategice, pentru a ajuta doamnele să-şi amintească a cui era casa şi care erau regulile.

Lady Lithby nu pierdu nicio clipă şi se puse pe treabă. Luni, ea şi fiica ei vitregă ajunseră dis-de-dimineaţă. Imediat, trimise servitorii din Londra înapoi la Lady Hargate – spre evidenta lor bucurie – şi dădu drumul unei puzderii de localnici, bărbaţi şi femei, care mişunau prin casă ca o armată de furnici harnice. Frecară, şterseră praful, lustruiră, reparară şi dreseră. Scoaseră afară şi un mare număr de cadavre – în mare parte insecte.

În ciuda supravegherii cancelariei, cineva se asigurase ca reşedinţa să fie sigilată. Probabil cineva lăsase o pisică să patruleze regulat pe acolo. Casa era plină de praf şi de igrasie şi în anumite locuri dărăpănată, dar nu devenise adăpost pentru prea multe animale sălbatice. Sau, dacă se adăpostiseră acolo, şoarecii şi alte animale mici avuseseră bunul-simţ să-şi ia tălpăşiţa când sosise Lady Lithby.

Chiar dacă Darius nu-şi luă tălpăşiţa, se feri totuşi din

calea ei.

Până târziu, în după-masa zilei de vineri.

Era la fermă împreună cu noul supraveghetor al moşiei, Purchase, când servitorul Goodbody sosi cu sufletul la gură şi năduşit tot.

Era îndeajuns de uimitor să-l vezi pe valetul cel liniştit, aproape invizibil şi de o răbdare extraordinară, aventurându-se dincolo de siguranţa grădinilor odinioară simetric amenajate. Faptul că alergase aproape tot drumul era şocant.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Darius. A luat casa foc? Sau spălătoreasă a pus prea mult apret în eşarfele mele?

— Domnule, gâfâi Goodbody. Cărţile dumneavoastră.

Darius simţi un fior.

Adusese cu el de la Londra doar cărţile pe care avea nevoie să le consulte urgent. Le depozitase în dormitorul lui, unde interzisese accesul tuturor, în afară de Goodbody.

Asta deoarece Darius n-avea încredere în Lady Charlotte, chiar deloc. Cu uşurinţă, îşi putea imagina sute de chinuri pe care ea i le putea pricinui, în special cu ajutorul buldogului.

Daisy părea un câine bine crescut şi blajin. Cu toate astea, buldogii, în special cei tineri, puteau fi nişte animale băgăcioase. Dacă nu avea şoareci de prins, găsea ea ceva de mestecat.

Se furişase – sau fusese lăsată – să intre în dormitorul lui?

— Ce-i cu cărţile? întrebă el foarte calm.

— Câteva lăzi au fost aduse azi-dimineaţă, spuse Goodbody. N-am fost informat, sir, pentru că, dacă aş fi fost, v-aş fi spus în clipa în care au sosit. Dar aşa, am descoperit asta doar cu puţin timp în urmă, când s-a întâmplat să trec pe lângă bibliotecă. Am văzut că lăzile fuseseră deschise, şi Lady Charlotte aranja cărţile. Se opri. Nu se cuvenea ca eu să-i spun ceva doamnei, sir, dar n-am fost sigur dacă aţi informat-o despre sistemul dumneavoastră.

Darius îşi adusese cu el mai puţin de două duzini de

volume. Intraseră toate într-un cufăr.

— Lăzi cu cărţi, spuse el, copleşit de o neagră presimţire.

— Da, sir. Judecând după numărul lor, se pare că a sosit întreaga dumneavoastră colecţie, spuse Goodbody. În întregime.

Colecţia lui Darius cuprindea câteva sute de volume. Multe erau rare, câteva de neînlocuit.

— Dar n-am trimis după ele, spuse el. Sunt sigur că… S-o ia dracu' de treabă!

Mama lui. Aici era mâna ei.

Contrar voinţei lui, trimisese câţiva servitori să pună la punct casa Beechwood. Aceşti servitori nedoriţi se întorseseră la Londra la începutul săptămânii. De la ei sau de la numeroasele persoane cu care coresponda trebuie că aflase că Lady Lithby se apucase să renoveze reşedinţa Beechwood.

Mama lui decisese pur şi simplu să-i trimită cărţile.

Fără să-l consulte.

Ca de obicei.

Din ziua în care se născuse, trebuise efectiv să se afirme – cu putere –, altfel riscând să fie dat deoparte sau strivit de puternicele personalităţi care îl înconjurau. Dacă nu era prezent acolo să i se opună, mama lui avea a hotărî ce e bine pentru el.

Acum, cărţile lui valoroase erau în mâna unei femei care părea să fi decis că viaţa lui ducea lipsă de încercări şi suferinţe şi era hotărâtă să îndrepte acest neajuns.

Încălecă şi plecă în galop înapoi spre casă.

Capitolul 5

Darius dădu buzna în bibliotecă, apoi se opri brusc în loc.

Lady Charlotte era căţărată până la jumătatea unor scări de bibliotecă, având o carte în mână.

Fire de praf şi pânze de păianjen atârnau pe lângă ea. Boneta de dantelă fusese odinioară albă, pesemne. Acum era cenuşie, şi părul pe care trebuia să-l protejeze scăpase de sub ea, buclele blonde lipindu-i-se de ceafă. Cordonul şorţului îi atârna peste superbul ei posterior, al cărui contur era chinuitor de vizibil, mulţumită lenjeriei care i se lipise de pielea umedă.

Un mic ghemotoc de prai se prinsese de nasturele încălţărilor ei – acele botine scurte ce arătau prea fragile pentru a fi numite ghete. Habar nu avea cum le spunea. Tot ce ştia era că dezvăluiau forma gleznelor ei, şi putu vedea puţin din ciorapi când ea se întinse să împingă o carte la locul ei.

Când el intră, ea îi aruncă o scurtă privire, înainte de a ridica o carte de pe cea mai de sus treaptă a scării.

— S-a întâmplat ceva, domnule Carsington? A luat foc berăria? Sau poate că ai descoperit în cele din urmă unde se ascund mulţimile acelea de şoareci despre care ne-ai asigurat că stau ascunse. Sărmana Daisy se plictiseşte.

Darius îşi luă privirea de la posteriorul şi gleznele ei şi se concentră asupra câinelui. Stând culcată lângă baza scării şi fiind ocupată cu ştie ce, căţeaua ridică privirea plină de speranţă când îşi auzi rostit numele.

El se uită la chestia dintre labele ei.

— Ce mănâncă este… a fost… o carte? întrebă el.

— *Predicile* lui Fordyce[4], spuse Lady Charlotte.

Darius trase aer în piept şi îl lăsă să iasă, apoi înaintă în încăpere pe o potecă îngustă printre lăzi.

— Asta nu-i de-a mea, spuse el. În colecţia mea nu există predici.

— Şi de ce, oare, nu mă miră asta? mormăi ea.

Deşi auzul lui era mai ascuţit decât al multora, se prefăcu a nu auzi totuşi.

— Poftim? spuse el, apropiindu-se de scară.

---

4 Titlul complet al cărţii este *Predici către tinere fete* şi a apărut în anul 1766; aceste predici au fost adunate de pastorul scoţian James Fordyce. Cartea este menţionată în romanul *Mândrie şi prejudecată* de Jane Austen. (n.tr.)

— Fireşte că nu-i a dumitale, spuse ea ceva mai clar. N-aş fi lăsat-o niciodată pe Daisy să mestece o carte ce-ţi aparţine. Ar fi fost nepoliticos. Cartea e una de-a mea. Dar lui Daisy îi place tare mult, vezi dumneata.

Ceva ţăcăni în mintea lui, dar posteriorul bine conturat ce se afla practic la nasul lui îi zăpăcea procesul gândirii.

— În cazul acesta, se poate afirma cu siguranţă că ai considera la fel de lipsit de politeţe s-o laşi să facă pipi pe una dintre cărţile mele? întrebă el.

Ea scoase un mic sunet înăbuşit. Un râset? Sau doar inhalase praf? El se mişcă puţin spre o latură a scării, încercând să-i vadă mai bine faţa. Nu observă niciun semn de amuzament.

— N-aş permite nici asta, spuse ea.

El îşi lăsă privirea să se ridice din nou. N-o putea distinge bine – dar, ce-i drept, creierul lui nu funcţiona prea bine. Văzu cât de rozalii îi erau obrajii. Văzu câteva şuviţe de păr blond lipite de tâmplă. Văzu dâre lucioase de transpiraţie pe faţă şi pe gât.

Nu era neobişnuit pentru un gentleman să vadă o femeie de viţă nobilă năduşită toată. Dar de cele mai multe ori o vedea – peste el, sub el sau lângă el, după caz – în această stare în timpul unei partide însufleţite de sex.

Temperatura lui Darius crescu, şi simţi în vintre un şoc al unei bine-cunoscute senzaţii.

„Nu vă pierdeţi timpul”, le spuse el organelor sale reproducătoare.

Ele nu ascultară. Aveau în vizor o femeie caldă şi umedă. Mintea nu-i era de niciun ajutor. Îi evoca imagini ale acestei femei, excitante şi cu părul ciufulit printre aşternuturi răvăşite.

— Ce faci pe scară? întrebă el nervos. Probabil sunt o mie de servitori în casa asta. Nu ar trebui să stai pe un fotoliu, sorbind limonadă şi dând ordine?

— I-am supravegheat, fireşte, spuse ea. Servitorii din Londra doar au şters praful din cameră, şi asta s-a chemat curăţenie la ei. I-am pus pe ai noştri să facă o treabă

temeinică, în vreme ce eu ţi-am pus în ordine cărţile. Dar să faci curăţenie e un lucru şi să faci ordine în cărţi e altceva. Servitorii nu ştiu să citească prea bine, unii chiar extrem de puţin. A fost mai simplu să fac treaba asta eu însămi. Se frecă pe frunte cu dosul mâinii, lăsând în urmă o dâră de murdărie.

— E greu, spuse el. Eşti roşie la faţă şi transpirată.

— Domnii nu observă astfel de lucruri, spuse ea.

— De unde ţi-a venit ideea asta prostească? întrebă el. Exact genul acesta de lucruri observă bărbaţii.

— Am spus *domnii*, zise ea.

— Şi domnii sunt bărbaţi, replică el. Dar cred că ai vrut să zici că ar fi trebuit să pretind că n-am observat. Una dintre regulile astea mondene absurde.

— Şi dumneata nu crezi în reguli, spuse ea.

— Nu mai mult decât dumneata, spuse el. Ştiu că e împotriva regulilor ca o doamnă să îndeplinească orice fel de muncă fizică. Cu toate astea, aranjezi dumneata personal toate cărţile astea.

— Am vrut să fie făcută aşa cum trebuie.

Coborî de pe scară. Ţinea în mână un volum al *Iliadei* lui Homer. El se întrebă dacă ea ştia ce carte era aceea.

Se îndoia că învăţase limba greacă. Cu excepţia unor rare cazuri – precum cel al cumnatei sale, Daphne –, limbile clasice tindeau să nu fie incluse în educaţia unei doamne. Din experienţa lui, cu cât o doamnă era plasată mai sus pe scara înaltei societăţi, cu atât mai puţin conta erudiţia – sau chiar şi inteligenţa. Era simplu să afle.

— Mă întreb unde se poate pune poezia erotică greacă? spuse el.

Ea se uită la carte, şi reacţia ei îi spuse că nu putea citi greaca mai mult decât putea el citi hieroglifele egiptene: faţa ei îmbujorată trecu de la roz la roşu. La fel şi gâtul.

Purta o rochie închisă până la gât, cu multe volane pe partea superioară. Cu toate astea, desfăcuse câteva închizători în faţă, lăsând la vedere o linie îngustă a gâtului şi ceva din zona de dedesubt. Materialul corsetului, odată

apretat, atârna acum moale. Ea îndepărtase ţesătura înmuiată de pe piele şi îşi făcea vânt cu materialul umed. Acţiunea îi dezvăluia rotunjimea pieptului şi dâra subţire de transpiraţie ce aluneca între sâni.

— La litera S, spuse ea.

— S, zise el inexpresiv. Pe moment, nu se putea gândi decât la un singur subiect ce se încadra la acea literă.

Era conştient de o mireasmă ca de mosc, deloc neplăcută. De fapt, dimpotrivă. Era exact treaba aceea care în regnul animal determina câinii să scormonească pe sub garduri şi să sară peste ziduri înalte: mirosul unei femele în călduri.

Îşi scoase batista.

— Poate ai vrea să ştergi... ăăă... ne-transpiraţia, spuse el.

— Mulţumesc.

Luă batista.

El îşi întoarse privirea spre rafturile din spatele ei. Văzu ceva greşit, foarte greşit, dar creierul lui era prea inert pentru a cataloga greşeala.

Încercă disperat să se concentreze.

— S, spuse el. Greaca începe cu G. Poezia cu P. Erotica cu E.

Ea îşi tamponă fruntea cu batista lui.

— S de la străine, spuse ea.

— S de la străine, repetă el.

Ea încuviinţă din cap.

El se uită în jurul lui. Clipi o dată, apoi se duse spre un raft şi se uită la cărţi.

— Le-ai pus în ordine alfabetică, spuse el cu glas stins.

— Da, zise ea veselă.

— După titlu, observă el.

— Da, cu excepţia celor străine. M-am gândit să le pun pe celelalte după autor, dar cred că îţi aminteşti mai uşor titlurile.

El se întoarse să se uite la ea. După câte se părea, crezându-l ocupat cu altele, îşi deschisese corsetul şi îşi

ştergea spaţiul dintre sâni cu batista lui.

„Trebuie s-o omor”, se gândi el.

Asta depăşea orice închipuire. Era diabolic.

Strânse din dinţi şi se concentră asupra rafturilor.

— Sunt multe cărţi la litera U, spuse el netulburat. *Un element al legii, natural şi politic. Un ghid al fermierului şi al grădinarului. Un chimist neîncrezător.*

— Da, e uimitor câte sunt, zise ea cu veselie. Dar o să găseşti destule şi la litera O. Se îndreptă spre un grup de rafturi şi citi: *O sistemă a naturii. O cercetare privind principiile moralei. O tratare a fracturilor.* Arătă cu mâna spre un alt grup de rafturi. Mai sunt şi la litera D. *Despre* asta şi cealaltă. *Descrieri* ale unui lucru sau ale altuia.

— Şi S pentru străine, spuse el.

— Da.

Se uită spre el, cu un zâmbet larg.

— Lady Charlotte, spuse el.

— Te rog să nu-mi mulţumeşti, zise ea. A fost plăcerea mea, te asigur. Îi înapoie batista, puse volumul de Homer deasupra unui teanc înclinat de cărţi de lângă ea şi plecă.

El o privi îndepărtându-se, cu şoldurile legănându-i-se şi cu rochia lipită de ea.

Când zgomotul paşilor ei nu se mai auzi, se uită în jurul lui. Lăzi deschise, câteva goale, câteva în parte pline, se îngrămădeau în încăpere. Câteva dintre lăzile goale stăteau cu susul în jos. Pe deasupra lor, se clătinau teancuri de cărţi. În secţiunile O, şi U, cărţile erau înghesuite pe rafturi. În altă parte, se găsea doar un volum sau două.

— Într-adevăr, plăcerea ei, spuse el.

Se uită spre Daisy, care rămăsese pe loc. Auzindu-i vocea, ea îşi ridică privirea de la ce mesteca.

Nu era drăguţă. Buldogii nu erau crescuţi pentru înfăţişare, ci pentru ferocitate şi temeritate. Probabil că unul dintre taurii sau urşii pe care fusese menită să-i muşte se aşezase pe faţa unuia din strămoşii ei. Picioarele arcuite îi ieşeau din trupul în formă de butoi – şi supraponderal –, şi dinţii strâmbi din gura băloasă. Pe de altă parte, blana

maro şi albă era lucioasă şi curată, şi avea un temperament drăgălaş – poate pentru că era mică, chiar şi pentru o căţea tânără. Cea mai mică dintre pui, bănui el.

Cu toate astea, pitică sau nu, tânără sau nu, trebuia să fie rapidă şi feroce pentru a prinde şoareci. În ciuda aparenţelor – faţa turtită şi dinţii strâmbi ce-i ieşeau din gura băloasă –, era inteligentă.

Dulce şi bine-crescută. Mai inteligentă decât părea. Cu toate astea, periculoasă.

La fel ca doamna care plecase cu o clipă în urmă.

— S de la străin, spuse el.

Daisy scoase un mârâit – şi se întoarse la mestecatul ei.

Darius se uită la ţesătura umedă şi boţită din mână.

— Dar-ar boala în ea, spuse el.

Îşi duse batista la faţă şi inhală mirosul de femeie înfierbântată.

*

Grăbindu-se orbeşte pe hol, Charlotte aproape că se ciocni de mama vitregă.

Deşi Charlotte nu voia decât să fugă din casă şi să alerge tot drumul până la ea acasă, se opri şi se sili să fie calmă, foarte calmă.

Privirea lui Lizzie o măsură din capul cu boneta murdară până-n picioarele vârâte în pantofii plini de praf.

— Mi-e frică să întreb, spuse ea.

— Îi aranjam cărţile domnului Carsington, zise Charlotte.

— Tu singură?

Charlotte încuviinţă din cap.

— Servitorii aveau treburi mai importante de făcut. Adevărul era că nu putuse rezista tentaţiei de a-i examina lucrurile. Cărţile unui bărbat spuneau multe despre acesta, zisese tatăl ei. Asta se aplică doar bărbaţilor care chiar citeau cărţile pe care le deţineau. Unii cumpărau cărţi cu grămada, doar pentru a-şi umple bibliotecile, în scopul de

a-şi impresiona oaspeţii. Ştia că domnul Carsington nu era genul acela de bărbat. Nu era absolut deloc nesigur de el, nu era un parvenit care să încerce să urce pe scara socială şi nu părea să-i pese de ce impresie făcea asupra celorlalţi.

Sperase ca volumele lui să-i ofere indicii despre el. De obicei, nu întâmpina dificultăţi în a evalua un bărbat şi a determina cel mai rapid mod de a-i direcţiona interesul în altă parte, fără a da de înţeles că asta făcea. Cu el avea multe dificultăţi.

Asta era, bănuia ea, din cauză că, la început, o luase prin surprindere. Nepregătită, reacţionase fără să se gândească. Încă de atunci, părea că nu putea găsi modul corect de a se comporta faţă de el.

— Pentru că e un învăţat, îi spuse ea mamei vitrege, am presupus că-l interesează mult mai mult să aibă acces la cărţile lui decât de starea tapiţeriei scaunelor.

— Am văzut lăzile, spuse Lizzie. Are multe cărţi. Nu-i de mirare că eşti aşa şifonată şi înfierbântată.

Charlotte era o fată puternică, o fată de la ţară, aşa cum aflase mama ei vitregă. Mergea pe jos mult mai mult decât alte doamne cu aceeaşi poziţie socială. Chiar şi în zile posomorâte, ca asta, după câteva ore de urcat şi de coborât câteva trepte şi de aranjat cărţile, chiar dacă era năduşită toată, nu obosise mai deloc.

Cu siguranţă munca n-avusese acelaşi efect asupra ei, precum avusese domnul Carsington când năvălise pe uşa bibliotecii. Era fără pălărie, cu părul cu şuviţe blonde bătut de vânt. Răsufla greu, cu pieptul lui larg ridicându-se şi coborând.

Apoi începuse ea să răsufle greu.

Apoi îi crescuse temperatura şi începuse să transpire ca şi cum sfărâmase pietre sub razele soarelui de amiază.

I-ar plăcea să creadă că se îmbujorase, pentru că o surprinsese purtându-se cum nu se cuvenea. Dar se distrase purtându-se aşa şi faptul că fusese prinsă însemna doar că trebuia să-şi folosească mintea, ceea ce era şi mai distractiv.

Cât priveşte faptul că se prefăcea a fi o naivă prostuţă

– de ce ar trebui conştiinţa ei să observe asta? Falsitatea şi prefăcătoria erau la loc de cinste în repertoriul unei doamne. Să pretindă că era stăpână pe ea însăşi. Să pretindă că nu observa o insultă sau o gafă. Să pretindă că nu era jignită. Să pretindă că se distra. Să pretindă că era interesată. Să pretindă că-i păsa. Să pretindă că nu-i păsa.

— Ah, Doamne, şopti ea. Când oare nu mă prefac?

— Charlotte?

— Ah, Doamne, chiar am nevoie de o baie, spuse Charlotte mai tare, trăgând de corsajul pe jumătate desfăcut. Toate hainele i se lipeau de trup. Şi-ar fi dori să fie băiat şi să le poată smulge de pe ea, ca mai apoi să sară în cel mai apropiat lac.

Probabil că domnul Carsington făcea asta când era băietan.

Foarte probabil că încă făcea asta.

Îşi putea imagina: umerii laţi şi şoldurile înguste, picioarele lungi şi musculoase…

„Nu”, îşi spuse.

Prea târziu.

Un val de însingurare dureroasă o năpădi, şi în urma lui veni dorinţa. Îi văzu faţa când îi înţelesese gluma. Cât ar fi dorit să râdă! Ar fi vrut să scoată limba la el. Ar fi vrut ca el s-o tragă jos de pe scară şi s-o ia în braţe.

Sentimente, prea multe… vechi şi păcătoase sentimente, pe care crezuse că le-a nimicit şi îngropat cu mult timp în urmă.

Trebuia să plece – de lângă el, din casa asta. Încercă să nu se arate nerăbdătoare.

— Voi fi gata de plecare într-un minut, spuse Lizzie.

— O să te aştept la docar.

Charlotte o porni pe hol.

— Dar Daisy nu-i cu tine, spuse Lizzie. Unde e?

Abia atunci îşi dădu Charlotte seama că buldogul n-o urmase.

— Probabil a rămas în bibliotecă.

Continuă să meargă.

— Singură? Lizzie ridică glasul. Cu cărţi preţioase?

— Ah, nu, domnul Carsington e cu ea.

— E aici, în casă? Charlotte, vrei să stai locului? O să mă faci să strig.

Charlotte nu se uită înapoi.

— Nu te teme, ţipă ea. N-o s-o lase pe Daisy singură cu cărţile.

Îşi aminti că el o întrebase dacă ar lăsa-o ea pe Daisy să se uşureze pe cărţile lui. Doar că el nu folosise un eufemism, şi ea aproape că chicotise, aşa cum făcea când îi auzea pe verişorii ei că foloseau cuvinte urâte.

Ah, era păcătos… Şi ea la fel.

Privirea de pe faţa lui când îi înţelesese gluma. Îşi acoperi gura şi se grăbi spre docar.

Apoi, când doar iapa Belinda o putea auzi, Lady Charlotte râse… şi mai şi plânse puţin.

Douăzeci de minute mai târziu

Pe când mâna docarul, Charlotte zări între copaci licărul lacului Beechwood, cu apele strălucind în soare.

Într-un colţ izolat al lacului din parcul domeniului Lithby era un ponton de pe care verişorii ei care veneau în vizită şi mai târziu cei mai mari dintre fraţiorii ei săreau goi în apă, aşa cum fetelor nu le era permis să facă.

Îl văzu în minte pe domnul Carsington gol, alergând pe ponton şi sărind în apă la fel cum făceau verii şi fraţii ei şi râzând la fel ca aceştia.

— Charlotte, mai bine m-ai lăsa pe mine să mân calul, spuse Lizzie. Nu eşti aten… la seama!

Două ore mai târziu

După ce spumegă o vreme, Darius îl însărcină pe Goodbody să facă ordine în bibliotecă. Cu un excedent de servitori prin preajmă, valetul avea să aranjeze totul la locul lui cât ai bate din palme. Avea să le dea cameristelor ceva

de făcut, acum că Lady Lithby nu era acolo să le ţină ocupate.

Darius ştia că exista o ierarhie printre servitori. Anumitor cameriste li se încredinţau anumite zone ale casei şi anumite sarcini. În plus, nici măcar cameristelor care erau cele mai de încredere nu li se permitea să mânuiască fie şi doar o cârpă de praf în zonele rezervate anumitor servitori. Dar ordonarea priorităţilor tuturor era mai bine să fie lăsată în mâinile competente ale lui Goodbody, care înţelegea lucrurile astea – şi căruia îi şi păsa de ele.

Lui Darius poate că i-ar fi păsat mai mult dacă vreuna dintre cameriste ar fi fost mai frumuşică. De vreme ce nu era cazul, îl lăsă pe valet să preia conducerea şi merse la grajduri unde trebuia să se ocupe doar de un rândaş, Joel Rogers.

Darius promisese să examineze podelele şi să decidă dacă să le repare sau să le înlocuiască, împreună cu străvechiul sistem de scurgere.

Pe când se apropia de grajduri, rândaşul ieşi grăbit în curte.

— Aţi auzit, nu-i aşa, sir? spuse Rogers. Am înşeuat iapa, m-am gândit că veţi avea nevoie de ea.

— Ce să aud? întrebă Darius, simţind fiori la ceafă.

— Despre accident, sir. Pe drumul dumneavoastră.

Lumea se tulbură şi îngheţă pentru o clipă, ca şi cum era învăluită într-o ceaţă rece.

— Ce accident? întrebă Darius cu voce inexpresivă.

— Lady Charlotte, sir. Şi Lady Lithby, spuse rândaşul. Am auzit că au intrat într-un făgaş şi s-a rupt o roată.

Cu ochii minţii, Darius văzu trupul schilodit al lui Lady Charlotte cărat în casă pe o scară. Pentru a bloca imaginea de coşmar, puse întrebări. Rândaşul n-avea prea multe informaţii. Auzise veştile de la fierar, care recunoscuse docarul avariat pe când trecea pe acolo.

În câteva minute, Darius era deja pe drum, călare.

Nu-i trebui mult timp să găsească locul, deşi, din cauza făgaşelor, trebuise să călărească mai încet. Găsi docarul răsturnat într-o parte, la marginea drumului. Roata

era ruptă cu totul şi se stricase şi o osie.

Apoi văzu pete de sânge. Logica îi spuse că asta nu anunţa neapărat o nenorocire. Logica îi sublinie că, dacă s-ar fi întâmplat într-adevăr ceva dezastruos, veştile ar fi circulat prin împrejurimi. Deoarece era drumul lui, oamenii ar fi bubuit în uşă să-i spună, zicea Logica.

Logica putea foarte bine să vorbească şi celui mai apropiat copac.

Darius se grăbi spre reşedinţa Lithby cât de repede îi permitea drumul plin de gropi.

*

Casa părea destul de normală când ajunse acolo. De la ferestre nu se auzea niciun plânset sau vreo tânguire. Servitorii care lucrau afară nu se adunaseră pe lângă casă, aşa cum ar face-o în timpul unei catastrofe, aşteptând veşti.

Se uită spre ferestrele de la primul etaj. Îşi aminti cum Lady Charlotte se tamponase cu batista lui pe sânii transpiraţi. Îşi aminti de puternicul miros de femeie pe care îl inhalase.

Îşi imagină perdelele trase la una dintre ferestrele care dădeau spre apus date brusc deoparte, dezvăluind-o pe doamna care tocmai ieşise din baie, la fel de goală precum Venus a lui Botticelli, cu părul blond revărsat peste umeri şi cu soarele după-amiezii târzii aurindu-i pielea mătăsoasă.

„Nu eşti sănătos?” se întrebă el. „Mai bine ai spera să nu se fi întâmplat nimic mai rău decât necesitatea ca ea să facă o baie. Mai bine ai spera ca acel trup să fie întreg”.

Când ajunse la grajduri, auzi strigăte.

Nu era semn bun.

Unul dintre rândaşi zăbovea în uşă, captivat de ceartă; se uită în jurul său, văzându-l pe Darius cum se apropia. Se îndepărtă de uşă şi se grăbi să iasă în întâmpinarea vizitatorului.

Darius descălecă, îi dădu calul şi se pregătea să

întrebe ce se mai ştia, când o familiară voce feminină răzbătu printre mormăielile şi strigătele bărbaţilor.

— Nu, trebuie curăţat cu apă caldă! Dă-mi cârpa aia, Jenkins. Nu, Fewkes, nu mă întrerupe. Aşteaptă. Trebuie să mă gândesc.

Darius se duse spre uşa grajdului.

Cu spatele la el, Lady Charlotte stătea la două boxe distanţă, murmurând către calul pe care îl spăla cu blândeţe.

Îl copleşi uşurarea, la fel de puternică precum o lovitură. I se îndoiră genunchii. Îşi puse mâna pe canatul uşii, pretinzând că se sprijină relaxat. Nu că cineva l-ar fi băgat în seamă.

Cei doi oameni dinăuntru erau prea ocupaţi certându-se, cu piepturile şi bărbiile înainte. Uniformele lor îi indicau lui Darius ce poziţie ocupau. Cel mai în vârstă şi mai solid din ei, cu părul roşcat şi cu un nas roşu şi plin de vinişoare, era vizitiul. Cel mai mic, slab şi musculos trebuia să fie rândaşul-şef.

— Dacă-i daţi ascultare, o să fie vai şi-amar de iapa asta, Excelenţă, spuse vizitiul. Cu o rană ca asta, iese vigoarea din ea şi îi scade fierbinţeala. O speli, şi îi mai scade iarăşi din fierbinţeală. De alifie neagră aveţi nevoie, să-i înteţească vigoarea.

— O alifie pe o rană ca asta? spuse rândaşul plin de dispreţ. Fără îndoială că o s-o ia fierbinţeala. Mai întâi îi trebuie o cataplasmă, doar dacă nu cumva vrei să omori biata făptură.

— Am lucrat pentru Excelenţa Sa pe când eram băietan şi după aia bărbat în toată firea şi n-am omorât io niciun cal…

— Au murit cu toţii de moarte bună, aşa-i?

— Excelenţă…

— Excelenţa Sa ştie că o cataplasmă e ce trebu…

— O să dobori iapa şi n-o să se mai facă bine! urlă vizitiul.

Se apropie cu un pas spre rândaş şi îşi umflă pieptul. Faţa i se făcu şi mai roşie. Era o manifestare

ameninţătoare, dar rândaşul nu dădu înapoi.

— Păi, atuncea, de ce să nu-i iei şi sânge? întrebă vizitiul. De ce să nu-i scoţi şi viaţa asta puţină pe care o mai are în ea? Cu asta te alegi de la *unii* oameni care nu-şi cunosc lungul nasului. Am îngrijit de cai, băietan şi bărbat în toată firea, de când eraţi o copiliţă, Excelenţă. Iapa asta tre' să stea cu mine pentru a fi îngrijită.

— Dacă lui Excelenţa Sa i-ar fi plăcut cum îngrijeşti tu animalele, n-ar fi adus-o la mine, aşa-i?

— Destul! izbucni Lady Charlotte. Ce-i cu voi? Belinda s-a speriat şi e rănită – şi acuma voi zbieraţi şi o enervaţi. Ar trebui să aveţi mai multă minte, amândoi.

Darius se îndepărtă de uşă.

— Hmm, spuse el.

Cele două capete masculine se întoarseră spre el. Lady Charlotte se întoarse brusc în loc, cu cârpa udă în mână, uitându-se la Darius de parcă acesta ieşise direct din culcuşul fierbinte al lui Belzebut.

Pe când făcea asta, stropi cu apă – sau cu ce folosea – pe faţa rochiei. Deşi acum era închisă până sus, rochia arăta mult mai urât, având în plus faţă de când o văzuse el ultima dată mult noroi şi câteva pete de unsoare.

Darius înaintă, inhalând mirosul cunoscut de cal, amestecat cu cele de bălegar şi fân. Boxele erau aerisite, bine gândite şi ordonat organizate. Grajdul lui era mult mai mic, nici măcar nu se compara cu acesta, cu coloanele lui ionice împărţind boxele. Chiar aşa mic cum era al lui, ar fi avut nevoie de mult timp pentru a-l face să arate aşa curat şi ordonat.

Îşi roti privirea prin jur. Însă mare parte din atenţia lui se concentrase asupra doamnei. Părea să nu fi păţit nimic. Şi era la fel de înverşunată, judecând după aparenţe.

— Domnule Carsington, spuse ea.

— Am auzit că ai avut un accident, zise el. Am văzut docarul pe marginea drumului şi roata ruptă. Am fost… îngrijorat.

Mai degrabă *cuprins de panică*. El nu intra niciodată în panică. Niciodată. În legătură cu nimic. Nici măcar când

tatăl lui îi poruncea să vină în Camera Inchiziţiei.

O stare de panică era o stare de totală lipsă de raţiune.

Ce naiba se petrecea cu el?

— Roata s-a blocat într-un făgaş şi docarul s-a înclinat, spus ea încordată. N-a fost mare lucru, dar Belinda s-a speriat şi a sărit, iar osia a lovit-o.

— Dar dumneata nu eşti rănită, spuse el. Lady Lithby?

— Ah, noi n-avem nimic, spuse ea, pierzându-şi răbdarea. Noi două am încasat căzături şi mai grave. Colonelul Morrell a venit şi ne-a ajutat.

Darius nu mormăi la auzul menţionării colonelului. Animalele mormăiau la duşmani şi rivali. El nu era un animal, ci o fiinţă raţională care n-avea niciun motiv raţional să-l vadă pe Morrel nici drept duşman, nici drept rival.

Cu toate astea, în vreme ce Darius stătea ascultând liniştit, îşi dădu seama cu nemulţumire că o parte a lui, primitivă şi posesivă, se agita fără încetare într-un colţ întunecat al fiinţei sale.

— A scos-o pe Belinda din hamuri şi a tras docarul din drum, continuă Lady Charlotte. Dar Belinda are o gaură urâtă…

— Şi, dacă nu vă supăraţi, sir, interveni vizitiul, eu trebuie să am grijă de iapă, doar că Excelenţa Sa e tulburată…

— Ce, doar nu vrei să spui că stăpâna mea şi-a ieşit din minţi, nu-i aşa? spuse rândaşul cu bărbia ridicată, înaintând cu un pas spre vizitiu. Are mai multă minte decât tine.

— Jenkins, nu permit nicio ceartă, spuse ferm Lady Charlotte.

Rândaşul bătu în retragere, dar nu se potoli.

— Alifie neagră, într-un caz ca asta, mormăi el. Se uită spre Darius. Vă întreb pe dumneavoastră, sir…

— De vreme ce întrebi, eu aş recomanda ca mai întâi să aplici o cataplasmă, spuse Darius brusc. Tărâţe măcinate amestecate cu apă fiartă şi terci de seminţe de in.

Jenkins aruncă o privire triumfătoare spre vizitiu. Cel din urmă se schimbă la faţă din roşu în stacojiu.

— Excelenţă, cu tot respectul faţă de domnul aci de faţă, dar noi folosim mereu alifia neagră, spuse el.

— O să folosim cataplasma pe care o recomandă domnul, spuse Lady Charlotte, întorcându-şi atenţia spre iapă. Poate că nu-ţi dai seama, Fewkes, că acesta este renumitul domn Carsington care a scris tratatul despre porci. Ştim cu toţii ce crede Lord Lithby despre broşura asta. Orice spune domnul Carsington despre animale trebuie să fie considerat literă de lege.

Fewkes mormăi ceva. Aruncă o privire ucigătoare spre Jenkins, apoi ieşi furios din grajd.

— Poate că domnul ar fi aşa amabil să îi spună Excelenţei Sale că e în regulă să mă lase pe mine să am grijă de iapă, spuse Jenkins, acum că treaba e limpede şi şarlatanul ăsta bătrân n-o să-şi pună labele alea grase şi pline de negi pe ea.

Privirea devotată îndreptată spre stăpâna lui înlătură orice urmă de impertinenţă din vorbele lui.

Darius trase concluzia că şi Jenkins o ştia pe Lady Charlotte de când era o copilă.

Ea puse cârpa în mâna rândaşului.

— Pe viitor, te rog să te cerţi în afara grajdurilor, într-un loc unde să nu te poată auzi altcineva, în loc să deranjezi caii şi să dai un exemplu rău celorlalţi servitori.

Jenkins îşi ceru iertare, şi ea ieşi cu spinarea băţoasă.

Darius o urmă.

— Înţeleg că ai un vizitiu turbulent, spuse el.

Ea o luă pe o potecă pietruită.

— Nu ştiu ce l-a apucat pe Fewkes, murmură ea.

— Băutura, aş zice eu, judecând după felul în care arăta pielea lui, dar şi după comportament, spuse Darius.

— Nu obişnuia să bea, spuse ea. Sau nu aşa mult încât să pară atât de… periculos. Nu l-am văzut niciodată aşa arţăgos ca azi. Dar, pe de altă parte, nici n-am avut de-a face direct cu el. Dacă tata ar fi fost aici… dar nu a fost… şi eu sunt numai domnişoara familiei, bună doar să

aprecieze moda şi zorzoanele.

— Asta nu-i o scuză pentru neobrăzare, spuse Darius.

— N-am fost îndeajuns de fermă, zise ea, pentru că nu ştiam ce să fac. Ar fi trebuit să asculte de Fewkes, fiind superior ca poziţie, dar nu se putea pentru că…

— Pentru că n-avea dreptate, spuse Darius. Şi mai era şi groaznic de beat pe deasupra. Tatăl meu n-ar tolera o astfel de comportare. Fewkes s-ar fi trezit aruncat în stradă înainte de a apuca să spună „alifie neagră”.

— Ai dreptate. Mai bine îi spun lui tata. Se opri puţin înainte de a adăuga: Trebuie să-ţi mulţumesc pentru că ai intervenit.

— Ah, păi, mi-a plăcut să aflu că vorbele mele sunt literă de lege pentru cineva, spuse Darius.

Ea îi aruncă o privire tăioasă. El şi-ar fi dorit să-şi ia vorbele înapoi, dar era prea târziu.

— Rândaşii dumitale nu te iau în serios, spuse el. Tata nu mă ia în serios. Sau, mai degrabă, nu ia munca mea. Doar nişte mâzgăleli, în opinia lui. Îşi aminti felul în care tatăl său fluturase din mână, ignorând ani de cercetări laborioase şi experimente minuţioase, desconsiderând atenţia cu care el traducea rezultatele acestor eforturi într-un text simplu şi clar, astfel încât orice fermier care putea citi să beneficieze de pe urma lui, nu numai oameni precum Lord Lithby.

Deşi Darius suportase cu stoicism atunci, amintirea îi aduse acum sângele în obraji.

Ştia că ea îl văzuse cum se schimbase la faţă, trădându-se prin asta.

Greşeala lui. Îşi permisese să se enerveze. Asta se întâmplă când laşi ca sentimentele să biruie raţiunea.

În timpul lungii tăceri care urmă, el îşi spuse că era lipsit de logică să se simtă stânjenit, de vreme ce nici părerea ei şi nici cea a tatălui lui n-aveau nicio însemnătate la o privire de ansamblu. Apoi, ea spuse:

— Poate că tatăl dumitale nu face mare caz din asta pentru că nu e ceva ce depăşeşte ceea ce se aşteaptă din partea dumitale.

Darius râse scurt.

— Nu se aşteaptă nimic. E sigur că nu pot face nimic aşa cum trebuie.

— Nu, el aşteaptă lucruri măreţe de la dumneata, spuse ea.

El îi privi chipul perfect. Acolo, nu văzu nicio îndoială.

— Ce imaginaţie sentimentală ai, spuse el.

— Nu fac parte din familia dumitale, spuse ea. Văd lucrurile din afară. Îl cunosc bine pe Lord Hargate. Sunt un observator obiectiv, aşa cum dumneata nu poţi fi.

Acel ceva îi apăru din nou în minte, şi îşi dădu seama ce era. Găsise un indiciu. Îl lăsă deoparte pentru mai târziu.

— Şi ce observi? întrebă el.

— Are aşteptări mai mari de la fiii lui decât majoritatea nobililor, spuse ea. Dacă pare a fi nemulţumit de realizările dumitale este pentru că te crede capabil de lucruri mai mari. Este exigent, da, şi unii oameni îl găsesc înspăimântător. Dar totul e aşa limpede, nu-i aşa? Dacă i-ai greşit sau l-ai supărat ori l-ai dezamăgit, ţi-o spune drept în faţă.

— Drept în faţă şi pe larg, comentă Darius. Dacă aude de starea drumului şi de accidentul dumitale… Se întrerupse cu un scurt râset. De ce spun „dacă”? Sigur că o să audă. Dacă nimeni altcineva nu-i spune, bunica o va face. Aude totul – şi o să mi-o arunce mereu în faţă.

— E foarte probabil, spuse ea. Dar nu trebuie să-ţi pese de ce spun ei. Accidentul n-a fost vina dumitale, ci a mea. Drumul e prost, aşa-i, dar nu e ca şi cum n-aş mai fi mers pe drumuri cu făgaşe. Aşa e la ţară, la urma urmei. Necazul e că n-am fost atentă.

Având un ten deschis, se înroşea repede. El nu fu surprins s-o vadă îmbujorându-se de data asta, dar fu mirat să vadă nuanţa de roz dispărând cu repeziciune, lăsând-o palidă ca moartea. Buzele i se strânseră într-o linie subţire.

— Eşti supărată din cauza calului, spuse el.

— Da, da! Ochii ei străluceau, şi clipi repede, refuzând să lase lacrimile să curgă. Îşi încleştă pumnii. Nu pot să cred că am fost aşa proastă şi neglijentă. Am dat greş cu

ea, sărmana. Ei au încredere în noi pentru că îi învăţăm să facă asta. Îi facem să fie responsabilitatea noastră. Belinda a avut încredere în mine să am grijă de ea şi eu i-am înşelat încrederea. N-am fost destul de atentă – şi acum e rănită. Şi Fewkes poate că a rănit-o şi mai mult.

— O rană mică, spuse Darius, surprins de izbucnirea emoţională. Şi rândaşul dumitale nu l-ar fi lăsat pe Fewkes să-i facă vreun rău. Jenkins şi-ar risca slujba pentru a proteja animalul, n-am nicio îndoială. Nu trebuie să te agiţi în privinţa a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Ştii că aceste „Ce-ar fi fost dacă" sunt fără sens.

— Ce-ar fi fost dacă, repetă ea. Da, da, inutile. Se tamponă uşor la ochi şi încercă să schiţeze un zâmbet. N-are importanţă. Mă simt ca o proastă, şi urăsc asta. Se uită în jurul ei. Unde mă duc? Casa este în cealaltă direcţie.

— M-am mirat şi eu, dar n-am spus nimic, în speranţa că mă duci pe căi greşite, spuse el.

— Greşite?

Vocea îi deveni tăioasă.

— Speranţa moare ultima, spuse el.

Culoarea îi reveni în obraji, un roz adorabil.

— Ştiam eu, spuse ea. *Ştiam* eu.

— Ce ştiai?

— N-are importanţă.

Se întoarse brusc – prea brusc, pentru că se poticni, tocul agăţându-se de tivul rochiei. Încercând să-şi elibereze pantoful, rupse tivul. Botina i se agăţă de ţesătura ruptă, şi se împiedică, venind într-o parte pe pietriş.

El se mişcă s-o prindă, dar braţele ei fluturânde îl împiedicară, şi, încercând să evite să fie lovit în ochi, călcă pe fusta ei, rupând-o şi mai mult. Ea ţipă şi se smuci, dezechilibrându-l, dar el reuşi s-o prindă în vreme ce cădeau amândoi. El se izbi de pietriş, şi ea ateriză peste el, greutatea ei apăsându-l şi mai mult pe pietrele mici şi ascuţite.

De data asta, mulţumită încăpăţânării răbdătoare a lui Goodbody, Darius avea pălărie. Deşi îi lunecase pe un ochi, rămăsese la locul ei, scutindu-l de o vânătaie la cap şi

poate de un cucui.

Nu că ar fi avut răgaz să-i pese de vânătăi, cucuie ori de pietrişul care-i înghiontea spatele.

Abia atinseseră pământul, că ea se zbătu, disperată să se ridice. Căzuse de-a curmezişul lui, şi, când încercă să se ridice, el auzi un zgomot de sfâşiere.

— Ridică-te, izbucni ea. Stai pe rochia mea.

— Nu mă pot ridica până când nu te ridici tu, îi răspunse el pe acelaşi ton.

— Mişcă-ţi piciorul, prostule!

Nerăbdătoare, trase de rochie în acelaşi moment în care el îşi muta greutatea de pe o parte pe alta. Rochia se eliberă brusc, dezechilibrând-o. Se prăbuşi pe spate, cu picioarele mişcându-se caraghios. Rochia îi alunecă în sus, dezvăluind nu numai botinele murdare, ci şi o bună parte din piciorul cu ciorapi lungi.

El n-avu timp să admire priveliştea – sau chiar să se amuze, deşi ea îi amintea de o ţestoasă răsturnată – fiindcă era prea ocupat încercând să se apere de picioarele acelea fluturânde. Îi opri pumnul înainte să-i atingă faţa.

— Dă-mi drumul! Îl lovi şi se zvârcoli. Nu mă atinge!

El îi puse mâna liberă peste gură.

— Încetează să mai urli, netoato! spuse el. Asta era tot ce-i trebuia: să fie prins cu ea într-o poziţie compromiţătoare. O să audă cineva.

Ea nu-l ascultă. Era prea ocupată să se răsucească în toate direcţiile, lovindu-l orbeşte cu piciorul şi cu mâna.

Sătul, Darius o lăsă şi încercă s-o împingă de pe el.

Ea tresări la atingerea lui şi, grăbită, se ridică în patru labe. Sfârşi prin a sta călare pe el – şi asta o tulbură şi mai mult. Grăbită să se dea jos de pe el, îl lovi cu genunchiul în vintre.

El se încovoie, slobozind un foarte vechi şi scurt, dar foarte vulgar cuvânt.

Prin ceaţa durerii care îl copleşise, auzi:

— Ah, iartă-mă. Îmi pare rău.

Simţi alte mişcări, pe când ea îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Apoi, genunchiul care o susţinea cu

totul ateriză pe coapsa lui.

El mai spuse o dată acel cuvânt, cu mai multă înflăcărare.

— Îmi pare rău, spuse ea. Scuze.

Trebuia neapărat s-o omoare.

Se descâlci din fustele şi din membrele ei turbate şi se ridică, clătinându-se. N-o mai aşteptă să se ridice. O înşfăcă şi o puse drept în picioare, o apucă de braţe şi o scutură.

— Potoleşte-te, naiba să te ia! izbucni el.

Ea se linişti. Îl fulgeră cu una dintre privirile ei ucigătoare. Deschise gura să spună ceva.

El îi lăsă braţele, îi apucă faţa între mâini şi îi acoperi gura cu o mână, s-o facă să tacă.

Ea îngheţă.

El îngheţă.

Apoi… „Ah, la dracu'", se gândi el.

Şi o sărută.

Capitolul 6

„Nu mă atinge nu mă atinge nu mă atinge.

Nu-l atinge nu-l atinge nu-l atinge".

În clipa în care căzură împreună pe cărare, mintea lui Charlotte fu străfulgerată de o imagine, un tablou dintr-o altă viaţă. Ea, tânără, fericită pentru o vreme, rostogolindu-se pe iarbă cu Geordie Blaine, râzând.

Şi, în clipa următoare, „ridică-te ridică-te ridică-te" era tot ce putea gândi – în măsura în care putea gândi.

După asta, totul fu haos, şi panică, şi încercarea de a se depărta, pentru că lângă el nu se putea încrede în ea însăşi.

Universul se luminase când domnul Carsington intrase în grajd ca un zeu aurit, atât de înalt şi de chipeş şi atât de sigur de el. Chiar şi calul agitat se liniştise la auzul vocii lui.

Charlotte nu se liniştise. Inima îi tresăltase la vederea lui, uşurată, pentru că era conştientă de faptul că el avea să ştie ce era de făcut. Avea să rezolve totul şi să salveze iapa.

Inima îi bătuse mai tare nu pentru că se simţea uşurată, ci pentru că simţise ceva mai puţin nevinovat, pentru că el era de-a dreptul frumos, iar ea nu era o fată cuminte. Era îndrăzneţ şi necuviincios şi o făcea să vrea să râdă.

Şi acum era prea aproape. Mirosea a bărbat, şi mirosul era înnebunitor. Se simţea profund masculin, şi ea tânjea după trupul unui bărbat lângă al ei.

„Ia-mă în braţe. Atinge-mă.

Nu, nu, nu.

Nu mă săruta nu mă săruta nu mă săruta”.

Îl lovi cu pumnii în coaste, apoi în spate, dar era o ipocrizie, o glumă. Îi simţea mâinile mari şi pricepute, calde, pe faţă. Trecuse prea multă vreme de când un bărbat o ţinuse aşa, cu faţa în mâinile lui.

„Întoarce-ţi capul”.

Cum să poată?

O sărută, şi ea simţi gustul verii, al libertăţii şi al tinereţii pe care o pierduse. Abia simţi gustul lui ispititor, şi înăuntrul ei se deschise ceva, un gol imens de a cărui existenţă nu fusese conştientă.

Îşi încleştă mâinile, încercând să nu-l atingă, dar gura lui se îmblânzi pe a ei, şi ea gustă un oftat – sau îl simţi. Tumultul ei interior începu să se potolească şi îl simţi şi pe el că se linişteşte, părând că ezită, că încetineşte şi se opreşte. Era ca şi cum şi el simţise ceva, ceva surprinzător.

Poate că ezitarea lui fu cea care-i făcu inima să cedeze. O simţi cum se deschide, întocmai cum se deschiseră degetele ei, şi îşi aşeză mâinile pe pieptul lui.

Doar pentru o clipă.

Doar pentru a simţi încă puţin dulcele val al plăcerii, căldura de a dori şi de a fi dorită. Voia să pretindă pentru o clipă că totul era din nou bine şi că acesta era acel pentru totdeauna la care visase cu mult timp în urmă: să fie ţinută aşa, de braţe puternice, protejată şi în siguranţă. Să fie sărutată ca şi cum ar fi singura fată din lume.

Să fie iubită.

Îi simţi mâinile alunecând de pe faţa ei, îl simţi că

începea să se retragă şi îl apucă de braţe.

„Încă nu, te rog, încă nu”.

Încă puţin, încă o clipă. Trecuse foarte multă vreme de când nu mai avusese parte de aşa ceva. Uitase cât de dulce putea fi un sărut, doar un simplu sărut. Uitase cât de perfect putea fi începutul, înainte ca totul să se transforme în indiferenţă şi mârşăvie.

Continuă să-l ţină şi îşi apăsă gura de a lui.

„Vino înapoi. N-am terminat”.

Îl convinse cu toată dulceaţa pe care o putu găsi în sufletul ei.

Îl convinse cu toate visurile la care renunţase.

Îl convinse cu tot dorul pe care îl înăbuşise, toate dorinţele, toată singurătatea.

Zece ani.

Se revărsară din ea, ca şi cum un zăgaz lăuntric se rupsese.

Zece ani de plictiseală, frustrare şi mânie.

Zece ani de minciuni, eschivări şi manipulări.

Şi zece ani de râsete înăbuşite.

Se revărsară din ea, cu totul.

Era doar un sărut, un simplu sărut, dar ea îl sărută cu tot ce avea în ea.

Şi, într-un final, îi răspunse şi el la sărut.

O luă în braţe şi o sărută ca şi cum ar fi fost singura fată din lume şi ăsta era ultimul sărut din lume şi tot ce mai rămăsese în toată lumea asta era acest sărut.

Doar acest sărut, aşa dulce.

…şi sălbatic.

…şi fierbinte.

…şi devastator.

I se înmuiară genunchii. Mintea ei se întunecă.

Lumea se zgudui şi se schimbă. Deveni de nerecunoscut.

Gustul lui o pătrunse şi înlătură tot ce fusese înaintea lui. Era pierdută, rostogolindu-se luată de val, ca o rămurea într-un torent.

Se văzu rostogolindu-se din nou, la pământ, fără nicio

grijă, râzând nebuneşte. Pierdută, pierdută, din nou.

Nu.

Nu putea. Nu iarăşi.

Îşi întoarse capul într-o parte. Îşi puse palmele pe pieptul lui şi îl împinse. El nu se mişcă, ci doar o privi cu ochii mijiţi, o fantă de aur topit. Pieptul larg de sub mâinile ei se ridică şi coborî, repede şi cu putere.

— Tu ai început, spuse el.

Vocea îi coborâse până la un mormăit. Ea o simţi adânc, în pântec. Răsuflarea ei era întretăiată, şi se chinui să formeze cuvintele.

— Ba *tu* ai început, reuşi ea să spună.

— Tu nu i-ai pus capăt, spuse el. Eu eram gata, dar tu… Se întrerupse. Ea văzu cum un uşor zâmbet îi transformă faţa, făcându-l mai chipeş ca niciodată. Ştii să săruţi. Ce să mai zic?

Avea dreptate în toate privinţele.

Ea voia să-i tragă una cu piciorul, pentru că avea dreptate şi pentru ce-i făcuse, cu atâta uşurinţă, ah, cu atâta uşurinţă.

Zece ani, şi era o proastă la fel de mare ca întotdeauna.

Ar trebui să-şi tragă una.

El ridică din umeri şi se uită în jur. Pălăria îi căzuse probabil în timpul încăierării. Ea se uită cum el o ridică, o scutură de praf şi pietriş cu dosul palmei şi şi-o puse pe cap, înclinând-o într-un unghi potrivit unui dezmăţat.

Ca şi cum ar fi avut nevoie să i se reamintească. Un dezmăţat. *Ştia* că era un craidon. Ştia consecinţele. Purtase cu ea consecinţele timp de zece ani.

Un sărut, şi capitulase.

Încă un minut, şi ar fi avut-o pe pământ, cu fustele ridicate şi picioarele desfăcute, ca restul târfelor lui.

Da, era doar greşeala ei, dar nu putea suporta: zâmbetul bine-cunoscutului dezmăţat, încrederea imperturbabilă – pe când ea simţea ca şi cum ea şi întreaga sa lume pe care şi-o construise cu atâta grijă timp de peste zece ani se sfărâmaseră în bucăţi.

Îi înhăţă pălăria de pe cap şi îl lovi cu ea. Îl atinse în braţ, apoi în piept. După asta, o aruncă pe jos, îi trase una cu piciorul şi se îndepărta ca o furtună.

*

Darius rămase pe loc, aşteptând să-şi recapete răsuflarea şi ca organele sale reproducătoare să se potolească.

Sărutul ăsta.

Nu-i plăcea să admită, chiar şi faţă de el însuşi, dar era cam nesigur pe picioare.

Din cauza unui sărut. Un simplu sărut. Nimic mai mult. Nu-şi pusese gura nicăieri în afară de gura ei. Nu-şi pusese mâinile pe sânii ei sau între picioarele ei. Nu încercase să desfacă, să descheie sau să deznoade nimic.

Nu putuse. Făcuse tot ce putuse să ţină pasul cu ea, cu acel sărut.

Acel sărut nu ar fi trebuit să se întâmple.

Avea mai multă minte de-atât.

— *Tâmpitule*, spuse el printre dinţi. Ţi-ai lăsat creierul în Londra?

Închise ochii, dar imediat îi deschise, pentru că imaginea din minte era prea dureroasă. O faptă nesăbuită după alta.

El, un om de ştiinţă care câştigase respectul altor oameni de ştiinţă. El, care se dedicase raţiunii.

Cu toate astea, intrase în panică din cauza docarului stricat, efectiv leşinase de uşurare că o găsise sănătoasă, apoi i se plânsese tocmai de *tatăl* lui!

— E inacceptabil, spuse el. E… absurd. Îşi căută pălăria şi o găsi în cele din urmă sub un tufiş. O curăţă de praf şi frunze. Idiot, mormăi el. Cap sec.

Îşi înfundă pălăria pe cap. Abstinenţa era de vină, încercă el să-şi spună. Cel puţin două săptămâni, poate chiar o lună sau şi mai mult de când se culcase ultima dată cu o femeie. Nu-şi putea aminti exact când fusese sau cu cine.

Abstinenţa era nenorocirea.

Nu, nu asta era.

Nenorocirea era Lady Charlotte Hayward.

Nenorocirea era lipsa lui de experienţă cu virginele cu sânge nobil. Erau o specie pe care n-o înţelegea şi nu voia sau n-avea nevoie s-o înţeleagă. Erau ca... ca o febră infecţioasă. Singurul mod inteligent de a aborda problema era să n-aibă nimic de-a face cu ele.

— Ştii asta, îşi spuse. Ai ştiut dintotdeauna asta. *Stai deoparte.* Cât de greu poate fi?

*

Până când Lady Charlotte ajunse acasă, îşi recăpătase complet controlul. Trecu de servitori în acelaşi fel calm şi stăpânit cum făcea de obicei, şi ei nu trădară nici prin cea mai mică schimbare de expresie vreo reacţie la părul ei ciufulit şi boneta în dezordine sau la tivul ferfeniţit al rochiei.

Când Charlotte intră în dormitorul ei, Molly se holbă pur şi simplu cu gura deschisă, în vreme ce ochii ei căprui, larg deschişi, o măsurau pe stăpâna ei din cap până-n picioare.

Înainte că Molly să-şi dea seama ce să zică, intră Lizzie. Şi ea, la rândul ei, o cercetă pe Charlotte, şi nu o dată.

— Ai mai avut un accident? întrebă ea.

— Am căzut, zise Charlotte. Mi-am prins tocul de tivul rochiei, şi s-a rupt, iar eu m-am împiedicat.

— Ah, am crezut că poate a călcat Belinda pe tine. În mod repetat. Se opri puţin, apoi zise: Mi s-a spus că domnul Carsington a fost aici.

— Ah, da. A fost. Charlotte îşi feri privirea de cea mult prea pătrunzătoare a mamei ei vitrege şi vorbi cu camerista: Vreau să fac o baie, Molly. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Aşadar, el e jos? insistă Lizzie.

— Nu. A auzit de accident şi a venit să se intereseze

de noi. Apoi a plecat. Adică, a plecat după ce a rezolvat o ceartă în grajduri despre cum trebuia să fie îngrijită rana Belindei.

Lizzie ridică din sprâncenele negre.

— O ceartă? De asta ai întârziat atâta?

— N-am îndrăznit să plec, spuse Charlotte, şi cel puţin ăsta era adevărul adevărat. Lizzie, Fewkes a fost îngrozitor. Domnul Carsington a spus că era beat. Mulţumită domnului Carsington, Fewkes a pierdut în cearta asta, dar era furios, şi acum mă tem că va face rău rândaşilor sau cailor din cauza asta. Trebuie ca tata să afle, de îndată ce ajunge acasă.

Ca întotdeauna, Lizzie înţelese ce era important.

— Fireşte, draga mea. Dar tu fă baie şi lasă asta în seama mea. O să-i spun eu tatălui tău.

Apoi plecă, şi Molly ieşi să facă aranjamentele pentru baia lui Charlotte.

Singură în sfârşit, Charlotte se duse la oglindă.

Era mai rău, cu mult mai rău decât crezuse, deşi în minte văzuse o imagine ce era oricum numai nu drăguţă.

Boneta era murdară, o parte din dantelă era ruptă. Faţa era la fel de murdară ca a unui derbedeu din Londra. Părul îi atârna haotic, cu nişte paie prinse în el. Una dintre copcile corsajului se rupsese, lăsând în loc o gaură, şi volanele erau pline de praf şi mototolite. Murdărie şi pete de unsoare se puteau vedea pe corset, mâneci şi fustă. Rândurile de volane de la tiv atârnau sfâşiate.

Era prea ridicol. Nici măcar înţepătura ascuţită a ruşinii nu putea ţine piept priveliştii groteşti. Era o proastă, da, dar…

— Ah, Dumnezeule, şopti ea. A sărutat… asta*?*

Şi apoi începu să râdă, incapabilă să se abţină.

Duminică, 23 iunie, noaptea

Când colonelul Morrell ajunse acasă după o lungă seară la reşedinţa Eastham, îşi găsi servitorul, Kenning,

aşteptându-l ca de obicei. Servitorul credincios al colonelului era un bărbat scund şi vânjos, de aproape patruzeci de ani, cu un cap la fel de rotund şi de lipsit de păr precum o ghiulea. De fapt, nu era complet chel. Cu toate astea, fiind extrem de curat şi de ordonat, nu putea suporta smocuri împrăştiate de păr, şi atunci îl curăţa de tot.

Ar trebui menţionat că, la fel de minuţios, Kenning îi curăţa şi pe tovarăşii lui, obţinând până şi cea mai neînsemnată dintre informaţii.

Colonelul Morrell îi dădu omului pălăria şi mănuşile.

— Sper că aţi avut o seară plăcută, sir, spuse Kenning.

Era o speranţă cam îndrăzneaţă, dar comandantul său nu spuse nimic. Nu era nevoie. Kenning îl însoţise încă de când erau amândoi foarte tineri. Gândeau la fel.

— Pe Excelenţa Sa îl supără guta, spuse el.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Kenning. Fiindcă gândeau la fel, nu trebui să adauge că îi părea rău pentru că era de părere că guta nu-l supără îndeajuns – mortal, de exemplu.

Colonelul Morrell începu să urce scările, cu servitorul urmându-l.

— Am auzit că, după slujba de la biserică de azi, doamna Badgely lăuda remediul domnului Carsington pentru artrita ei, spuse Kenning.

Colonelul nu zise nimic, ascultând pur şi simplu informaţia, aşa cum făcea de obicei. Carsington se dădea bine pe lângă vecini. Orice bărbat destul de inteligent s-ar da bine pe lângă doamna Badgely. Era destul de nesuferită şi când îi erai simpatic.

— Se pare că are un leac pentru orice, spuse Kenning. Inclusiv pentru necazul de la grajdurile reşedinţei Lithby.

Colonelul Morrell se uită peste umăr la servitor.

— Doar nu te referi la vizitiu? spuse el.

— Ba da, sir. Acela căruia i-a picat cu tronc Molly, camerista doamnei, şi care i-a dat papucii.

— Îmi aduc foarte bine aminte, spuse colonelul. Îşi

trata rănile cu mari cantităţi de gin. Ar fi trebuit dat afară înainte de a pleca din Londra.

Era de presupus că băgăcioasa doamnă Badgely i-ar fi atras atenţia lui Lord Lithby asupra problemei. De vreme ce ea n-o făcuse – sau Excelenţa Sa o ignorase, aşa cum făcea de obicei –, colonelul trebuia să găsească un mod de a scăpa de Fewkes înainte ca acesta s-o omoare pe viitoarea Lady Eastham într-un accident cauzat de beţie.

Destul de rău că aproape se omorâse ea însăşi mergând cu docarul pe drumul acela îngrozitor al lui Carsington. Doamnele n-ar trebui să mâne trăsurile. Trebuie să fie conduse. Dar Lithby le lăsa pe soţia şi pe fiica lui să-l calce în picioare.

— Fewkes a plecat acum, sir, spuse Kenning. A fost o ceartă la grajduri vineri, după accidentul cu docarul. Domnul Carsington a intervenit. Lui Fewkes nu i-a convenit şi a plecat plin de mânie. Domnul Carsington i-a spus lui Lady Charlotte că omul ar trebui dat afară, şi ea i-a zis lui Lady Lithby care, la rândul ei, i-a spus Excelenţei Sale.

Şi acum Carsington era eroul.

N-ar trebui să aibă nicio importanţă. Era un simplu zurbagiu desfrânat. Colonelul Morrell înţelesese atâta lucru, şi unchiul lui îi confirmase bănuielile. Toată lumea ştia că desfrânatul notoriu era interesat de cucerire, nu de căsătorie. Un desfrânat care nu voia să fie scurtat de cap putea fura un sărut sau putea să-şi ia anumite libertăţi faţă de o fată de familie bună, dar n-ar face nimic ce să-l oblige s-o ducă la altar. Aşadar, un desfrânat notoriu n-ar trebui să fie motiv de îngrijorare, în special în cazul lui Lady Charlotte. Ea era deosebit de perspicace când venea vorba despre bărbaţi.

Colonelul îşi aminti ce afirmase Lord Eastham: „Fiii ăştia tineri ai lui Hargate au cârlig la însurătoarea cu fete bogate”.

Un ofiţer înţelept nu-şi subestimează niciodată adversarul.

Colonelul Morrell îşi dedicase mult timp şi atenţie provocării de a o cuceri pe Lady Charlotte. Doar n-avea s-o

piardă în favoarea unui desfrânat de doi bani.

Intră în dormitor. Nu-şi mai bătu capul cu asta pe când se dezbrăca. Când Kenning îl ajută să se îmbrace cu halatul, colonelul spuse:

— Fewkes era cu ei de multă vreme, cred.

— De mai bine de douăzeci de ani, zise Kenning.

— O să se simtă nedreptăţit, spuse colonelul. O să aibă nevoie de un umăr pe care să se plângă.

— Da, sir, admise Kenning. Şi eu am doi din ăştia.

*

În timpul întâlnirii de luni dimineaţă cu Quested, administratorul lui, Darius află că Lady Lithby angajase zidari, tâmplări, instalatori, pietrari, tinichigii şi dracu' mai ştia ce.

Dracu' mai ştia şi că era necesar. Ornamentele de ipsos se sfărâmaseră în câteva locuri, şi, duminică, o mare porţiune căzuse în dormitorul lui, aproape nimerindu-l pe Goodbody.

Deşi casa fusese închisă pentru a nu permite intruşilor de orice fel să-şi facă loc, o spărtură din bucătărie nu fusese observată. Peste iarnă – sau poate de-a lungul mai multor ierni –, apa săpase, putrezind câteva scânduri dintr-un colţ al duşumelei.

Vestea bună era că Beechwood avea mult lemn şi tufăriş, care, după spusele lui Quested, ar aduce mulţi bani. Dacă profitul ar putea acoperi toate „îmbunătăţirile" lui Lady Lithby, asta era deja altă poveste.

Însă Darius nu prea putea să-i spună să se oprească. Până acum, ea se limitase la cele mai urgente reparaţii şi recondiţionări. Era treaba lui să găsească fonduri.

Pentru prima dată în viaţă.

Avea ani de experienţă cu moşiile, la domeniul tatălui şi la cel al fratelui lui din Derbyshire. Dar întotdeauna era altcineva care făcea plăţile pentru experimentele şi îmbunătăţirile lui Darius. Nu trebuise niciodată să se gândească la bani.

Neştiinţa lui în materie de costuri era poate cel mai umilitor aspect al acestui pact al diavolului pe care îl făcuse cu tatăl lui.

Nu că Darius ar recunoaşte vreodată asta.

Îşi petrecu zilele de marţi şi miercuri cercetând moşia, pentru a găsi potenţiale surse de venit. Asta ar fi fost mai simplu dacă ar fi putut să şi-o scoată de tot din minte pe Lady Charlotte, dar ea îl bântuia, în ciuda faptului că stătea departe, foarte departe de ea.

Miercuri, se îndrepta călare spre Altrincham pentru a trece în revistă negustorii locali de lemne, când se întâlni cu colonelul Morrell.

Schimbară politeţile uzuale.

— Eram în drum spre dumneata, spuse colonelul. Am auzit că-ţi trebuie vaci de lapte. M-am gândit că ai vrea să ştii că Lattersley îşi vinde cireada. E o afacere bună, o duzină cu toatele. Ar trebui să le cumpăr eu însumi dacă aş avea loc pentru ele.

Asta era prima dată când Darius auzea că avea nevoie de vaci de lapte. Însă mai degrabă s-ar fi lăsat spânzurat decât să arate că nu ştia ceva ce ştia omul ăsta.

— O duzină? spuse Darius. I-auzi!

— Cred că e tocmai momentul potrivit, spuse Morrell cu un zâmbet slab. Lady Charlotte trudeşte din greu la lăptăria dumitale.

Darius îşi putea imagina cu uşurinţă ce trudea Lady Charlotte la lăptăria lui. Săpând un cuib de vipere, poate. Plantând dispozitive explozive.

Era disperat să dea fuga la lăptărie şi s-o oprească din orice-ar fi făcut ea acolo. Se sili să arate nepăsător şi spuse:

— Mulţumesc foarte mult pentru informaţia asta. O să-l trimit pe Purchase să vadă ce-i cu vitele alea.

— Administratorul dumitale e priceput, spuse Morrell. M-am bucurat să văd că drumurile dumitale sunt din zi în zi tot mai bune.

Fiind un om cu judecată, Darius nu putea să-l doboare pe colonel de pe cal, să descalece de pe al lui şi să-l bată până-l lăsa lat, aşa cum ar fi vrut să facă.

Nimeni – cu atât mi puţin un erou de război brunet şi arătos care îşi pierdea timpul de colo-colo, aşteptând să moară unchiul lui şi să-i lase titlul şi averea – nu trebuia să-i spună lui Darius că drumul lui era o ruşine. Ar fi sosit imediat o scrisoare de la Lord Hargate, care ar avea mai mult decât suficient de zis despre asta.

De vreme ce Morrell nu spusese nimic făţiş insultător, Darius fu nevoit să răspundă calm:

— Am dorit să evit alte accidente.

Morrell încuviinţă din cap înţelegător.

— Fireşte că ai dorit. Lady Charlotte a fost foarte supărată din cauza calului. Dar rana se vindecă repede.

Îşi mărturisise ea neliniştile lui Morrell? Plânsese ea din cauza calului în prezenţa lui? O consolase marele erou de război? Nu că lui Darius i-ar fi păsat.

— Îmi pare bine să aud asta, zise Darius băţos.

— Se pare că eşti un erou la grajdurile de la reşedinţa Lithby, spuse Morrell. Vizitiul şi-a părăsit slujba înainte ca Lord Lithby să-l poată da afară. Ceilalţi rândaşi sunt în culmea fericirii. Încă un zâmbet firav. Umblă vorba că Fewkes a fost trădat în dragoste. Bărbaţii pot fi ciudat de neîndurători când se întâmplă aşa ceva.

Tipul ăsta îl avertiza de ceva? Credea el că Darius trebuia avertizat sau că ameninţarea avea să-l facă să tremure tot?

— Am crezut că necazul lui era fierea, spuse Darius. Nu i-ar strica să i se ia sânge. Şi dacă s-ar lăsa de băut…

— S-ar putea, s-ar putea, zise Morrell. Oricum, astea sunt doar bârfele servitorilor. Valetul meu, Kenning, e prea vorbăreţ, aş zice eu, dar mi-a fost ordonanţă, şi e obişnuit să-şi folosească ochii şi urechile. Informaţiile lui m-au salvat de la multe necazuri în numeroase împrejurări. Dar te ţin din drum.

Îşi luară un băţos rămas-bun unul de la altul, şi, pentru o vreme, Darius călări pe drumul spre Altrincham. Deşi îşi impuse să nu-l lase pe băgăciosul de colonel să-i facă gânduri negre, nu îşi putu alunga din minte imaginea lui Lady Charlotte făcând trăsnăi în lăptăria lui.

Nu mai conta că lăptăria era o ruină, interiorul la fel de lugubru ca orice din romanul *Călugărul*[5] al lui Matthew Lewis sau cel al domnişoarei Shelley – *Frankenstein*[6]*.*

Darius aşteptă până când îl pierdu din ochi pe Morrell, înainte de a o coti pe o alee. Existau mai multe drumuri înapoi spre Beechwood şi niciun motiv pentru care Colonelul Băgăreţ să ştie că Darius o luase la galop.

*

Prudent, Darius împinse uşa lăptăriei. Spre surprinderea lui, uşa se deschise uşor şi fără zgomot.

Ultima dată când se uitase înăuntru – la scurt timp după ce se hotărâse să se mute în reşedinţa Beechwood –, închisese brusc uşa lipicioasă ce scârţâia şi plecase de acolo.

N-avea nevoie exagerată de lapte, smântână, unt şi brânză, se gândi el. Fără îndoială că putea să cumpere toate produsele astea. Multe familii, chiar şi cele mari, făceau asta. Lady Margaret făcea, probabil, şi ea cumpărături de felul ăsta, dată fiind starea lăptăriei.

Prima dată când se uitase înăuntru găsise un loc întunecos, umed şi rece, plin de mobilier fărâmat şi de alte resturi şi aparent neatins de mâna omului cam de vreun secol.

Acum, mai întâi de toate, o găsi pe Lady Charlotte Hayward.

Stătea în mijlocul încăperii, învârtindu-se şi cercetând locul, cu mâinile încleştate la piept. Când traseul o aduse faţă în faţă cu el, sări şi scoase un mic ţipăt.

El ar fi râs la auzul sunetului, atât de caracteristic unei femei, dar atenţia îi devie de la ea la ce era prin preajmă şi pentru o clipă rămase ca năuc.

Intră şi se surprinse rotindu-se la rândul lui.

— Măreţe Zeus! spuse el în cele din urmă. Ce ai făcut?

---

5 Roman gotic apărut în 1796 (n.tr.)

6 Roman celebru apărut în 1818 (n.tr.)

Indiferent la ce s-ar fi aşteptat, nu era asta. Ar fost mai uimit dacă ar fi găsit lăptăria plină de inorogi.

Stătea într-o încăpere aerisită şi elegantă. Un motiv floral în nuanţe de galben şi verde mărginea pereţii placaţi, de un alb strălucitor. Podeaua era acoperită cu plăci de marmură albe şi negre, ca o tablă de şah. Lumina se strecura prin ferestre cu vitralii ale căror desen şi culoare se potriveau cu florile plăcilor de pe pereţi. Camera era înconjurată de o poliţă lată de marmură. O masă pătrată cu o tăblie de marmură asortată stătea în mijloc.

Pe masă era o bonetă, aruncată neglijent acolo, observă el, pentru că stătea într-o parte, cu panglicile atârnate peste marginea mesei.

Din tavan până în podele, nu exista nicio urmă de murdărie sau praf, mucegai sau rugină. Totul în jurul lui sclipea şi strălucea.

— Ce-ai făcut cu lăptăria mea? Ce s-a întâmplat cu Gaura Neagră din Calcutta[7] pe care o păstram pentru a pune în scenă piesa gotică de groază pe care urma s-o scriu zilele astea? Unde îmi sunt minunaţii păianjeni? Unde îmi sunt colţurile întunecate unde ar putea sta ascunşi vârcolaci? Ce ai făcut cu stratul de murdărie de pe podea? Aia era murdărie bună. O păstram.

Buzele ei tremurară, şi îi scăpă un mic sunet. Faţa îi deveni inexpresivă, dar nu îndeajuns de repede.

Ea încerca să-şi ascundă veselia. O făcuse să râdă.

Era veselă, remarcă el. Nu era zâmbetul viclean pe care îl văzuse după ce îl predase vorbăreţei doamne Steepleton sau băgăreţei doamne Badgely ori când îi făcuse haos în bibliotecă. De data asta, era cu adevărat încântată.

O Lady Charlotte cu adevărat încântată era ceva la care să te tot uiţi. Părea a radia din interiorul ei. Acum era atât de frumoasă – aproape nepământean de frumoasă –, că era dureros să stai să te uiţi la ea.

---

7 O mică temniţă din Fort William în Calcutta unde, după cucerirea fortului, în 1756, trupele bengaleze obişnuiau să ţină închişi prizonierii britanici, (n.tr.)

Mai simţea el o durere, una pe care nu voia s-o cerceteze prea îndeaproape. Încercă să se convingă pe el însuşi că era… surprins şi că efectul general era cel care îl impresionase atât de puternic.

Nu arăta deloc nerespectabilă, aşa cum fusese ultima dată când o văzuse.

O sărutase.

„Nu te mai gândi la asta”.

Era aproape imposibil să se abţină, când ea putea foarte bine să fie îmbrăcată cu o cămaşă de noapte. Da, era o rochie de un alb imaculat, garnisită cu straturi de dantelă şi volănaşe, nimic asemănător cu rochiile obişnuite pe care doamnele respectabile le îmbrăcau noaptea la culcare. Cu toate astea, îl făcea să se gândească la paturi, şi gândul ăsta îl făcea să vrea a-i ciufuli din nou părul şi a o face să arate din nou nerespectabil.

Ce cap sec fusese să vină aici!

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse ea.

— Mă îndoiesc, zise el.

— Nu crezi că ai nevoie de o lăptărie, continuă ea. Trebuie să asiguri mâncarea doar pentru dumneata şi câţiva servitori.

— Ai nişte idei ciudate despre ceea ce înseamnă „câţiva”, spuse el. La ultima numărătoare, mulţumită lui Lady Lithby, aveam şaisprezece milioane de servitori.

— Da, dar cincisprezece milioane nouă sute optzeci şi opt de mii dintre ei sunt temporari, spuse ea.

— Sunt mai mult decât uimit, replică el. Poţi să aduni *şi* să scazi. Fără a te folosi de degete. Îşi duse mâna la frunte. Sângele mi se urcă la cap. Poate că aş face mai bine să mă aşez.

Văzu ceva în acei ochi albaştri – era oare dezamăgire? apoi expresia ei se aspri, strălucirea dispăru, şi el simţi că voia să-şi reteze limba.

— Poate că ai face mai bine, spuse ea rece. Vreau să-ţi explic o chestiune de economie practică. S-ar putea s-o găseşti greu de înţeles.

„Ţine-ţi gura”, îşi spuse el.

— Economie practică? zise el cu voce tare. Ştii ce-i asta, da?

Ea îşi feri privirea.

— Sarcasm şi bătaie de joc. Ce matur. Ce naiba m-a apucat să încerc să te ajut?

— Te-ai hotărât să mă ajuţi? întrebă el. Asta-i ceva nou.

Se uită din nou la el cu privirea aceea albastră, de data asta batjocoritoare.

— Da, era noutatea. Asta trebuie să fie. Acum, poate că vei fi aşa amabil să-mi permiţi să explic cum am gândit.

— Îmi cer scuze, spuse el. Habar n-aveam că femeile elegante se gândesc… la altceva decât bonete şi panglici şi pantofi, vreau să spun. Te rog, explică-mi. Sunt numai urechi.

Ea se îndepărtă, pentru a sta lângă fereastră. Îşi puse mâna pe poliţa de marmură şi îşi luă poziţia unui lector.

El ar fi trebuit să găsească asta amuzant.

În schimb, era furios. Îl tulbura, şi nu era obişnuit să fie tulburat de către femei. Nu voia să se găsească aici, uitându-se la ea: expresia imposibil de frumoasă a feţei, ovalul perfect, încadrat de bucle mătăsoase de culoarea şampaniei, straturile de volănaşe, dantelă şi panglici ce-i acopereau trupul armonios.

Trupul ei strâns lângă al lui.

Braţele lui ce o cuprindeau.

Sărutul ce îl lăsase uluit.

Părăsise toate astea, plecase de lângă el, şi acum era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

„Exact aşa cum trebuie să fie”, îi spuse Logica.

— Fără îndoială, crezi că e mai economicos pentru dumneata să cumperi ce ai nevoie pentru o gospodărie aşa mică precum e a dumitale, spuse ea.

— În vreme ce să repari o lăptărie dărâmată şi să angajezi mână de lucru pentru ea e calea mai puţin costisitoare? Ah, şi nu trebuie să uităm duzina de vaci pe care se presupune că trebuie s-o cumpăr sau grajdul pe care trebuie să-l reconstruiesc pentru a le găzdui. Fără a

mai pomeni că încă n-am văzut cămara lăptăriei propriu-zise, acolo unde se face, de fapt, munca efectivă – spre deosebire de locul ăsta de joacă pentru doamne.

Lăptăria era folosită pentru munca uşoară: separarea smântânii de lapte şi prepararea smântânii şi a cheagului. În ultimul secol, doamnele mondene cochetaseră cu ocupaţia de lăptăreasă, la fel cum Maria Antoaneta cochetase cu ideea de a fi păstoriţă.

Excelenţa Sa Diafană refuză să muşte momeala.

— Poate că ai vrea să fii aşa bun să mă laşi să-mi expun punctul de vedere fără întreruperile dumitale sarcastice?

Poate că ar putea să înceteze să se poarte ca un măgar. Sau, dacă nu putea, mai bine ar fi să plece.

Flutură din mână cu nerăbdare, imitând stilul provocator al tatălui lui.

— Continuă!

Ea se îmbujoră puţin, dar continuă la fel de reţinut:

— Ştiu despre ce e vorba. Am studiat şi cămara aceea. După cum poţi vedea, nu există nicio uşă care să dea de aici acolo. Făcu o mişcare cu mâna, pentru a arăta pereţii din jurul lor. Aşadar, n-o să fie vreun pericol ca din cămara lăptăriei să pătrundă aici căldura şi aburul şi să strice laptele. Vei fi uşurat, sunt sigură, să afli că mare parte din echipament e în bună stare. Va trebui să înlocuieşti jgheaburile din lemn, dar vasele, putinile, căldările şi altele asemenea au nevoie doar de reparaţii minore. Până când o să ai vacile de care ai nevoie, vom fi pregătiţi pentru ca lăptăresele să-şi înceapă treaba.

— Şi trebuie să angajez lăptărese şi *mai mulţi* servitori… pentru că…?

— Reşedinţa Lithby are cincisprezece vaci de lapte, spuse ea pe un ton răbdător, de obicei rezervat copilaşilor şi idioţilor satului. Când familia e aici, folosim cantităţi mari de lapte şi unt. Asta nu mai lasă niciun pic de smântână sau lapte pentru a face brânză. Drept rezultat, în mare parte din lunile de vară şi toamnă, cumpărăm smântână şi brânza de la alţii. Cumpărăm cantităţi mari. Pot găsi cifrele exacte,

dacă vrei. Dar n-ar trebui să fie dificil pentru un geniu ca dumneata să facă socoteala. Am patru fraţi mai mici, dintre care doi merg încă de-a buşelea, şi părinţilor mei le place să primească musafiri. Acum, putem cumpăra smântână şi brânza din altă parte sau putem să le cumpărăm de la dumneata. Ce ai prefera?

Umilinţa aprinse tăciunii mocniţi ai temperamentului său. Nu spusese nimănui despre problemele lui financiare. Mai degrabă ar lăsa lupii să-l sfâşie în bucăţi decât să spună.

Şi uite-o pe ea, cu volănaşele, panglicile şi dantela ei care costau probabil cât salariul pe cinci ani al unei lăptărese. Uite-o pe ea, cu nasul în vânt şi părul blond, luminos ca Venus a lui Botticelli, ţinându-i prelegeri despre venituri.

— Mulţumesc, Lady Charlotte, pentru că-mi spui cum să-mi fac treaba, spuse el încordat. Mă întreb de ce m-am mai obosit să angajez administratori de moşie când tot ce trebuia să fac era să-ţi cer sfatul – între vizitele dumitale la modistă. Se uită la boneta ridicolă. Ce prostie din partea mea că nu ţi-am cerut sfatul mai devreme. De vină e educaţia mea greşită. Am fost învăţat, vezi dumneata, că este vulgar să discuţi despre bani cu cineva în afară de administratorul afacerilor.

S-o ia dracu’ de vulgaritate. Îi rănise mândria.

Era şi aşa destul de rău să afle cât de neştiutor era în ceea ce privea costurile de întreţinere a proprietăţii. Să vadă că şi ea ştia asta şi să-l ironizeze era intolerabil.

Ea ridică din sprâncene.

— Credeam că nu-ţi pasă de reguli, spuse ea. Nu mă gândeam că eşti aşa încuiat.

— Încu…

— Dar înţeleg ce-i cu asta, zise ea. Ţi-am rănit mândria de bărbat. Greşeala mea. Nu m-am gândit că eşti aşa infantil încât să respingi un sfat bun doar pentru că vine de la o femeie. Ce prostie din partea mea.

— Infantil? spuse el. *Infantil?*

— Da. Ea se îndepărtă de poliţă şi îl atinse din mers,

îndreptându-se spre uşă. Îmi cer iertare că ţi-am irosit din preţiosul dumitale timp. Îmi cer umil scuze pentru că ţi-am deranjat perfecţiunea lăptăriei. Mâine o să spun servitorilor să aducă murdăria înapoi.

El înşfăcă boneta de pe masă şi se grăbi după ea.

— Să nu-ţi uiţi pălăria, spuse el.

I-o întinse.

Ea o luă din mâinile lui şi se uită la ea, apoi îşi ridică privirea spre el.

I-o aruncă în faţă. El o prinse şi o zvârli într-o parte, pe poliţa de marmură.

Ea se întoarse cu capul sus şi spatele drept.

Ei bine.

El închise uşa înainte ca ea să poată ieşi.

Faţa ei se îmbujoră, dar se uită peste umăr cu ochii albaştri sclipind sfidători spre el.

— Aha, acum văd că ai de gând să faci pe stăpânul, spuse ea. Dacă crezi că mă intimidezi cu… cu statura dumitale şi cu… aroganţa dispreţuitoare, îţi recomand să te mai gândeşti.

El era dincolo de orice gândire. Logica, bunul-simţ, calculul, împreună cu toate celelalte componente ale înţelepciunii cu care se mândrea aşa mult, se învălmăşiseră în mintea lui într-o inutilă harababură. Se uită la schimbarea petrecută pe pielea ei perfectă, la felul în care roşeaţa îi năvălea pe faţă şi pe gât. Stătea destul de aproape pentru a distinge nuanţa verzuie din ochii ei albaştri. Putea vedea cât de lungi îi erau genele şi cât de închise erau faţă de păr.

Buzele ei erau catifelate şi roz şi luceau, uşor întredeschise, în timp ce respiraţia i se accelerase. El îşi aminti de sărutul care aproape că-i înmuiase genunchii. Se uită la gura ei şi îi auzi răsuflarea iuţită.

„Îndepărtează-te”, spuse Logica. „Acum”.

O apucă de braţe şi o întoarse spre el, plecându-şi capul. Ea şi-l întoarse într-o parte.

„Asta înseamnă nu. Ce ar putea fi mai limpede de-atât? Dă-i drumul. Renunţă”.

El o apucă de ceafă şi o întoarse înapoi.

— Nu, n-ai să pleci, spuse el.

O luă în braţe. Ea nu se zbătu deloc, dar îl privi ucigător cu ochii ei albaştri.

— Atunci, hai, omoară-mă, spuse el. Dă-i drumul.

După asta, gura lui o acoperi pe a ei, şi Logica abandonă lupta.

Capitolul 7

Ea nu mişcă nici măcar un muşchi. Rămase ţeapănă, dispreţuitoare şi furioasă, cu gura strâns închisă.

Darius îşi ridică gura de pe a ei şi îi privi figura împietrită. Îşi aminti cum radiase cu doar câteva minute în urmă, înainte ca el să strice totul.

Îşi aminti cât de caldă şi de supusă fusese cu o zi în urmă, dulcea supunere care-i făcuse inima să suspine, inima aceea a lui minusculă, dură, despre care se zicea că nu exista. Aproape că putea simţi din nou atingerea convingătoare a gurii ei pe a lui, atrăgându-l, când el ştia că ar trebui să se retragă. Blânda ei insistenţă îi distrusese orice apărare, îi răpise ultimul dram de înţelepciune.

Ah, păi, atunci…

O atinse cu buzele pe obraz.

„Îmi pare rău”.

O auzi cum îşi ţine răsuflarea.

O sărută uşor în colţul gurii.

„Te rog, iartă-mă”.

O trecu un fior.

O sărută pe nas.

Ea îşi închise ochii.

O atinse pe sprâncene cu sărutări uşoare ca fulgul.

— Ah, spuse ea încet.

Îi sărută tâmplele şi colţul ochilor. O sărută pe vârful urechii şi presără sărutări ca fulgul pe falcă, apoi îi sărută bărbia, continuând cu cealaltă ureche.

Ea scoase un sunet pe jumătate înăbuşit, foarte asemănător cu un chicot.

El îi acoperi toată faţa cu sărutări abia simţite şi împietrirea dispăru. Cu toate astea, el nu se opri. O tachină, se jucă până când, în cele din urmă, ea îşi ridică mâinile şi îl apucă de umeri. Îşi întoarse capul să-i prindă gura şi, când gura ei o atinse pe a lui, el se abţinu, sărutând-o de parcă ar fi fost copii, ca şi când nu mai sărutase până atunci, şi totul era nou, o descoperire.

Era.

Buzele ei tremurau sub blândul lui sărut, şi el simţea cum ceva din adâncul lui tremura împreună cu ea.

O luă în braţe, grijuliu de data asta, de parcă ar fi ţinut în braţe un buchet de flori delicate. Îi inhală mireasma, mai dulce şi mai suavă decât a oricărei flori. Nu prea ştia ce simţea; ştia doar că nu voia să se oprească. Îşi adânci sărutul încetul cu încetul… reţinându-se, reţinându-se chiar şi când simţi forţa dorinţei tot atât de sigură şi de inevitabilă precum o maree. Limba ei o întâlni pe a lui, şi gustul ei era dulce şi suav şi la fel de inevitabil, la fel de natural ca prăvălirea şi împreunarea apelor la malul mării.

Era un sărut, doar un sărut – şi totul într-un sărut.

O strânse mai tare în braţe, dăruind mai mult pentru a primi mai mult, căldură, gingăşie şi un simţământ ciudat de noi începuturi. Trupul ei cedă, lipindu-se de al lui, în vreme ce savura sărutul ce se adâncea, explorând, învăţând, luând-o la fel de încet ca el, predându-se, la fel ca el, cu fiecare bătaie a inimii.

Treptat, treptat, îl invadară simţămintele. Senzaţia asta venea de undeva din adânc, era străină de el. Nu se putea feri de ea, n-avea niciun scut împotriva ei, şi ea creştea într-un val de dorinţă aşa puternic, încât se clătină, dându-se înapoi şocat, şi se sprijini de masa de marmură.

Îşi îndepărtă gura de a ei pentru a o săruta pe obraz, şi pe arcadă, şi pe scoica perfectă a urechii, şi pe arcul catifelat al gâtului. Ei i se tăie răsuflarea şi lăsă să-i scape un oftat. Apoi, îşi luă mâinile de pe umerii lui şi-l prinse de după gât.

El o strânse mai tare, trăgând-o aproape de el. Mâinile lui se mişcară pe spatele ei, de-a lungul şirei spinării şi în jos spre locul delicat unde talia se rotunjea spre posterior. Mâinile îi alunecară mai jos, luând forma curbei voluptuoase a posteriorului ei, apoi apăsând-o pe erecţia lui. Ea înţepeni, dar în clipa următoare se supuse şi se lipi de el.

El îşi pierdu controlul.

Îi asaltă din nou gura, şi de data asta sărutul fu adânc şi intens. O prinse de fund, se întoarse şi o ridică pe masă. Ea se agăţă de el, şi el îşi lunecă mâinile peste rochie, spre tiv. Îşi strecură mâinile pe sub rochie şi jupon şi le făcu să lunece peste picioare, prinzându-i gleznele. Încet, îşi mişcă mâinile în sus, pe arcul încântător al picioarelor, în vreme ce ciorapii de mătase şopteau sub mâinile lui.

Sus, mai sus, spre genunchi, rochia şi juponul se ridicau odată cu el, fâşâind în vreme ce se îngrămădeau peste braţele lui. Pipăi cu degetele forma jartierelor, dar nu se opri să le desfacă. Îşi duse mâinile tot mai sus, şi în tot acest timp se sărutară, acum nu ca nişte copii, ci ca doi iubiţi, cu ardoare. Fiece por din trupul lui se deştepta la viaţa de plăcere şi de încă ceva, ceva ce nu recunoştea, căruia nu-i putea da un nume.

Îşi trecu uşor mâna peste ţesătura subţire a lenjeriei ei, spre locul unde aceasta se deschidea între picioare. Inima lui duduia precum un motor cu aburi, ca şi cum nu mai atinsese niciodată o femeie atât de intim. Şi, ca şi cum n-o mai făcuse şi aproape că-i era teamă, îşi trecu doar dosul degetului arătător peste cârlionţii mătăsoşi. Simţi cum ea oftează pe gura lui. Apoi gura ei o părăsi pe a lui şi îl sărută aşa cum o făcuse şi el: uşor pe obraz şi pe ureche. Îi simţi limba ce desena conturul urechii, apoi buzele merseră spre curbura maxilarului.

Atingerea lui intimă era la fel de delicată. O convingea şi o tachina până când simţi că se împinge în el pentru mai mult. După aceea, îşi puse podul palmei pe ea şi apăsă. Ea se legănă pe mâna lui, cu răsuflarea din ce în ce mai iute.

Răsuflarea lui era la fel de iute; plăcerea ei, din ce în ce mai accelerată, îl excita aproape dincolo de puteri. Nu-şi

mai dădea seama de nimic în afară de nevoia lui de a fi în ea şi de a o avea pe deplin. Totuşi, o lăsă să se abandoneze plăcerii până când îi simţi fiorul final. Ea scoase un mic icnet şi geamăt şi îşi îngropă faţa în gâtul lui.

El o ţinea cu inima bătându-i atât de tare, încât totul păru a vibra în jurul lui. Mintea îi încetinise, era doar un abur de fierbinţeală şi excitare, triumf şi dorinţă. Prea tulbure pentru a gândi, ca să nu mai vorbim despre prudenţă.

Abia dacă-şi dădu seama că îşi întinsese mâna spre nasturii de la pantaloni. O făcuse din instinct. Dar ea îl luă de eşarfă, forţându-l să-şi ridice faţa şi s-o privească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *judecă.* Uită-te la mine. *Uită-te la mine.* Nu sunt una dintre târfele tale.

El îşi ridică privirea spre acea faţă ireal de frumoasă, şi ultimele cuvinte îl plesniră la fel de tare ca un bici. Se retrase brusc şi se îndepărtă cu un pas de ea.

Ea îşi trase în jos fusta.

— Ah, spuse ea. Ah, nu pot să cred asta. Eşti… eşti… Scoase un pufnit. Să mă ia naiba, de ce te învinovăţesc pe tine? Dar nu faci lucrurile mai simple pentru o femeie, nu-i aşa?

Darius abia dacă pricepea. Tot ce auzea, peste ţiuitul din urechi, era: „Nu sunt una dintre târfele tale”.

Căldura şi dorinţa, triumful şi plăcerea muriseră sub năvala şuvoiului de gheaţă a acelor cuvinte.

El înţepeni îngrozit, ruşinat.

Era fiica unui nobil.

Unica fiică, *nemăritată*, a unui nobil.

Asta întrecea orice neghiobie. Era dezonorant, detestabil.

Şi extrem de îngrijorător. El era supusul Logicii, nu al Plăcerii. Niciodată, niciodată până acum în întreaga lui viaţă, dorinţa fizică nu-l făcuse să se uite pe el însuşi, aşa cum se întâmplase cu o clipă în urmă.

Ea alunecă de pe masă şi îşi îndreptă fusta. Apoi îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Nu trebuie să arăţi aşa înspăimântat, spuse ea. N-o

să spun nimănui.

Îl prinse nepregătit. Era uimit de propria-i purtare, cu mult prea şocat să observe tonul ascuţit al vocii ei. Înţelese doar vorbele, şi acestea îl făcură să se întrebe dacă îşi pierduse şi auzul împreună cu mintea şi cu simţul onoarei.

— Înspăimântat? repetă el neîncrezător. *Înspăimântat? Eu? De tine?*

Ea îşi ridică bărbia-i perfectă.

— Boneta mea, dacă eşti amabil, spuse pe exact acelaşi ton pe care l-ar fi folosit cu un lacheu.

El tremura cu totul din cauza vârtejului din el; aproape că-i venise rău. Totuşi, luă boneta dantelată de pe poliţă şi i-o dădu. Deschise uşa.

Ea nu-şi puse boneta pe cap, doar o ţinu de panglici, de parcă el ar fi murdărit-o când o atinsese.

— N-o să spun nimănui, zise ea cu un mic zâmbet dispreţuitor. La urma urmei, nu e ceva ce merită a fi pomenit.

Ieşi pe uşă cu nasul în vânt.

El trânti uşa în urma ei.

*

Pe când uşa se izbi, închizându-se, Charlotte lăsă să-i scape o răsuflare şuierată.

— *Proasta* naibii ce eşti, icni ea. Cum *de-ai putut?*

Cum să nu fi putut?

El era enervant la culme, şi ea se simţise aşa sigură pe sine: fără îndoială că-i putea face faţă, n-avea niciun dubiu în mintea ei cum să trateze acel caracter insuportabil al lui. El credea că tot ce avea de făcut era să se poarte ca un mascul cuceritor, şi inima ei avea să se zbată în piept, iar ea avea să cedeze.

Avea să-i arate ea lui, asta crezuse. Cât de uşor fusese să se transforme într-o statuie de piatră!

Şi apoi, şi apoi…

…atingerea uşoară a buzelor lui pe pielea ei, tandreţea care o luase pe nepregătite şi îi făcuse inima să

sufere.

Viclenie. Nu era altceva decât viclenia unui desfrânat experimentat. Şi ea cedase. Pe loc.

Ah, dar, pentru un moment, o viaţă într-un moment, fusese dulce, imposibil de dulce. În acea clipă de viaţă, se simţise din nou tânără şi putuse crede din nou. În acel moment, părea că un grăunte de adevărată fericire îi încolţise în inimă şi înflorea înconjurat de pasiune.

Pasiune, chiar aşa.

Un eufemism pentru pofta trupească.

Cu toate astea, în acea clipă a vieţii, se simţise bine, ocrotită şi în siguranţă. În acel interval de timp, dorinţa era o fericită înfiripare a tandreţei.

Cum de putuse fi aşa amăgită?

Cu uşurinţă, cu mult prea multă uşurinţă.

Îşi duse două degete la buze. Erau umflate şi o furnicau. Era umflată şi o furnica şi acolo, jos, unde n-o atinsese nicio altă mână în afară de a ei, de mai mult de zece ani.

Cât de blând o atinsese. Îşi aminti felul în care o strânsese în braţe şi o făcuse să se simtă iubită. Chiar îşi imagină mâinile lui tremurânde... dar ea era cea care tremura, proasta de ea, de nerăbdare, speranţă şi emoţie feciorelnică.

Cu greu îşi putea aminti de fata care fusese sau de emoţia pe care o simţise cu atâta vreme în urmă, când un bărbat o luase prima dată în braţe.

Se străduise aşa mult să uite cât de destrăbălată fusese. Nici nu putea suporta să se gândească la asta: oarba nesăbuinţă a unei clipe şi ruşinea ce urmase gândindu-se la ce renunţase aşa necugetat, la cel mai de preţ lucru pe care o femeie îl avea de oferit. Ruşinea o străpunsese atât de adânc, încât crezuse că avea să o omoare. Pe atunci, asta şi voia.

Se îndoia că ea şi Geordie Blaine avuseseră timp pentru tandreţe, chiar şi dacă el ar fi fost capabil de aşa ceva, ceea ce era foarte puţin probabil. În cele câteva dăţi când se culcaseră împreună, se întâmplase pe furiş şi

grăbit. Ea îl iubise nebuneşte – sau crezuse că era dragoste – şi fusese o neştiutoare. Simţise plăcere – sau nebunia pasiunii – doar să fie cu el, să fie îndrăzneaţă şi sfidătoare.

„Care vasăzică, tată, ai uitat-o pe mama atât de repede? Te însori din nou, ca şi cum ea nu a contat niciodată, ca şi cum eu nu am contat niciodată? Uită-mă şi pe mine, da?”

Mânie, singurătate, teama de a-şi pierde tatăl după ce-şi pierduse mama: acum înţelesese toate motivele.

Era tulburată de sentimente, cu siguranţă mult mai mult decât putea suporta o fată răsfăţată şi protejată.

Pesemne uitase foarte multe totuşi, pentru că nimic din ce îşi putea aminti din acea vreme nu semăna cu ceea ce trăise cu câteva minute înainte, cu domnul Carsington. Dacă n-ar fi ţinut-o în braţe, ar fi căzut de pe masa din lăptărie şi s-ar fi făcut grămadă pe podea.

Ce om păcătos. Era mult prea al naibii de priceput.

Şi ea era cea mai ignorantă femeie care a trăit vreodată pe faţa pământului.

Încă un minut, şi ar fi avut-o, acolo pe masa din lăptărie, la fel ca târfele de lăptărese în acele desene indecente cu care verişorii ei încercaseră s-o uimească.

Încă un minut şi…

Dar nu se întâmplase. Nu era sigură unde sau cum găsise prezenţa de spirit să-l oprească, dar o găsise.

După aceea – şi din nou habar n-avea de unde venise salvarea –, ea spusese primul lucru care-i venise în minte şi se dovedise, în cele din urmă, că era exact ceea ce trebuia.

„Nu e ceva ce merită a fi pomenit”.

Se uită înapoi la uşa închisă.

Era de mirare că n-o aruncase el însuşi afară din lăptărie.

Putea s-o facă, şi chiar lejer. Nu era numai masiv, dar avea şi muşchi de fierar.

— Ah, spuse ea, şi apoi o străbătu dorinţa arzătoare, pentru că încă putea simţi căldura trupului lui masiv, puterea acelor braţe musculoase.

Îşi apăsă pumnul pe gură. Trebuia să plece de acolo.

Departe.

Se grăbi să plece pe potecă, punându-şi boneta şi legând panglicile din mers.

*

Poc. Poc. Poc.

Asta era sunetul făcut de capul lui Darius, lovindu-se de uşa lăptăriei, cam la zece minute după ce o trântise în urma ei.

Trebuia să pocnească pe cineva, şi ţinta logică era el însuşi.

— *Idiot* ce eşti.

Poc.

— Cretin.

Poc.

— Imbecil.

Poc.

Se dădu înapoi de lângă uşă şi se prăbuşi pe un scaun. Zăcu acolo pentru o vreme, cu capul în mâini.

Durerea era o calmare în urma haosului din mintea lui.

Fusese atât de aproape, atât de aproape.

Încă un minut, şi ar fi sedus-o. Şi apoi… şi apoi…

Nici nu putea suporta să se gândească la asta.

Chiar şi aşa, vedea totul în minte: mersul grăbit la altar, toată lumea ştiind de ce, pentru că nu exista niciun alt motiv pe lumea asta ca o femeie ca Lady Charlotte Hayward să devină aşa, dintr-odată, soţia celui mai mic şi mai puţin spectaculos dintre fiii lui Lord Hargate, al cărui singur merit era o proprietate abandonată, cu o casă ce stătea să se prăbuşească.

Într-un astfel de caz, nu exista niciun mod de a scăpa de căsătorie; nici măcar Darius nu se putea eschiva. N-avea nicio importanţă cât de nedrepte şi de ilogice considera el a fi regulile înaltei societăţi, nu le putea schimba. Domnii pretindeau ca soţiile lor să fie virgine. Dacă nu erau, sufereau fie oprobriul, fie nefericirea personală. Nu putea

schimba nici natura, care destinase femeia să fie mamă.

Indiferent de ce altceva ar fi fost, era un gentleman care înţelegea că era exclus să o dezvirgineze şi să o abandoneze.

Ar fi trebuit să se însoare cu ea, ceea ce însemna că, drept consecinţă, tatăl ei l-ar vedea pe Darius Carsington drept un depravat vânător de avere.

Ca urmare, propriul tată şi-ar da seama că era un incompetent lipsit de scrupule. Darius putea auzi vocea gravă şi dispreţuitoare: „Ai decis, văd eu, că era mai uşor să seduci o fată nevinovată şi să trăieşti pe spinarea ei”.

Fraţii lui l-ar dispreţui. Mama ar fi fost dezamăgită. Bunica ar fi fost scârbită.

Şi femeia nevoită să se mărite cu el l-ar urî, fireşte, pentru tot restul vieţii, pentru că i-a distrus existenţa.

— Ahhh. Îşi încleştă pumnii în păr. Ahhh. Nu. Nu te gândi la asta. Pur şi simplu, încetează. Nu s-a întâmplat. Nu se va întâmpla.

Pentru a-şi alunga coşmarul din minte, deschise ochii şi se uită în jur.

Alb strălucitor. Elegant.

Oftă. Lăptăria era… minunată, serios.

Nu numai imaculată, ci şi amenajată exact aşa cum trebuia să fie. Dacă ea nu găsise defecte de neînlăturat în sala de spălare, şi acolo probabil că era… aşa cum trebuia.

— Naiba să mă ia, spuse el.

Dacă doar ar fi ascultat-o într-un fel calm şi politicos, situaţia n-ar fi devenit emoţională, şi el n-ar fi acţionat previzibil.

La urma urmei, era fiica lui Lithby. Nu-i spusese ea că tatăl ei cita din scrierile lui? Fără îndoială că Lord Lithby împărtăşise entuziasmul lui de agronom cu soţia şi cu fiica lui. Nu spusese Lady Lithby că Lady Charlotte era o fată de la ţară? De ce să nu ştie cum funcţionează o lăptărie?

Şi de ce să nu presupună ea că el ar fi fost interesat să-şi sporească veniturile? Ce proprietar responsabil n-ar dori să îmbunătăţească productivitatea proprietăţii sale?

— În afară de asta, i-ai făcut o aluzie, ştii că ai făcut-o,

mormăi Darius. Încercai să fii spiritual. *Vipera-ce-mă-falimentează-reparând-casa-icus.* Poate că a fost destul de isteaţă să înţeleagă că nu era cu totul doar o glumă.

Nu că motivele ei ar fi avut vreo importanţă.

Ea avea dreptate, şi câtă dreptate avea.

Îşi trecu degetele prin păr.

Ei, şi acum?

„Mâine o să spun servitorilor să pună murdăria înapoi”.

Dacă orice altă femeie l-ar fi ameninţat, ar fi râs.

Dar ea…

După ce se petrecuse aici?

Ar face-o.

Se gândi şi se tot gândi.

Se ridică şi merse încolo şi-ncoace prin lăptărie.

Se uită la una dintre ferestre, apoi la alta.

Bătu cu degetele în poliţa de marmură.

Îşi puse Logica la treabă în privinţa asta. Întoarse chestiunea pe toate părţile, pe dos şi pe faţă

Şi, în cele din urmă, fiind supusul Logicii, ştiu că era condamnat. Trebuia să se ducă la ea şi să suporte insuportabilul, o soartă mai rea decât tortura, mutilarea, ciuma, molima, foametea sau moartea.

Trebuia să-şi ceară IERTARE.

Darius se grăbi spre casă, doar ca să afle că doamnele plecaseră de mult. Zăbovise prea multă vreme.

Cugetă dacă să meargă la reşedinţa Lithby.

Dar care erau şansele acolo să vorbească cu ea între patru ochi? Chiar dacă n-ar fi fost pe lista neagră, cum să izbutească să fie singur cu ea? Singurul moment în care părinţii ar lăsa un domn singur cu o fiică nemăritată ar fi atunci când ar fi convinşi că o cerere în căsătorie era iminentă.

Trebuia să aştepte până a doua zi, şi trebuia să se întâmple la Beechwood. Chiar dacă intimitatea era şi aici greu de obţinut, cel puţin aici era proprietatea lui. Nu era la mâna servitorilor altcuiva. Era nevoie doar de ingeniozitate pentru a născoci un mod de a fi singur cu ea pentru treizeci

de secunde necesare să spună ce avea de spus.

Deoarece azi nu putea face nimic eficient, şi dacă tot se chinuia pe sine însuşi, se întoarse la lăptărie, găsi uşa separată ce dădea în cămara lăptăriei şi cercetă încăperea.

Era exact aşa cum spusese ea.

Poc.

*

A doua zi de dimineaţă, după ce îl şocă pe Goodbody schimbându-şi hainele de patru ori, Darius era la faţa locului, păzind uşa lăptăriei cu mult înainte ca doamnele să-şi facă apariţia.

Aşteptă o jumătate de oră, dar nu apăru nimeni.

Mai aşteptă o jumătate de oră, şi tot nu apăru nimeni.

Trecu încă o jumătate de oră, în vreme ce el se trăgea de eşarfă, îşi scoase pălăria şi şi-o puse din nou, îşi curăţă cu batista praful de pe cizme, se încruntă la praful de pe batistă, se încruntă la cutele de pe pantaloni şi alungă câţiva păianjeni zăpăciţi ce nu înţelegeau că alungarea lor din lăptărie era definitivă.

În cele din urmă, renunţă şi plecă acasă, uitându-se tot drumul după vreun servitor pe care Lady Charlotte l-ar fi trimis să pună murdăria înapoi în lăptărie.

O văzu mai întâi pe Lady Lithby. Vorbea cu zugravul – un bărbat pe nume Tyler, îşi aminti Darius. După ce îşi primi instrucţiunile, muncitorul plecă pe când Darius se apropia.

După politeţurile obişnuite, Darius spuse, ca din întâmplare:

— Mă întreb dacă Lady Charlotte e prin preajmă. Voiam s-o consult despre jgheaburile cămării de la lăptărie.

Lady Lithby ridică din sprâncene.

— Jgheaburile? Aşadar, i-ai aflat secretul.

— Secretul despre faptul că e cu mult mai inteligentă decât lasă să se vadă? spuse el. Sau cel despre faptul că ştie mai mult în legătură cu administrarea unei moşii decât un bărbat? Sau mai există încă un secret despre care aş

face bine să aflu cât de curând?

Lady Lithby râse.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că îţi vei da seama, spuse el. Un gentleman obişnuit n-ar fi reuşit. Dacă ar fi dezvăluit cât de multe ştie, el ar fi glumit şi ar fi tratat-o de sus.

„Aşa cum am făcut eu”, se gândi Darius.

— Sărmana Charlotte trebuie să-i lase pe ei să vorbească despre agricultură şi să nu îndrăznească să facă vreo observaţie, deşi ştie la fel de mult ca oricare dintre ei.

— Mie a îndrăznit să-mi facă mai multe observaţii, spuse Darius. Am fost… surprins.

Fără a mai menţiona insuportabil, copilăros, încuiat la minte şi în general vrednic de dispreţ.

— Nu-i aşa surprinzător dacă se iau în consideraţie caracterul tatălui ei şi împrejurările copilăriei ei, spuse Lady Lithby. Vezi dumneata, Charlotte a fost fiul, pentru destul de multă vreme.

— Fiul, spuse el, şi pe loc totul căpătă sens. Mulţumită vorbăreţei doamne Steepleton, ştia că Lady Charlotte fusese unicul copil până când aproape împlinise douăzeci de ani, pentru că cea dintâi Lady Lithby se îmbolnăvise aproape imediat după ce o născuse. Se pare că apoi, văzând că nu există perspective de a avea un fiu şi moştenitor, Lord Lithby o transformase pe fiica lui într-un fel de înlocuitor.

Ea văzuse lăptăria lui Darius aşa cum ar fi văzut-o un bărbat, evaluându-i potenţialul, cântărind cheltuielile comparativ cu profitul.

Nu-i de mirare că arăta aşa mulţumită. Îi văzuse potenţialul dincolo de murdăria şi gunoaiele strânse şi se pusese pe treabă. Când Darius dăduse peste ea, o găsise mândră şi mulţumită de ea însăşi, aşa cum avea tot dreptul să fie, pentru că judecase corect.

Conştiinţa lui Darius îl săgetă cu putere, şi Logica nu făcu nimic să amelioreze durerea. El, care se lăuda cu inteligenţa lui, cu obiectivitatea lui, se comportase asemenea celui mai prost şi mai necopt dintre bărbaţi.

Asta văzuse tatăl lui în el? Îngâmfare intelectuală? Imaturitate? Un încuiat la minte?

În acel moment, un băiat blond – unul dintre ucenicii muncitorilor, se pare – alergă spre ei, cu bereta în mână. Se opri brusc, îmbujorându-se la faţă. Făcu câte o plecăciune către amândoi. Apoi, frământându-şi bereta, se uită la el. Evident, era pierdut. La fel de evident, nu era destul de îndrăzneţ să se adreseze superiorilor lui fără motiv.

— Da? spuse Lady Lithby cu un zâmbet blând.

Fiind astfel invitat, dădu drumul unui puhoi de cuvinte:

— Rogu-vă de iertare, Excelenţă, dar io sunt ucenicul domnului Tyler, Pip. Mi s-a spus că mă caută, şi el era aici cu dumneavoastră.

— A urcat la etaj acum o clipă, spuse ea. La dormitorul principal.

Îi spuse cum să ajungă acolo. Băiatul mai făcu o plecăciune şi o luă la goană în direcţia arătată de ea.

— Dormitorul principal? întrebă Darius. Dăduse ordine ca nimeni să nu intre acolo. Credeam că…

— Ştiu, ştiu, spuse Lady Lithby. Trebuia să îl lăsăm în pace. Dar nu ţi-ai dat seama că tencuiala era aşa proastă.

Darius îşi aminti – şi n-ar fi trebuit să aibă nevoie să i se aducă aminte – cum o bucată din ornamentul de ipsos aproape că-l omorâse pe Goodbody.

— Bineînţeles. Mi-a ieşit din minte. Evident că necesită reparaţii.

— Servitorul dumitale ţi-a mutat lucrurile în dormitorul de sud, spuse ea. Charlotte e şi ea sus, în camera de oaspeţi din colţ. Triază conţinutul acelui cufăr ciudat.

Darius scotoci prin minte. Nimic despre un cufăr.

— Ce cufăr? întrebă el.

— Ah, nu ţi-a spus nimeni? L-au găsit când au făcut curăţenie în lăptărie, sub un maldăr de scaune şi mese rupte.

*

Printre primele straturi de lucruri din cufăr, Charlotte găsi o sumedenie de măşti complicate, o jumătate de duzină de evantaie elegante, o pelerină cu glugă dintr-o mătase de un albastru intens, un pieptar de pânză, brodat cu păsări ale paradisului şi un corset demodat. Mai erau şi câteva scrisori şi cărţi, inclusiv o carte a lui Alexander Pope, *The Rape of the Lock*[8]*,* cu paginile pline de flori presate: vechi trandafiri, violete, margarete, pansele şi nu-mă-uita.

În cele din urmă, găsi un săculeţ de mătase neagră legat cu panglici.

Charlotte stătea în genunchi pe o pernă în faţa cufărului deschis, cu conţinutul variat pe care îl scosese sortat şi aranjat ordonat pe lângă ea. Se încruntă văzând punguliţa misterioasă din mână. Nu părea suficient de solidă pentru a servi drept pungă pentru ceva. Ce avea înăuntru? Batiste? Era un fel de buzunar de modă veche de ţinut pe sub fuste? Dar de ce să aibă nevoie de aşa panglici mari?

De undeva din dreapta ei, o voce joasă spuse:

— O pungă de perucă. N-am mai văzut aşa ceva de când a murit vărul Hector.

Pe loc, inima începu să-i bată de trei ori mai repede. Se sili să se întoarcă liniştită în direcţia vocii. Domnul Carsington stătea în pragul uşii, rezemat de canat, cu braţele încrucişate la pieptul lat.

De câtă vreme stătea acolo, uitându-se la ea?

Şi nu cumva „stătea” era un cuvânt cu totul nepotrivit pentru ce făcea el? Părea nu numai că acaparase întreaga cameră chiar înainte de a intra, ci făcea şi ca spaţiul să pară prea mic pentru a-l cuprinde. Asta era probabil pentru că îi ocupase cu totul mintea.

Era conştientă cu toată fiinţa ei de acest Apollo arogant din prag, cu părul şi cu ochii sclipind aurii. Era conştientă, prea conştientă de umerii şi de pieptul său lat, de talia îngustă şi picioarele lungi. Aproape că putea simţi acele braţe puternice îmbrăţişând-o aşa cum făcuseră cu o zi în urmă. Aproape că putea simţi căldura acelui trup

8 Fals poem eroic apărut în 1712 (n.tr.)

puternic... atingerea gurii lui pe obraz... acele săruturi uşoare ce o făcuseră să chicotească, o făcuseră să se simtă din nou o fetişcană...

„Nu uita cât de aproape ai ajuns de a face exact ce ai făcut când erai o fetişcană", îşi spuse ea.

— O pungă de perucă, repetă ea calmă, în vreme ce se ridica la fel de calm, pe când fiecare loc unde îi pulsa sângele părea că-i împungea pielea.

— Un gentleman o poartă pentru a-şi lega coada perucii, spuse domnul Carsington. Vărul Hector era una dintre rudele mamei mele. Un tip de modă veche. Se opri şi se încruntă. Cum par a fi şi eu. Lady Charlotte, trebuie să-ţi vorbesc.

— Nu faci deja asta?

Intră în cameră şi închise uşa în urma lui.

— Trebuie să deschizi uşa, spuse ea.

El închise ochii, scoase un sunet mormăit, deschise ochii, apoi întredeschise uşa.

— Foarte bine, dacă insişti să ai martori.

Inima începu să-i bată de patru ori mai repede.

— Martori?

— Am venit să-ţi vorbesc despre ce s-a întâmplat ieri, spuse el.

Ea transpiră. De ce nu se gândise să spună unui servitor să deschidă ferestrele?

— Nu s-a întâmplat nimic, zise ea.

— Ceva s-a întâmplat totuşi, insistă el. Oi fi eu cap sec, dar îmi înţeleg datoria.

Înaintă şi, spre groaza ei, se lăsă pe un genunchi.

Ea se dădu înapoi cu un pas.

— Nu! Ridică-te! Trebuie să te ridici.

— Dacă mă ridic, n-o să fiu destul de ticălos, spuse el. Ce-i drept, ar trebui să mă târăsc pe burtă.

— Domnule Carsington, zău aşa, spuse ea. Cum poţi fi atât de medieval?

— Medieval?

— Da. N-a fost... n-a fost nimic. Doamne, Dumnezeule, am douăzeci şi şapte de ani. Serios acum.

Trebuie să te ridici. Dacă nu, n-o să te ascult deloc.

Îl ocoli şi o luă către uşă.

— Trebuie, spuse el. Am suferit ca – ca –, păi, nu sunt sigur cum, dar e al naibii de neplăcut. Şi ori fac asta, ori mă dau cu capul de uşă, iar şi iar, până când o să leşin.

Ea se opri, se întoarse şi îl privi.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Mă aflu aici ca să-mi cer iertare, spuse el. Pentru prostia, ingratitudinea şi… şi mintea mea încuiată. În loc să te agiţi în legătură cu perdele şi tapete, te-ai apucat de un proiect de valoare economică pentru Beechwood. Foarte mulţi bărbaţi n-ar fi văzut potenţialul acelei găuri pline de mizerie de pe proprietatea mea. Tu ai făcut-o. Îmi cer iertare cu umilinţă pentru comportarea mea imatură şi necivilizată. Ar fi trebuit să îngenunchez să-ţi mulţumesc, în loc să-mi bat joc şi să-mi arăt dispreţul faţă de munca şi grija ta cu lăptăria.

Un val de uşurare şi de fericire o inundă. Era chiar mai bine decât fericirea pe care o simţise cu o zi în urmă, când servitorii plecaseră şi ea putuse să se retragă şi să se bucure pur şi simplu de satisfacţia unei trebi bine făcute. Se simţise aşa mândră de ea însăşi… şi aşa dezamăgită de reacţia lui.

Dacă ar fi avut înţelepciunea să plece atunci, în loc să încerce să se explice, încercând să câştige o recunoaştere, un semn de aprobare.

Îşi învăţase lecţia însă. Avea să se ţină la distanţă de acum încolo.

— Lăptăria, spuse ea. Ah.

El se ridică.

— Da, lăptăria. Ochii lui aurii se îngustară şi se concentrară, ca ai unui şoim, asupra ei. Ce ai crezut că am venit să spun?

Ce altceva decât „Mărită-te cu mine?” Să accepte era exclus. Ar afla că nu era virgină, după cum o credea el, şi ar urî-o pentru că l-a amăgit. Fireşte că trebuia să refuze… dar, ah, era o aşa mare uşurare că nu trebuia să aibă deloc de a face cu o asemenea chestiune dificilă.

— Nimic, spuse ea veselă. Mulţumesc. Îţi accept scuzele. Trebuie să plec.

Continuă să meargă spre uşă. El o ajunse repede din urmă şi îi blocă ieşirea.

— Ai crezut că-ţi cer mâna, spuse el. De asta arătai aşa înspăimântată.

— Nu eram înspăimântată, minţi ea. Eram şocată. Nu puteam crede că un bărbat cu... cu tendinţele tale progresiste ar crede că e necesar să... să mă ceară de soţie. Înghiţi. Din cauza a... a unui fapt neînsemnat.

El ridică din sprâncene.

— Un fapt neînsemnat cum ar fi un sărut, spuse el, cu voce foarte joasă. Şi un orgasm. Dar ştii, adăugă el gânditor, căsătoria nu mi s-a părut un plan de acţiune potrivit.

„Şi de ce nu mă miră oare?" se gândi ea. Ce dezmăţat s-ar gândi vreodată că o căsătorie ar fi potrivită?

— Bine, spuse ea. Pentru că ar fi o prostie. Îşi aminti de vorbele potrivite pe care le spusese cu o zi în urmă, numai bune pentru a-l face s-o urască.

Îşi ridică bărbia şi nasul în sus şi spuse:

— Ţi-am spus că episodul ăla n-a însemnat nimic.

— Episodul, zise el. Vrei să zici când mi-am vârât limba în gura ta, ţi-am ridicat fustele şi mi-am pus mâna pe locul tău cel mai intim în acel fel nedemn de a fi menţionat.

— Ar fi amabil din partea ta dacă nu l-ai mai menţiona deloc, spuse ea.

— Nu sunt amabil, spuse el.

— De asta mi-am dat şi singură seama, spuse ea. Şi acum, dacă ai fi aşa amabil... vreau să spun... dacă te-ai abţine să-mi blochezi ieşirea, aş vrea să plec undeva unde să nu fii şi tu.

El deschise larg uşa. Ea ieşi cu bărbia aşa ridicată, încât o durea gâtul.

— Doar un lucru, spuse el.

— Da? zise ea fără să se întoarcă.

— N-o să aduci înapoi mizeria în lăptărie.

— Fireşte că nu, spuse ea. Ar fi imatur. Bună ziua,

domnule Carsington.

Plecă în toată semeţia ei, cu spatele drept şi nasul în vânt.

— Atenţie! strigă o voce de copil.

Prea târziu.

Simţi găleata înainte de a o vedea. O lovi cu piciorul în acelaşi moment în care auzise avertizarea, şi găleata se răsturnă, vărsând apa. Ea se opri brusc, dar pantofii ei cu talpă subţire alunecară pe podeaua udă. Se clătină mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă parte, încercând să-şi păstreze echilibrul, dar nu putu. Un picior i se duse de sub ea, şi văzu podeaua cum îi venea în întâmpinare…

Apoi nişte braţe puternice o prinseră, trăgând-o în sus şi înapoi. Căzu pe spate, pe domnul Carsington, cu inima bătându-i prea repede, şi răsuflarea prea precipitată.

Totul se petrecuse repede şi ar fi putut să se termine prea repede. De îndată ce conştientiză forţa şi căldura trupului care o prinsese, de îndată ce îşi dădu seama că se lăsa moale pe el, cu creierul înmuindu-se, încercă să se retragă.

Apoi îl văzu.

Un băiat care se uita la ea, cu ochii mari.

El spunea ceva, şi domnul Carsington spunea ceva, dar nu putea înţelege vorbele prin bubuitul din urechi. Văzu copilul, apoi nu-l mai văzu, pentru că dintr-odată totul deveni înceţoşat.

Inspiră adânc şi nesigur şi apoi respiră. Îşi închise ochii şi îi deschise din nou.

El era încă acolo, şi nu era un vis. Nu era o fantezie.

Părul blond-deschis, cu bucle rebele şi cel mai încăpăţânat vârtej din lume.

Părul ei.

Dar ochii nu erau ai ei.

Unul era albastru, unul căprui.

Ochii lui Geordie.

„Să nu leşini”, îşi spuse ea. „Orice-ai face, să nu leşini”.

Capitolul 8

Darius se aştepta ca Lady Charlotte să scape de el, cu un ghiont în coaste pentru a face totul şi mai evident. În schimb, ea rămase liniştită, foarte liniştită. În acea ciudată linişte, el deveni mult prea conştient de mâinile lui pe mijlocul ei, de mireasma ei şi de pielea catifelată de pe gât, foarte aproape de gura lui.

Simţea o dorinţă grozavă în mâini să le ridice, să le coboare şi să le ducă lateral şi peste tot. Ar putea s-o împingă înapoi în cameră, să închidă uşa şi…

Ah, da, iată o idee strălucită.

„Las-o. Acum. Şi pleacă. Cât mai departe”.

Înainte de a putea face aşa, simţi cum o trece un fior. Îşi răsucise glezna când se împiedicase? Şi-o scrântise?

— Te simţi bine? întrebă el.

Băiatul vorbi în acelaşi timp:

— Îmi pare rău, Excelenţă. Am văzut găleata aia când am venit prima dată. Am ştiut că nu trebuia lăsată acolo.

Părea gata să plângă.

— Nu contează, nu contează… Pip, nu-i aşa? spuse Darius.

Băiatul încuviinţă din cap, cu privirea îngrijorată aţintită asupra lui Lady Charlotte.

— De fapt, Philip, Excelenţă. Philip Ogden. Dar toţi îmi spun Pip. Am ştiut că găleata aia nu trebuia lăsată acolo, dar domnul Tyler mă strigase. Am vrut să vin imediat înapoi, dar n-am ajuns aici destul de repede.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, spuse Darius. Excelenţa Sa nu s-a rănit. „Sper”. Cu toate astea, podeaua e alunecoasă, şi altcineva poate cădea. Găseşte o cameristă, repede de tot, să şteargă aici.

— Da, domnule.

Băiatul o luă iute din loc.

— Eşti bine? o întrebă Darius.

— Da, da.

— Poţi să stai singură în picioare? Nu ţi-ai scrântit glezna?

— Nu.

El îi dădu drumul, dar, pe când se retrăgea într-o parte, ea îl apucă de braţ. El se uită la ea. Faţa ei era palidă ca moartea. Inima lui bătu mai iute.

— Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai văzut o fantomă. Ţi-ai văzut viaţa cum îţi trece prin faţa ochilor? Mă gândeam că te-ai cam obişnuit să cazi. Serios, eşti cea mai împiedicată femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Am nevoie de aer, spuse ea.

Nicio fulgerare a ochilor albaştri, niciun răspuns tăios. Cu adevărat alarmat acum, el o luă în braţe.

Ea nu protestă. Nu-l lovi peste umeri, nu-l plesni şi nu-i trase o palmă şi nici măcar nu încercă să-i zdrobească orgoliul. Închise ochii şi îşi puse capul pe umărul lui.

— Am nevoie de aer, spuse ea.

El o duse înapoi în camera unde o găsise, se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră şi o aşeză pe locul amenajat acolo. Deschise larg geamul. Ea se sprijini de pervaz înspre afară, cu ochii închişi.

El rămase lângă ea, studiindu-i neliniştit faţa. Treptat, culoarea începu să-i revină în obraji. În cele din urmă, ea deschise ochii, se întoarse de la fereastră şi îi întâlni privirea.

— Ce ciudat, spuse ea. Pentru o clipă, m-am simţit ameţită. Poate că e din cauză că am scotocit prin cufărul ăla umed. Deşi azi e destul de răcoare, ar fi trebuit să deschid ferestrele. Sau poate ameţeala era o reacţie întârziată la şocul imaginii tale stând în genunchi. Şi la auzul vorbelor tale şi mai şocante cerându-ţi iertare.

— Nu puteai fi nici pe jumătate la fel de şocată cum eram eu fiindcă am fost nevoit să fac asta, spuse el. Să chem un servitor? Avem destui. Se uită prin încăpere. Clopoţeii funcţionează?

— N-am nevoie de un pahar de apă, spuse ea. N-a fost nimic. O ameţeală de moment. Mă simt aproape bine acum.

El nu o credea.

Cu siguranţă el nu se simţea bine. Avea un nod în stomac.

Odinioară, fusese foarte bolnavă, pentru multă vreme, îşi aminti el. Îi revenise boala?

— Probabil a fost o combinaţie de întâmplări, spuse el. Trebuia să se concentreze pentru a vorbi pe un ton lejer. Scuzele mele şocante urmând străduinţei tale de a goli cufărul. N-o să întreb de ce n-ai lăsat o cameristă să facă asta, în vreme ce tu să stai aici supraveghind.

— N-ar trebui să întrebi, spuse ea. Nu vezi cât de plictisitor este să ai pe altcineva care să facă totul, chiar şi cele mai uşoare treburi? Nu poţi înţelege cât de exasperant este ca tot timpul doar să priveşti şi niciodată *să faci?* Dar n-ai înţelege, pentru că eşti bărbat şi n-ai pe cineva care să stea permanent pe lângă tine, să facă lucruri pentru tine şi să te supravegheze ca şi cum ai fi complet neajutorată şi fără minte.

— Văd că nu eşti în apele tale, spuse el. Poate că eşti la ciclu.

Ea îi aruncă una dintre privirile acelea ale ei care spuneau trebuie-să-te-omor-acum.

Un semn promiţător.

— Multe femei devin slăbite în timpul menstruaţiei din cauza pierderii de sânge, spuse el. Asta ar explica ameţeala ta. Dezechilibrul cauzat sistemului fiziologic de această pierdere de sânge explică, fără îndoială, nervozitatea, care şi ea e un simptom des întâlnit.

Ea îl privi pentru multă vreme.

— Ai idee cât de enervant eşti?

Categoric, îi revenea starea de spirit.

El se simţi uşurat.

— Aş vrea să ştiu cum de n-am reuşit să-mi dau seama de asta, spuse el, de vreme ce toţi din familie mi-o spun în mod repetat. Bunica, în special. Spune că, dintre

toţi bărbaţii enervanţi din familie – şi asta îl include şi pe *Rupert,* are ea grijă să-mi aducă mereu aminte –, eu sunt cel mai enervant. Asta, după ea, e cea mai mare realizare a mea.

Lady Charlotte îşi luă privirea de la el şi se uită pe fereastră. Îşi încrucişă mâinile în poală şi oftă uşor. Apoi îşi întoarse privirea spre cufăr.

— Poate că o s-o mai îmblânzeşti pe bunica ta dacă o să-i dai unul dintre evantaie, spuse ea. Sunt superbe.

— Bunica Hargate nu poate fi îmblânzită, replică el. Să topeşti granitul ar fi mai uşor. Cu toate astea, îi plac flecuşteţele.

Darius plecă de lângă fereastră şi se duse spre cufăr.

— Ce adunătură ciudată de relicve, spuse el, scotocind să ia una din măşti. Lady Lithby a spus că l-ai găsit tocmai în lăptărie.

Auzi paşii ei uşori apropiindu-se. Nu îşi ridică privirea. Cu coada ochiului, văzu tivul rochiei şi pantofii ei cu talpă subţire din piele de viţel şi urmări mişcarea piciorului. Îşi aminti cum simţise picioarele sub atingerea mâinii lui şi şoapta ciorapilor. Îşi aminti sublima moliciune dintre picioarele ei… şi felul în care tremurase la atingerea lui.

Simţi o înţepătură în piept. De regret? De frustrare? Cine putea să spună? Simţăminte de un anume fel. Exact de ce n-avea nevoie.

Cu hotărâre, îşi adună gândurile nestăpânite, le împinse într-un colţ depărtat al minţii şi îşi concentră întreaga atenţie asupra conţinutului cufărului.

— N-am nicio idee cum de a ajuns aici, spuse ea. Am mai găsit multe lucruri ce nu-şi aveau locul aici, dar acelea era toate de aruncat: mobilă ruptă şi altele la fel. Când servitorii au deschis cufărul, m-am aşteptat să găsesc un cuib de şoareci sau o mulţime de fleacuri învechite. Dar a fost foarte bine executat, după cum poţi vedea. Capacul se potriveşte perfect. Şoarecii n-au intrat, şi nu pare nimic udat de la umezeală.

— Arată ca un cufăr de marinar, spuse el. Făcut să reziste la lovituri şi la umezeală. Observă scrisorile. Alte

testamente aiurite ale lui Lady Margaret, ce crezi? Sau scrisori de dragoste?

— Nu ştiu, zise ea. Poate să fie o poveste în cufărul ăsta. O să te las pe tine, cu mintea ta strălucită, să dai de capăt poveştii.

Paşii uşori se îndepărtară, uşa se închise şi, când el îşi ridică privirea, văzu că ea plecase.

*

„Nu-l căuta”, îşi spuse Charlotte când uşa se închise în urma ei şi ea se trezi pe culoar.

Găleata dispăruse şi podeaua era uscată. O cameristă venise, îşi făcuse treaba şi se retrăsese grăbită.

Camerista după care fugise băiatul.

„Nu-l căuta”.

Câte femei blonde avea Marea Britanie? Cu câte femei se culcase Geordie Blaine, pentru ca apoi să le părăsească? Câţi bastarzi lăsase în urmă? Şi cum rămânea cu familia lui? Avea fraţi, veri. Mulţi alţii, cele mai depărtate rude sau fără vreo legătură cu el, ar putea avea ochii aceia. Poate că alţii îşi lăsaseră copiii din flori de-a lungul şi de-a latul Angliei – şi, în plus, şi în Ţara Galilor, Scoţia şi Irlanda. Şi cine să afirme că acest copil era bastardul cuiva? Se prea putea ca unul din părinţii copilului, căsătorit aşa cum se cuvenea cu celălalt, să aibă ochii aceia.

Poate că nici vârtejul nu era al lui Charlotte: moţul încăpăţânat de la ceafa ei, năpasta vieţii lui Molly. Poate că şapca băiatului îi lăsase urme ce apăreau a fi bucle şi un vârtej.

Băiatul poate că nici nu avea zece ani, o lună şi cincisprezece zile. Poate că avea opt sau nouă, unsprezece sau doisprezece ani. Unii copii arătau mai mici, alţii mai mari decât vârsta lor. Opt ani nu era o vârstă prea mică pentru un ucenic. Băieţii erau luaţi pe mare la acea vârstă sau chiar mai mici.

„Nu te uita după el.

Scoate-ţi-l din minte.

Chiar dacă e el…

Dar nu e. Scoate-ţi-l din minte”.

Se uită înspre mâinile ei. Tremurau din nou.

Fusese nevoie de un efort uriaş să nu-i tremure mâinile atât timp cât se silise să rămână în cameră cu domnul Carsington. Se forţase să rămână şi să vorbească liniştit pentru că ştia că, dacă nu se potolea, dacă nu se calma, risca să o ia la fugă şi să-l caute pe băiat.

Nu ştia ce-ar fi făcut dacă ar fi fost cu altcineva. Poate că pe oricine altcineva n-ar fi făcut decât să îl ignore. Dar pe domnul Carsington nu-l putea ignora. Îi abătuse atenţia de la băiat – cel puţin parţial –, o necăjise şi o ţinuse cu picioarele pe pământ.

Îi atrăsese atenţia spre cufăr şi spre ciudatele amintiri din el. Nu se putea debarasa de sentimentul că însemna ceva. Ştia aşa puţine despre Lady Margaret. Fusese una dintre numeroasele fiice ale contelui de Wilmoth, care îşi pierduse la jocurile de noroc o avere considerabil de mare. Se măritase cu Sir William Andover, care provenea dintr-o veche şi bogată familie din Cheshire.

Charlotte încercă să-şi scormonească mintea pentru a găsi mai multe – fapte sau zvonuri – despre nebuna Lady Margaret. Poate că ar fi rămas să-i spună domnului Carsington ce ştia. Împreună, ei doi poate că ar fi încercat să pună laolaltă piesele acestei enigme.

Nu putea, nu aşa curând după ce văzuse copilul. Oricât de puternic ar fi fost autocontrolul lui Charlotte, se îndoia că era îndeajuns de puternic. Speculând despre secretul lui Lady Margaret, avea toate şansele să şi-l dezvăluie pe al ei.

Domnul Carsington era un bărbat bătut în cap în aşa de multe feluri tipic masculine. Totuşi, în multe alte feluri, era deosebit de ager şi un observator foarte bun.

Ar fi rămas cu el doar până când ar fi fost sigură că se putea stăpâni să nu alerge după băiat.

„Nu-l căuta”, îşi spuse ea. „Nu poate ieşi din asta altceva decât durere”.

Aşa că îşi continuă drumul prin hol şi coborî scările şi

în cele din urmă ieşi din casă, necăutând nicăieri pe nimeni.

*

Deşi cufărul oferea o privire fugară asupra vremurilor trecute, nu era destul de fascinant pentru a-i abate atenţia lui Darius de la Lady Charlotte.

Puştiul Pip şi privirea lui îngrijorată îl sâcâiau şi mai mult pe Darius.

O grămadă de alţi oameni ar fi putut fi răspunzători pentru găleata uitată pe coridor. Muncitorii mişunau şi se căţărau, răzuiau şi ciocăneau, scobeau şi tăiau prin casă. Servitorii umpleau spaţiile rămase neocupate. Oricine din mulţimea asta ar fi putut lăsa jos o găleată cu apă, uitând de ea.

Şi oricare dintre ei ar fi fost bucuros să dea vina pe oricine altcineva – ca, de exemplu, pe un tânăr ucenic. Orice tânăr ucenic inteligent ar fi arătat îngrijorat, de asemenea, într-un astfel de caz, văzând cum în viitorul lui apare şi o mamă de bătaie.

Adevărat, Darius îşi avusese şi el partea lui de bătăi, şi nu păţise nici pe dracu', din câte se vedea. Cu toate astea, îşi meritase pedepsele. În măsura în care îşi putea da seama, Pip nu merita. Cu toate astea, probabil că în trecut băiatul fusese bătut pe nedrept sau cu violenţă, de arăta aşa îngrijorat.

Îngrijorarea era de-ajuns pentru a-l face pe Darius să lase cufărul pentru moment şi să-l caute pe stăpânul băiatului.

Cum ceilalţi erau la muncă în dormitorul principal, Darius îl chemă pe Tyler în biroul lui şi adoptă fără ruşine felul de a fi intimidant al tatălui său. Se aşeză în spatele biroului, cu o scrisoare în faţă, şi îl privi pe zugrav pe sub sprâncene.

— Aţi dorit să vorbiţi cu mine, sir? întrebă Tyler strângând cu putere de şapcă.

— În legătură cu puştiul Pip, spuse Darius.

— I-am zis să nu alerge prin casă, sir, spuse Tyler.

Sper că nu din cauza lui s-a rănit Excelenţa Sa. Nu vrea să fie piază rea, da e ca o pisică neagră. Oamenii îl văd şi devin bănuitori.

Darius doar ridică din sprâncene, aşa cum ar fi făcut tatăl lui.

— Din cauza ochilor, sir, zise Tyler. Ochii ăia ciudaţi ai lui care îs unu' de-un fel şi altu' de alt fel. Îi fac pe unii să se simtă aiurea. Se spune că Excelenţa Sa a leşinat când l-a văzut.

„Ce-ar fi dacă s-ar putea fabrica un vehicul care să meargă la fel de repede ca o bârfă printre oameni?" se gândi Darius. Focul de artilerie e mai lent decât veştile ce gonesc printr-o gospodărie.

— Lady Charlotte s-a împiedicat de o găleată, spuse el. Băiatul n-a avut nimic de-a face cu accidentul. Dimpotrivă, a încercat să-i atragă atenţia. Am vrut să mă asigur că nu se va da vina pe el.

— N-am ce-i face dacă o să se dea vina pe el, sir, spuse Tyler. Toţi dau vina pe el pentru orice. Din cauza ochilor.

— Superstiţii, spuse Darius.

— Nu-ş' ce să zic. N-aş fi crezut niciodată ce necaz o să fie de la ochii ăia. Dar aveam nevoie de un băiat să mă ajute. Io şi nevastă-mea avem şase fete şi niciun flăcău. Pip e sănătos şi harnic, asta pot io să zic de el. Nu găseşti mulţi ca el, la azil sau în afară.

— L-ai găsit la azil? spuse Darius uluit.

Pip nu semăna nici pe departe cu fiinţele nenorocite lăsate în grija azilului parohiei.

— Io şi nevastă-mea trăiam în Manchester, pe partea dinspre Salford, zise Tyler. Am căutat în tot oraşu' Manchester după un flăcău. În cele din urmă, l-am găsit pe Pip în azilul din Salford. Nu era acolo de mult timp, de aia e sănătos. Preotul cu care locuia a murit cu o iarnă înainte. Dacă vorbiţi cu el, sir, poate o să băgaţi de seamă că-i educat.

Darius băgase de seamă. Avusese însă prea multe pe cap pentru a-şi pune întrebări. Acum, îşi reaminti vocea

fără urmă de vreun dialect şi plecăciunea, plecăciunea de gentleman.

— Ce-aş fi dat s-o am cu mine pe nevastă-mea în ziua aia, spuse Tyler. A văzut destul de repede ce pacoste o să fie, cu ochii ăia şi cu educaţia de domn. Dar era sănătos, sir, şi harnic şi vesel, şi nu mi-a plăcut de fel să-l duc înapoi şi să-ncep din nou să caut.

— E neobişnuit ca un copil de gentleman să sfârşească la azilul parohiei, spuse Darius.

— Nu ştie cine-i tatăl lui, spuse Tyler. Nici mama. E copilul din flori al cuiva, asta-i tot ce ştim. Preotul din Yorkshire şi soţia lui, pe nume Ogden, l-au primit când era prunc. După aia, ei au murit, şi el a plecat la celălalt preot în Salford, pe nume Welton. După aia, şi *ăsta* a murit.

Povestea asta tristă era una dintre miile de poveşti, ştia Darius. Ar fi putut fi şi mai tristă. Cel puţin băiatului ăstuia i se oferise un cămin bun la început. Mulţi copii nedoriţi erau pur şi simplu abandonaţi. Mulţi sfârşeau în orfelinate, trăind în condiţii mult mai rele decât cele dintr-un azil de săraci.

Cu toate astea, pentru ei nu putea face nimic. Putea face însă ceva pentru Pip.

— Obârşia nu-i vina lui, spuse Darius. Culoarea ochilor e un capriciu al naturii. Nu sunt de acord cu superstiţiile şi n-o să permit ca un copil să fie chinuit sau persecutat din cauza asta.

— Ah, nu, sir, am vrut doar să…

— Vreau să fie clar, spuse Darius. Nimănui dintre angajaţii mei nu îi este permis să bată un copil care n-a făcut nimic rău. În privinţa accidentului de azi cu Lady Charlotte, Pip n-a greşit cu nimic. Dimpotrivă, purtarea lui a fost exact aşa cum ar fi trebuit să fie. Aş fi extrem de nemulţumit dacă cineva i-ar da băiatului vreun motiv să creadă altceva. Copiii ar trebui încurajaţi să facă ce-i corect. Mă înţelegi, Tyler?

— Da, sir.

— Atunci, te poţi întoarce la treaba ta.

*

Deşi chestiunea cu Pip fusese rezolvată, Darius rămase în aceeaşi stare de nelinişte şi după ce Tyler plecă din birou.

Se îndoia că Lady Charlotte leşinase din cauză că băiatul avea ochi de două feluri. Se mai îndoia şi că perioada menstruală ar fi putut fi explicaţia pentru ce se întâmplase. Deşi ea păruse să-şi fi revenit, el era sigur că nu se simţea deloc bine atunci când plecase, lăsându-l să dezlege misterul lucrurilor lui Lady Margaret.

Îşi aminti de boala despre care vorbea toată lumea, aşa-numita „boală debilitantă" de care suferise Lady Charlotte cu ani în urmă. Cu toţii spuneau că era la fel cu boala mamei ei. Dar „boala debilitantă" era doar unul dintre termenii aceia enervanţi ce includeau multe boli. Aici puteau intra tuberculoza, cancerul, bolile de inimă şi multe altele.

Dacă doar stătea în biroul lui şi-şi punea întrebări nu putea găsi lămuriri. Mai bine făcea ceva productiv pe ziua de azi mergând la Altrincham, aşa cum intenţionase cu o zi în urmă, înainte de întâlnirea supărătoare cu Morrell.

În holul de la intrare, Darius o găsi pe Lady Lithby discutând cu o femeie cu o înfăţişare îngrijită şi ştearsă, care părea de aceeaşi vârstă cu ea.

— Ah, iată-te, domnule Carsington, spuse Lady Lithby. Mi s-a spus că erai în birou cu un muncitor. N-am vrut să te deranjez când erai ocupat.

Ce mai era *acum?*

— Să mă deranjaţi cu ce? întrebă Darius.

— Cu veşti bune, de data asta, spuse Lady Lithby. Doamna Endicott este noua dumitale menajeră.

Noua lui menajeră era modestă şi slabă ca un ogar, dar ochii ei căprui cu nimic ieşiţi din comun erau strălucitori şi inteligenţi. Reverenţa îi era la fel de precisă şi de îngrijită ca ţinuta.

— A sosit exact la momentul oportun, continuă Lady Lithby. Oaspeţii noştri ajung aici peste două săptămâni, iar

eu şi Charlotte n-o să putem veni la Beechwood aşa des sau să rămânem atât de mult cum am făcut până acum. Dar totul e sub control. Până la sfârşitul zilei, o s-o pun pe doamna Endicott la curent. Apoi, o să-i putem lăsa în grijă multe probleme.

În acel moment, puştiul Pip intră grăbit în hol, urmat de tânăra femelă de buldog.

— Vai, Doamne, Dumnezeule, am uitat cu totul de ea, spuse Lady Lithby. Sper că n-a făcut vreo prostie.

— Voia să se joace în dormitorul principal, Excelenţă, spuse băiatul. Domnul Tyler mi-a spus s-o scot de acolo, pentru că nu e în siguranţă. Ar putea cădea ceva pe ea, mi-a spus. Mi-a zis să nu intru nici eu acolo până când nu dă jos toată tencuiala stricată şi o scoate de acolo.

— Nu i se dă voie în dormitoare, spuse Lady Lithby. Ce fată rea eşti, certă ea câinele. Ştii că n-ai voie sus.

Daisy doar se uită la ea cu o privire inexpresivă, cu limba atârnând la marginea botului, cu dinţii ei strâmbi. Era greu să te uiţi la ea şi să rămâi serios.

— E o pierdere de timp s-o certaţi acum, spuse Darius. E câine. Practic vorbind, câinii nu au un trecut. A rătăcit pentru că s-a plictisit. Probabil era tare plictisită dacă a urcat toate treptele acelea.

— Ah, da, cum de-am putut uita? spuse Lady Lithby cu acel râs lejer al ei. Dumneata eşti specialistul în animale.

— Nu-i nevoie de o anume pricepere, replică Darius. Trebuie doar să ne amintim că e un câine, nu un copil.

Băiatul găsi curajul de a sări în apărarea lui Daisy.

— E un căţel bun, sir, spuse el. A venit imediat ce am zis: „Hai”. Nu-i aşa, fetiţo?

Se aplecă şi o mângâie pe Daisy pe cap. Ea se supuse bucuroasă atenţiei lui, cu limba atârnată afară şi saliva ieşindu-i pe la colţul botului.

Darius îşi aminti ce-i spusese zugravul.

— Lady Lithby e ocupată acum, Pip. Pentru că stăpânul tău nu vrea să se împiedice de tine, o să ne ajuţi pe noi scoţând câinele la aer şi plimbându-te cu el. Eu o să merg spre grajduri. Mai bine veniţi cu mine, tu şi Daisy.

*

Charlotte rătăci nefericită şi ajunse la grajdurile de la Beechwood. Aveau nevoie de multă muncă. Văzu că pavajul înclinat era în curs de înlocuire. Obloanele ferestrelor şi ieslele erau în reparaţii. Clădirea demodată începuse să fie recondiţionată şi caii păreau bine îngrijiţi.

Totuşi, nu venise aici în inspecţie.

Venise pentru cai.

Tatăl îi spusese că la ei trebuie să te duci atunci când vrei să te calmezi. Porcii erau buni pentru meditaţie şi discuţii despre chestiuni importante, dar un cal era cel mai grozav calmant. Unii credeau că erau aşa din cauza ochilor mari ce răspândeau o energie alinătoare. El se îndoia că ăsta era adevăratul motiv. Oricare ar fi fost acela totuşi, faptul nu putea fi negat.

Cum rândaşul domnului Carsington nu era aici pentru moment, Charlotte putea beneficia de una singură de efectele alinătoare.

Stătu în cadrul uşii grajdului, rezemându-se de canatul uşii şi inhalând cunoscutele mirosuri brute, în vreme ce aştepta ca animalele domnului Carsington să-şi facă efectul asupra sufletului ei tulburat.

Frământarea începuse să cedeze, când auzi de afară vocea lui gravă – şi, o clipă mai târziu, vocea subţire băieţească pe care o recunoscu pe loc. Grajdul oferea doar o singură ieşire, şi asta ar fi adus-o în calea lor. Se retrase mai în interiorul clădirii şi se lipi de perete, aşteptându-i să treacă.

Vocile ajunseră mai aproape de uşă. Ea se trase şi mai în interior, voind să ajungă într-un colţ întunecat, unde să nu poată fi observată la intrarea lor.

— Înţeleg că ai fost la şcoală, se auzi vocea domnului Carsington, foarte aproape.

— Da, sir. Adică, ştiţi, nu la o şcoală publică. Domnul Welton, domnul care m-a luat după ce părinţii mei au murit, avea elevi. M-a învăţat şi pe mine odată cu ei.

— În cazul ăsta, cred că era un domn foarte bine educat, spuse domnul Carsington, dacă ai învăţat cum să vorbeşti după exemplul dat de el.

— Doamna Tyler spune că n-o să mă ajute niciun pic să vorbesc la fel cu superiorii mei, răspunse vocea tânără. Spune că nu trebuie să cred că sunt superior altora din pricina asta. Şi eu am zis: „Dar am fost în azilul de săraci, doamnă, şi acolo toţi eram de-o seamă”. Şi i-am spus că sunt bucuros şi recunoscător la fel ca toţi ceilalţi să am un loc al meu şi să pot pleca de acolo.

Charlotte îşi duse pumnul la gură să se abţină să nu ţipe. Un *azil de săraci?* Copilul ăsta – nu al ei, nu, nu putea fi al ei, dar, chiar şi aşa –, copilul ăsta nevinovat încredinţat unui azil de săraci împreună cu vagabonzii, şomerii şi deznădăjduiţii din parohie?

— N-ai rămas acolo multă vreme, am înţeles eu, spuse domnul Carsington.

„Şi un minut ar fi prea mult”, voia ea să strige. Se sili să rămână calmă, foarte calmă, privind drept înainte.

— Mi s-a părut mult, spuse băiatul. Totuşi, n-a fost aşa mult cum au rămas alţii acolo. Domnul Welton a murit iarna, şi era primăvară când m-a luat domnul Tyler.

— Îmi pare rău că ai fost acolo chiar şi pentru cele câteva luni, spuse domnul Carsington. Dar n-ai avut pe nimeni să te ia acasă, bănuiesc, şi era asta sau orfelinatul.

— Am auzit că unele dintre ele sunt mai rele decât orice azil de săraci, spuse Pip. Mai rău decât la închisoare. Ştiu că am avut noroc, sir. Şi am ieşit, nu-i aşa? Acum, îmi spun că a fost un coşmar.

— Aşa-i probabil cel mai bine.

— Nu-mi rămâne decât să fac ce mi se spune, zise Pip. Şi s-o fac cât pot eu de bine. Domnul Welton spunea că trebuie întotdeauna să îmi dau silinţa. Doamna Tyler spune că am avut parte de prea multă şcoală şi că vorbesc prea frumos. Dar, dacă am putut învăţa de la domnul Welton, de ce nu pot învăţa şi de la domnul Tyler? Dacă am putut învăţa din cărţi, de ce să nu pot învăţa din practică? De ce cred ei că nu pot?

Probabil că domnul Carsington auzise neliniştea din vocea băiatului, pentru că spuse pe un ton tăios:

— Nu există niciun motiv pentru care să nu poţi. Nu trebuie să te înapoiezi la azilul săracilor. Dacă îţi pierzi locul la domnul Tyler, trebuie să vii la mine, şi o să-ţi găsesc eu un loc. Mă înţelegi?

— Da, sir, mulţumesc, sir, spuse băiatul cu un intens sentiment de uşurare.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, veni răspunsul posac. Ia-o pe Daisy şi alearg-o puţin. Se face prea grasă din cauza lipsei de mişcare. Are nevoie să alerge şi să se joace. Din nefericire, doamnele astea elegante nu aleargă şi nu se joacă. Şi aşa, căţelul se va tot îngrăşa, şi în plus se va prosti şi va deveni apatic. Nu putem permite asta.

— Nu, sir.

— Pip, te fac responsabil cu alergatul şi jocul cu Daisy, şi trebuie s-o menţii vioaie – şi departe de muncitori, spuse domnul Carsington. O să ai tu grijă de asta pentru mine?

Charlotte nu se putu abţine să nu zâmbească. Îi acorda mai multă atenţie lui Daisy decât s-ar fi putut crede.

Îi acorda atenţie şi unui ucenic neînsemnat. Auzise în vocea domnului Carsington o nuanţă de compasiune şi generozitate ce o surprinsese. Dezmăţaţii, după experienţa ei, erau printre cei mai egoişti şi egocentrici dintre bărbaţi.

— Sigur că aşa o să fac, sir. Aţi fost foarte amabil că v-aţi obosit să explicaţi. Băiatul părea la fel de surprins precum Charlotte. Unde pot s-o duc să se joace?

— Rămâi în grădini şi în parc – aşa cum sunt – şi ai grijă pe unde mergi. Încă nu suntem destul de civilizaţi pe aici, şi există o sută de posibilităţi să-ţi spargi capul. Încearcă să nu calci pe nimic şi să nu cazi în vreun iaz. Unele dintre ele sunt mâzgoase ca nişte mlaştini, şi o să vezi că-i mai uşor să cazi în ele decât să ieşi de acolo.

— Da, sir. Mulţumesc, sir.

Charlotte auzi cum paşii se îndepărtează şi lătratul scurt al lui Daisy. Auzi paşi ce se apropiau. Se retrase cât mai mult în întuneric.

— Te amăgeşti mai tare decât oricine altcineva din

Emisfera Nordică dacă crezi că te poţi ascunde de mine acolo, când porţi o rochie deschisă la culoare, se auzi vocea gravă. Ai tras cu urechea, Lady Charlotte. Încă unul de adăugat la lunga ta listă de obiceiuri regretabile.

Ea ieşi din întuneric.

— Am venit aici pentru solitudine, spuse ea, ridicându-şi bărbia. N-aş fi putut să mă bucur de ea dacă aş fi ieşit la vedere şi m-aş fi băgat în discuţie. Sau să spun mai bine în „interogatoriu”?

— A fost un interogatoriu, admise domnul Carsington. Am vorbit cu Tyler. N-am vrut ca băiatul să fie bătut din cauza greşelii altcuiva.

Mâinile ei se încleştară. Se sili să le descleşteze.

— Aş fi vrut să-mi fi spus, zise ea. N-aş permite niciodată aşa ceva.

— Asta ar spune o femeie, zise domnul Carsington. De vreme ce eşti femeie, Tyler îţi va da dreptate acum şi-l va bate pe băiat mai târziu.

— Şi, de vreme ce dumneata nu eşti femeie, ce se va întâmpla? De ce să nu-l bată pe băiat mai târziu, indiferent de ce ai spus dumneata?

— Pentru că Tyler a înţeles că va trebui să răspundă în faţa mea şi pentru că i-a fost limpede că l-aş putea bate *eu* pe el dacă nu-mi va respecta dorinţele.

Privirea ei se îndreptă scurt către mâinile domnului Carsington. Încă nu-şi pusese mănuşile, ci le ţinea într-o mână. Mâna nu era masivă şi cu bătături. Nu era nici catifelată. Era neobişnuit de mare, cu degete lungi, însă nu groase, ci puternice şi pricepute. Era sigură că o lovitură a acelor mâini n-ar fi fost deloc blândă… deşi atingerea lor putea fi destul de blândă atunci când asta era intenţia lui.

Devastator de blândă. Îşi aminti atingerea uşoară a degetelor lui…

Îşi întoarse grăbită privirea spre faţa lui. În lumina cu pete de întuneric din acest colţ al grajdului era greu de văzut ceva.

— În cazul ăsta, îţi mulţumesc, spuse ea. A fost amabil din partea ta să dai atenţie unui asemenea lucru şi

să te ocupi de un băiat pe care nu-l cunoşti.

— Îl cunosc acum, spuse domnul Carsington. A trebuit doar să-i observ ochii pentru a înţelege că a avut parte de multe necazuri.

Ea nu putu să oprească micul oftat, dar fu cel mai mic dintre icnete, abia observabil, spera ea.

— Ochii lui? spuse ea, păstrându-şi vocea neutră.

— Ai fost prea ameţită să observi, nu mă îndoiesc, spuse el. Ochii băiatului nu sunt la fel. Unul e albastru, celălalt e un soi de verde. Oamenii needucaţi pot fi superstiţioşi în legătură cu astfel de lucruri. Lucrul diavolului sau un semn de ghinion, aşa le spun ei la genul ăsta de ciudăţenii, când, de fapt, e doar un nevinovat capriciu al naturii. Asta se alătură altor factori pentru a face ca poziţia lui Pip să fie mai puţin sigură decât ar trebui să fie.

— Familia Tyler pare să creadă că e prea educat, spuse ea.

— Educaţia lui e un dezavantaj, admise el. Încă unul e obârşia lui nesigură.

Ultima frază fu o lovitură, şi ea simţi ca şi cum un pumn greu i-o administrase direct în inimă. Dar, pe dinafară, era netulburată, rece ca de gheaţă.

— Lumea poate fi… aşa rea… faţă de copiii cu defecte sau fără părinţi, spuse ea printre buzele strânse. Ca şi cum… ca şi cum ar fi vina copilului.

El îşi înclină capul să o privească mai atent.

— Doamne sfinte, plângi? Ei bine, ce fiinţă miloasă poţi fi câteodată, pe cuvânt.

— Nu plâng, spuse ea trăgându-şi nasul. Şi, dacă aş plânge, ce? Şi tu eşti milos. Te-am auzit asigurându-l pe băiat că n-o să se mai înapoieze la azilul săracilor.

El n-avea de gând s-o lase să abată discuţia. Se aplecă şi mai aproape, şi, chiar şi în lumina slabă, ea simţi privirea de şoim, prea atentă.

— Ceva nu-i în regulă, spuse el. Nu eşti în apele tale. Te porţi ciudat încă de când te-ai împiedicat de găleata aia.

Cu ochii minţii, ea văzu faţa băiatului la fel de clară şi

de conturată ca în realitate.

O năpădi durerea, bruscă şi uriaşă, ca un val ce se ridică din ocean, îl văzu cum o înconjoară, ameninţând s-o înghită, aşa cum o făcuse cu zece ani în urmă.

O totală disperare. Fără portiţă de scăpare.

Nu. Nu din nou. Dacă se prăbuşea în întuneric din nou, n-avea să mai iasă niciodată la lumină.

Îşi ridică mâinile, îl apucă pe domnul Carsington de ceafă şi îl trase spre ea la fel cum un înecat s-ar prinde de o frânghie.

Îşi apăsă gura de a lui şi îl sărută ca şi cum de fapt ar muri şi el i-ar da viaţă.

Mica şi fericita clipă de viaţă pe care i-o dăduse cu o zi în urmă.

El o îmbrăţişă ca şi cum ar fi înţeles. O ţinu cu toate puterile, de parcă simţise primejdia.

„Fă-mă să uit”.

De parcă ar fi înţeles, el o sărută mai apăsat, şi tristeţea se topi în dulceaţa contopirii lor. Gustul lui era ca al unui lichior îndulcit cu miere, la început răcoros pe limbă, mai apoi însă inundându-i simţurile cu căldură. Fericire.

„Asta e bine”.

Îşi duse mâinile în josul braţelor lui, simţind muşchii cum i se mişcă pe sub haină la atingerea ei. Îşi desfăcu mâinile pe pieptul lui, lat şi tare, şi îl făcu, pentru clipa asta, al ei. Ca o femeie oarbă, îl descoperea cu mâinile, şi răceala ruşinii nu putu rezista în faţa căldurii atingerii şi a simţământului de apartenenţă: ea îi aparţinea lui, iar el, ei. Ruşinea şi durerea se topiseră. Trecutul dispăru şi luă cu el singurătatea de demult.

Rămase doar momentul prezent. Doar asta conta.

Acum era gura lui, alunecând de pe a ei pentru a-i întipări pe gât căldura urmei sale. *Acum* erau mâinile lui acoperindu-i sânii, frământându-i ca şi cum voia să-şi imprime forma lor în palme şi degete. *Acum* era mişcarea degetelor lui peste corsajul ei şi furnicăturile pielii ei pe sub straturile de haine, trezindu-se la viaţă la atingerea lui.

Căldura se răspândi, şi odată cu ea senzaţiile de

furnicături, invadându-i pielea şi ajungând sub ea, adunându-se în adâncul stomacului. O clipă. Această clipă. Această fericire. Să dorească şi să ştie că şi ea, la rândul ei, era dorită.

Îşi aminti tandreţea pe care i-o arătase şi i-o înapoie, urmărind cu gura liniile şi adânciturile feţei lui. Simţurile ei deveniră intens conştiente de un univers al virilităţii: gâdilatul eşarfei pe obrazul ei, stofa subţire de lână sub mâinile ei, mirosurile masculine de apret şi săpun, uşoara mireasmă de ierburi, totul amestecat cu mirosul puternic al pielii lui. Ea înota în senzaţii, atingere, gust şi miros. Nu se mai scufunda în apă, ci doar în plăcere. Era ca şi cum alunecase într-un lac cristalin dintr-un loc exotic, depărtat, foarte depărtat de lume. Întunecimea minţii ei era acum plăcută, nu temătoare. Era o întunecime a verii, luminată de stele şi de o lună strălucitoare.

Ea îşi lăsă mâinile să cutreiere la fel cum făcuse el. Îşi trase mâinile în jos pe pieptul lui şi le strecură în haină, îşi lăsă degetele să urmărească liniile sinuoase ale broderiei vestei. Căuta acum bărbatul de sub hainele elegante, şi mâinile ei se mutară în spatele vestei, unde se împreunară, apoi coborâră mai jos, la marginea beteliei pantalonilor. Îşi vârî degetele sub ea spre ţesătura subţire – singura oprelişte între mâinile ei şi pielea spatelui său.

El scoase un sunet când ea îşi trecu degetele peste pânza subţire, descoperind forma şirei spinării, mişcarea muşchilor şi căldura pielii lui. Aşa plin de viaţă, puternic, frumos. Şi îl dorea.

Acum. În această mică clipă de viaţă, în acest moment.

Îl trase de cămaşă, dar era prea lungă, şi deveni nerăbdătoare. Îşi mişcă mâna să-i găsească nasturii de la pantaloni şi îl găsi pe el în schimb, cea mai virilă parte a lui, mare, caldă şi pulsând sub palma mâinii ei.

Îşi ţinu mâna acolo, cu inima bătându-i iute, de teamă şi emoţie, îşi ţinu mâna acolo, în vreme ce dorinţa creştea în pântecul ei, zvâcnind chinuitoare.

El scoase un mormăit şi îşi puse mâinile peste ale ei.

O ţinu aşa pentru un moment, apoi le îndepărtă împreună cu ale ei.

Încă ţinând-o de mână, spuse ceva, dar vocea lui era atât de îngroşată, de gravă, încât mintea ei – sau mâlul ce odinioară fusese mintea ei – nu putu înţelege.

— Ce? spuse ea cu voce care-i părea străină.

— Trebuie să ne oprim, spuse el. Acum.

Ea nu înţelese. Corpul o durea, tânjind după al lui. Era cald, şi trupul lui era mare, ferm şi puternic. Îl dorea. Asta era tot ce înţelegea.

— De ce? întrebă ea.

El mai scoase un sunet, un mârâit sau un mormăit, nu putu fi sigură.

— Ce?

— Dacă nu ne oprim acum, spuse el încet, se va întâmpla ceva cât de curând. Pauză. După aceea, va trebui să te măriţi cu mine. Încă o pauză. Nu cred că asta îţi doreşti.

Ideea de *măritiş* avu efectul unei găleţi cu apă rece aruncate în faţă.

Ieşi din paradisul ei nebunesc cu o tresărire, îşi luă mâinile de pe el şi se dădu înapoi.

— Ah, nu, spuse ea. Nu-şi recunoscu propria voce. Era joasă şi îngroşată, vocea unui străin. Se uită înspre mâinile ei, mâinile ei cele păcătoase. Se uită la el, în ochii aceia aurii. Acum erau deodată întunecaţi, privind-o. Ce fac? Cum de *am putut?*

— Chiar asta, zise el, voiam şi eu să te întreb.

Capitolul 9

Lady Charlotte se îndepărtă de Darius într-o învolburare de muselină şi volănaşe fluturânde. Se uită în jurul ei la cai, ferestre, podele. În cele din urmă, păru că-şi revine. El văzu cum umerii îi redevin fermi, spatele i se îndreaptă şi bărbia i se înalţă.

— Am încercat să-ţi abat atenţia, spuse ea.

— A mers, recunoscu Darius.

Nimeni nu-i abătuse atenţia mai bine decât ea, în toată viaţa lui.

„Lipsa de exerciţiu”, îşi spuse el. Exceptând scurtul interval de timp cât fusese un novice, mai mult sau mai puţin, aproape că n-avusese de a face cu inocente.

Nu, explicaţia asta nu era mulţumitoare.

Exerciţiu sau nu, nu mai era un băietan. N-ar trebui să se simtă atât de tulburat, aşa cum se simţea acum, asemenea cuiva care-şi revine după febră. Gustul ei n-ar trebui să zăbovească aşa. N-ar trebui să fie atât de conştient de mirosul ei. N-ar trebui să simtă urma trupului ei pe al lui, şi mâinile n-ar trebui să îl furnice aşa cum simţea.

Mai presus de toate, n-ar trebui să simtă ca şi cum ar fi mai mult, mult mai mult decât o îmbrăţişare fierbinte.

Ce simţea pentru ea trebuia să fie pur şi simplu dorinţă. Nu trebuia să simtă aşa. Nu simţise niciodată aşa ceva. Ar trebui să ştie.

Îşi petrecuse mare parte din viaţă dorind o femeie, şi, după ce o avea, trecea la următoarea şi la următoarea. Dorinţa avea un sens şi era raţională. Era instinctul natural al bărbatului să se împerecheze. Asta era baza comportării animalelor pe care le studia. Totul în natură trebuia să se reproducă. În general, partea masculină a speciei părea a-şi consacra cea mai mare parte din timp şi energie acestei activităţi.

Asta nu avea sens şi nu era raţional.

Era complicat. Agasant.

Totuşi, de ce să-l surprindă? La urma urmei, ea era cea mai enervantă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Starea de iritare începea cu faptul că era nemăritată şi astfel intangibilă şi continua cu personalitatea ei capricioasă.

— N-ar fi trebuit să mă săruţi, spuse el. „Şi categoric nu aşa”. Sub nicio formă.

— Ştiu asta, spuse ea nerăbdătoare. A fost… un

impuls.

— Să n-o mai faci niciodată, zise el.

— Puţin probabil, replică ea, netezindu-şi fustele cu aceeaşi energie cu care cameristele băteau covoarele, deşi el nu putea vedea nici măcar un firişor de pai sau praf pe ţesătura fină.

— Rochia ta e perfect curată. Sau ţi-e teamă să nu te fi molipsit de ceva? Dacă-i aşa, ai greşit locul, pentru că nu ţi-am atins defel rochia.

— S-a atins de picioarele tale, spuse ea.

— Ţi-ai pus mâna pe faţa pantalonilor mei, zise el. Nu mă vezi pe mine curăţându-mă în felul ăsta smintit.

— Nu-i smintit!

— Cum e, atunci?

— Îmi ţin mâinile ocupate, pentru că altfel te-aş plesni.

— Asta-i cu totul nedrept, spuse el. Tu ai început.

— Spui întotdeauna că eu încep, zise ea.

— Nu spun întotdeauna asta, ripostă el. Doar când efectiv tu începi. Se opri, încercând să înţeleagă ce simţise – în afară de surprindere – când ea îi luase capul în mâini şi-l sărutase cu atâta… înfocare? „Sau disperare?” De ce ai început?

— Nu ţi-am spus mai înainte? Ca să-ţi abat atenţia. Şi ai spus că a mers.

— Dar de la ce să-mi abaţi atenţia?

Ea reîncepu să-şi netezească rochia aiurea.

— Am uitat.

— Ba n-ai uitat, comentă el.

— Ba da, zise ea. Probabil nu era ceva aşa important.

— Într-una din zilele astea, spuse el, o să te strâng de gât, şi, când o să mă întrebe de ce am făcut-o şi o să le spun, juraţii o să strige la unison: Nevinovat!

— N-o să mă strângi de gât, spuse ea, pentru că am s-o fac eu mai întâi.

— Aş vrea eu să te văd încercând, zise el. Ar trebui să fie distractiv.

— Cu siguranţă o să râd când o să te învineţeşti la

faţă şi ochii o să-ţi iasă din orbite.

— Înţeleg ce încerci să faci, spuse el. Încerci să-mi distragi atenţia de la tema pe care vreau s-o urmăresc. N-o să meargă. Ai spus că te-ai plictisit. Care e motivul pentru care m-ai sărutat?

Ea ridică din umeri.

— Nu-mi aduc aminte.

— Înţeleg că riscul este excitant, spuse el.

— Nu, nu este. Nu cu tine. E… plictisitor.

El nu prea înţelegea ce încerca ea să facă, dar n-avea s-o lase. Putea fi tenace ca un buldog.

— N-a fost plictisitor. Nu pentru mine şi nici pentru tine. Dacă ar fi fost, n-am fi avut nicio problemă. Dar avem, şi, dacă nu conlucrăm s-o rezolvăm, o să ajungem într-o situaţie în care nu vrem niciunul din noi să ajungă.

— Căsătoria, spuse ea. Te doare aşa tare să rosteşti cuvântul?

— După câte îmi aduc aminte, am adus vorba despre asta cu o clipă în urmă, să te fac să-ţi vină mintea la cap, spuse el. Bag de seamă că nici tu nu eşti prea încântată de o căsătorie. Douăzeci şi şapte de ani şi nemăritată. E absurd.

Ea înţepeni.

— Câţi ani ai tu?

— Douăzeci şi opt, spuse el.

— *Tu* nu eşti însurat.

— Eu sunt *bărbat!*

Unul dintre cai sforăi.

— Deranjezi caii, spuse ea. Schiţă gestul de a trece de el, spre uşă, apoi se opri brusc în loc. Buzele ei precum arcul lui Cupidon făcură un O. îşi duse mâna la spatele rochiei. Ochii i se măriră. Mi-ai deschis rochia!

— Ba nu, n-am făcut aşa ceva, spuse el.

— Cine altcineva crezi că ar fi putut s-o facă? replică ea, retrăgându-se din nou în umbre. Era închisă când am ajuns aici. Crezi că a făcut-o unul dintre cai?

Naiba să-l ia, începuse s-o dezbrace fără a-şi da seama?

Cum se putea să nu-şi fi dat seama?

„Nu intra în panică”, îşi spuse el. „Nu intra în panică”.

— Ah, Doamne sfinte, vine cineva, spuse ea într-o şoaptă înnebunită. Repede, încheie-mă.

Auzi şi el acum: două voci, una de bărbat şi una de femeie. Servitori sau muncitori. Erau peste tot, la dracu’.

— N-avem timp, zise el.

Merse către uşa grajdului. Nu ştia cine erau cei doi, dar era clar că formau o pereche, pentru că se ţineau de după mijloc. Văzându-l, se depărtară rapid unul de celălalt şi o luară în altă parte.

El intră din nou în grajd şi merse spre ea. Ea se retrăsese înspre colţul cel îndepărtat.

— Întoarce-te, spuse el.

— N-a fost nevoie să mă întorc atunci când mi-ai desfăcut-o, comentă ea.

— Atunci stăteam mai aproape, spuse el. Vrei să te lipeşti de mine, aşa cum ai făcut-o înainte?

— Ba nu m-am *lipit*, spuse ea.

Cu toate astea, se întoarse, şi el se concentră să-i închidă rochia. Deşi nasturii, copcile, acele şi panglicile femeilor erau mici şi complicate, avea mult antrenament. Arareori îi creau probleme. Cu toate astea, acum se simţea stângaci.

Simţăminte, naiba s-o ia.

— Că tot vorbim despre riscuri, spuse ea. Dacă intrau aici?

— Asta voiau de fapt să facă, spuse el. De asta am stat în pragul uşii, să mă vadă. Văzându-mă, au fost nevoiţi să-şi găsească un alt loc intim unde să se împerecheze.

În sfârşit reuşi să-i închidă rochia. Acum, mâinile lui erau mai sigure.

— Să se împerecheze? spuse ea cu voce înecată. *Să se împerecheze?* Nu poţi să rosteşti „să facă dragoste”? Trebuie să foloseşti cuvântul ăsta obiectiv şi raţional ca şi cum ai vorbi despre… despre porci.

Obiectiv şi raţional. Cât de mult ar fi vrut el în clipa asta să fie adevărat!

— N-am obiceiul să folosesc eufemisme în discuţii, spuse el. E unul dintre cusururile mele. Poate că aş fi folosit un cuvânt mai scurt, un vechi cuvânt englezesc…

— Deja l-ai folosit, spuse ea. Săptămâna trecută când mi-am pus din greşeală mâna pe părţile tale intime.

— O doamnă n-ar trebui să ştie ce înseamnă acel cuvânt, spuse el. Se încruntă. Am crezut întotdeauna că doamnele nemăritate nu ştiu că *avem* părţi intime.

— Am verişori şi fraţi mai mici, spuse ea. Ei sunt de părere că e foarte distractiv să spună cuvinte şocante şi să facă lucruri şocante şi care să merite din plin bătaia pe care o capătă pentru asta. Nu ştii foarte multe despre doamne, nu-i aşa?

— Nu, şi aş vrea să rămână aşa. Se îndepărtă de ea. Aşa, acum eşti închisă cum se cuvine. Sper că te-ai învăţat minte. Nu mai trebuie să mă ataci vreodată.

— Stai liniştit, spuse ea scurt. Data viitoare când o să vreau emoţii, o să mă împuşc. O să fie mult mai distractiv.

Trecu pe lângă el.

Tot ce avea de făcut era să-şi întindă piciorul şi s-o vadă cum se împiedică şi cade pe burtă.

Dar asta ar fi fost copilăresc. La fel cum era să rosteşti vorbe şocante. Se întrebă dacă fusese şocată prima dată când auzise astfel de vorbe. Sau dacă ar fi fost şi ea de părere că era distractiv.

Crezuse că era distractiv să vadă cât de multe simţăminte putea trezi în Domnul Carsington Cel Obiectiv şi Raţional?

Rămase unde era şi o privi plecând, cu capul sus şi fundul legănându-se.

Ea voia ca el să creadă că nu însemnase nimic pentru ea. Voia ca el să creadă că doar se juca cu el.

Aproape că îşi dori s-o poată crede. Ar fi putut să ignore totul – s-o ignore pe ea – mult mai uşor.

Dar n-o credea. Sărutul acela – era mai mult decât capriciu sau plictiseală. Fiind virgină de atâta vreme, ar fi putut afla o mie de feluri în care să chinuiască bărbaţii, păstrându-şi însă în acelaşi timp virginitatea, cel puţin

tehnic vorbind.

O enigmă, încă o enigmă enervantă.

Avea să-i dea de capăt, dar nu acum. Voia să aibă capul limpede.

Dădu deoparte, pentru moment, această enigmă şi se concentră pe o treabă simplă: aceea de a-şi înşeua calul.

Pe când rândaşul Joel Rogers se întoarse de unde dispăruse sau de pe lângă cine ştie ce femeie cu care fusese, Darius încălecase, pregătindu-se să plece către Altrincham, cu prea multe pe cap pentru a-i cere vreo explicaţie.

Vineri, *28 iunie*

Una peste alta, ar fi fost mai înţelept din partea lui Charlotte să stea departe de Beechwood în dimineaţa asta.

Băiatul urma să fie acolo, băiatul a cărui faţă o urmărise toată ziua şi toată noaptea. Ştia că nu le-ar fi fost de niciun folos nici ei, nici lui să-l caute. Probabilitatea să nu fie al ei era imensă. Şi, dacă era – şi cum să fie sigură de asta? ce-ar putea face? Nu-i putea spune adevărul, nu-l putea recunoaşte, nu-l putea lua înapoi. Nu putea face niciunul dintre lucrurile astea fără a-i spune adevărul tatălui ei.

Ah, el ar ierta-o, dar ea nu s-ar ierta în veci – pentru durerea pe care i-ar pricinui-o, pentru distrugerea tuturor speranţelor lui legate de ea. Cu toate astea, mai rău decât atât, mult mai rău, era prejudiciul pe care această dezvăluire i l-ar pricinui lui Lizzie, în care tatăl ei avea deplină încredere. Adevărul ar distruge această încredere şi, odată cu ea, fericirea lor.

Charlotte ştia toate astea.

Şi totuşi, nu era sigură că putea sta departe de băiat.

Nu era sigură că se putea abţine să-l caute şi pe domnul Carsington. Acum era prea singură, prea tulburată de copilul ăsta, prea vulnerabilă să fie sigură pe sine însăşi. Domnul Carsington o făcuse să creadă în fericire şi o făcuse

să creadă că putea avea încredere în el. Deja i se încredinţase prea mult. Deja îi stârnise curiozitatea, îl făcuse să pună întrebări la care era mai bine să nu-i răspundă.

Pe scurt, în orice loc de la Beechwood s-ar duce, era foarte probabil să dea de bucluc.

Dar şi acasă erau necazuri. Toată lumea era ocupată cu pregătirile pentru petrecere.

Acasă trebuia să audă numele domnilor, iar şi iar. Unde vor dormi. Unde vor sta la masă. Ce activităţi va permite unuia sau altuia să iasă în evidenţă.

La un moment dat, avea să-şi spună că pur şi simplu urma să aleagă numele unui domn dintr-o pălărie şi să termine cu toate astea.

Altă dată, îşi spunea că trebuie să acţioneze ca întotdeauna şi să schimbe direcţia fiecăruia dintre peţitori spre verişoarele şi prietenele ei.

Dar cum să poată recurge la manevrele ei obişnuite cu tatăl ei studiindu-i pe toţi îndeaproape, ca şi cum ăsta era unul dintre experimentele sale agricole?

În cele din urmă, tatăl ei hotăra. Charlotte se duse la Beechwood în principal ca să nu mai trebuiască să-i vadă figura dragă radiind de nerăbdare.

Acum, stătea în galeria de picturi ce se găsea pe o latură a primului etaj. Supraveghea servitorii care agăţau din nou pe pereţi picturile ce fuseseră date jos atunci când se curăţaseră tavanul, podelele şi pereţii. Camera aceasta avusese nevoie de puţine reparaţii.

Nu fusese folosită de mai bine de un sfert de secol, fiind închisă bine, cu mult înainte de moartea lui Lady Margaret.

Charlotte nu înţelesese de ce. Chiar dacă reşedinţa Beechwood era destul de dărăpănată şi avea nevoie de un confort modern, era o casă arătoasă, şi galeria era una dintre cele mai îmbietoare încăperi. Nu era nici prea vastă şi spaţioasă, nici prea înghesuită şi strâmtă. Lumina zilei se strecura prin ferestrele de sticlă groasă, scăldând vechile portrete şi îmblânzind trăsăturile celor pictaţi.

Mulţi aveau nevoie de îmblânzire, căci chipurile le fuseseră redate în stilul formal şi strict al secolelor trecute. Cu toate astea, găsi câteva imagini mai realiste din ceea ce bănuia ea că era generaţia bunicilor ei. Descoperi, spre marea ei mirare, că o tânără doamnă de o frumuseţe aparte, îmbrăcată cu o rochie bogat împodobită din mătase, cu talia joasă şi fusta amplă, era Lady Margaret, cam la momentul căsătoriei ei.

Tabloul era expus în capătul galeriei.

Când Charlotte se îndepărtă de el, prinse o mişcare cu coada ochiului. Se duse spre fereastra deschisă.

Pe una dintre terasele fostei grădini amenajate, Daisy tropăia după un băiat cu şapcă, având un băţ gros în bot. Băiatul sărea şi ţopăia în cerc în jurul grădinii goale, privind din când în când înapoi să vadă dacă îl urma şi câinele. După un timp, începu să râdă. Se opri din ţopăială, se aplecă şi apucă unul din capetele băţului. Ieşi un joc cu odgonul, Daisy scuturându-şi capul – cu balele zburând fără îndoială –, încercând să se debaraseze de el. Băiatul se ţinea tare, dar, când buldogul îl scutură când încoace, când încolo – sau el se lăsase scuturat –, şapca îi căzu, dezvăluindu-i părul de culoarea razelor de soare.

Inima lui Charlotte tresări, şi ea aproape că ţipă. Dar nu putea. Servitorii erau peste tot prin galerie.

Îşi strânse mâinile pe talie cât putu de tare şi îl urmări pe Pip cum se juca cu buldogul lui Lizzie.

Lăsase băţul şi căzuse pe spate prin buruieni, râzând. Daisy dădu şi ea drumul băţului, se năpusti asupra lui şi începu să-l lingă pe faţă. Încă râzând, băiatul o împinse deoparte, şi ea îl linse pe mâini. Se ridică în fund, fără a-i fi frică de fălcile periculoase, o frecă pe falca de jos, plină de zbârcituri, şi în spatele urechilor.

Era prea mult, prea mult.

Tânjea să-i ia în mâini feţişoara aceea fragedă şi să-l întrebe: „Eşti al meu? Eşti frumosul meu băieţel pierdut?”

Îşi spuse că mai bine s-ar obişnui cu durerea asta. N-avea niciun drept să-l tulbure pe copilul acela. Chiar dacă era al ei, tot nu era. Când renunţase la copilul ei, renunţase

la orice drept asupra lui.

Trebuia să plece de lângă fereastră şi să nu se mai gândească la el. Să se apropie, să pună întrebări ar însemna să caute durerea, indiferent care ar fi fost răspunsurile. Chiar dacă era al ei, nu-l putea avea fără să deschidă cutia Pandorei şi să aducă necazurile în viaţa tuturor celor pe care-i iubea.

Încercă, dau nu putu pleca.

Şopti alte câteva porunci servitorilor, îl puse pe unul să răspundă de tot şi plecă din încăpere. Nu se putea opri. Tot ce putu să facă era să se abţină s-o ia la fugă.

Încercă să nu alerge în jos pe scări, când auzi glasul lui Lizzie deasupra ei.

— Ai terminat în galerie, Charlotte?

Charlotte trase aer în piept pentru a se linişti, se opri pe palier şi se uită spre mama ei vitregă, cu obişnuitul zâmbet afectuos.

— Nu era mare lucru de făcut, spuse ea.

— Poate vrei să te duci acasă, atunci, şi să începi să planifici vizita oaspeţilor noştri, aş zice eu.

— Nu, nu, nu-i nicio grabă. Chiar cred că ar trebui să te opreşti şi să arunci o privire în galerie, Lizzie. Acum, că am lăsat lumina să intre, am aerisit şi am scos cam un secol de praf şi murdărie, e foarte frumos. Am plecat doar pentru că vreau să dau o raită prin grădină.

— Ah, vai de mine, grădinile acelea, spuse Lady Lithby oftând. Aş vrea să fi avut timp…

— Sunt sigură că domnul Carsington vrea să nu fi avut, spuse Charlotte.

— Mă tem că ai dreptate, zise Lizzie râzând, apoi se întoarse şi o porni pe hol spre galerie.

Spuse ceva din mers, dar Charlotte nu stătu să asculte. Continuă să coboare scările ceva mai repede decât înainte.

După câteva minute, păşea prin uşile franţuzeşti ale serei spre terasă. Un pâlc de tufişuri crescute în exces o împiedicau să vadă terasa. Nu fugi, ci merse repede pe poteca năpădită de buruieni. Auzi un râset de băiat şi

lătratul scurt şi energic al lui Daisy.

Păşi printr-o deschizătură în tufăriş.

Daisy avea din nou băţul în bot şi îl necăjea pe băiat cu el. Venea mai aproape, scuturând din cap, şi apoi se retrăgea când băiatul se întindea după băţ.

Charlotte venise să pună întrebări, dar îşi dădu seama că nu putea vorbi, căci inima îi bătea foarte tare.

Infinitatea unei clipe trecu, înainte ca băiatul s-o observe. Atunci se opri brusc, îşi duse mâna la cap să-şi scoată şapca pe care n-o avea însă acolo, îşi dădu seama că nu o mai avea şi se uită după ea.

Prin ciudata ceaţă ce-i năpădise ochii, Charlotte o zări pe pământ doar la un pas de locul unde stătea. Făcu pasul spre ea, se aplecă şi o luă de pe jos. Se uită la ea, întorcând-o pe toate feţele.

Se uită înspre băiat.

„Eşti al meu?”

Deschise gura să vorbească.

— Nu-i şapca aia, se auzi o voce gravă în spatele ei. Cred că asta e cea pe care o cauţi.

Se întoarse. Domnul Carsington ţinea în mână pălăria ei.

— Am auzit-o pe Lady Lithby spunându-ţi să nu ieşi în soare fără pălărie, spuse el. A trimis un servitor după tine, dar eu mergeam în aceeaşi direcţie. În generozitatea mea deosebită, am acceptat să ţi-o aduc eu însumi. Privirea îi căzu pe şapca lui Pip. Poate că o să-i dai înapoi şapca băiatului.

Da, ar fi mai bine. Ce greşeală era să facă, o foarte mare greşeală.

Totuşi, privirea i se întoarse spre şapca din mâna ei. De ea erau prinse câteva fire de păr blond. Mângâie ţesătura aspră, ca şi cum l-ar fi mângâiat pe păr, dacă ar fi fost al ei, şi dacă ar fi avut dreptul, şi dacă ce făcuse putea fi şters cu buretele.

Dacă, dacă, dacă.

— Cred că lui Lady Charlotte îi place şapca ta, Pip, spuse domnul Carsington. Poate plănuieşte s-o lanseze în

modă.

Ea îşi întoarse privirea să se uite la băiat, în ochii aceia frumoşi şi ciudaţi, acum intrigaţi şi atenţi.

Se sili să zâmbească.

— Eram cu gândurile aiurea, spuse ea.

Îi întinse şapca. Prudent, el se apropie. O luă tot cu prudenţă, unul din degete atingând-o. Mâinile ei tremurară.

— Eşti foarte bun cu Daisy, spuse ea printre buzele strânse.

— E un câine bun, Excelenţă, zise băiatul. Domnul Tyler mi-a spus să mă ţin la distanţă. Spunea că buldogii te iau de nas ca şi cum ai fi un taur şi după aia nu-ţi mai dau drumul. Dar ea nu-i aşa, adevărat, Excelenţă?

— Chiar şi aşa fiind, ai face bine dacă ţi-ai aduce aminte că nu e un căţel de salon, spuse domnul Carsington. Poate că e tânără şi mai blândă decât mulţi câini de rasa ei, dar buldogii sunt crescuţi pentru luptă. Cauţi necazul dacă o necăjeşti cu răutate sau îi faci rău.

Băiatul păru şocat.

— N-aş face niciodată aşa ceva, spuse el. Domnul Welton spunea că nu trebuie să fac rău nimănui, om sau animal, care nu se poate apăra sau care e mai mic decât mine. L-am întrebat: „Şi dacă un câine turbat mă urmăreşte, sir? Sau dacă aş fi în junglă şi un animal sălbatic e pe cale să mă mănânce?” A spus că nu e greşit să mă apăr de orice sau oricine ce încearcă să-mi facă rău.

Domnul Carsington râse.

— Observ că ai început să polemizezi de la o vârstă fragedă. Să-ţi întrebi stăpânul? Să cauţi chichiţe? Nepotul fratelui meu Peregrine e aşa. Dar te ţinem de la munca ta importantă cu câinele. Daisy e departe de a fi obosită. Ia-o la ferma casei şi vezi dacă amândoi îl puteţi ajuta pe administratorul meu, Purchase, cu problema lui cu şoarecii. O să-ţi plătesc o jumătate de penny pe şoarece, la fel cum plătesc pe oricine altcineva.

Faţa puştiului se lumină.

— Ah, da, sir. Mulţumesc, sir. Făcu o plecăciune spre Charlotte. Excelenţă. Se uită înspre câine, care îl privea cu

ochi drăgăstoşi. Haide, Daisy. Hai să prindem nişte şoareci.

Ea îl privi pe băiat cum plecă în goană, cu mintea lui tânără netulburată, la fel ca aceea a câinelui care îl urma cu nerăbdare.

— Sper ca Tyler să nu-l pedepsească pentru că se joacă cu câinele în loc să muncească, spuse ea. Pare dificil să ţii în casă un copil să muncească pe o asemenea vreme. Înghiţi. Dar vei spune că sunt sentimentală şi iraţională. Doar copiii privilegiaţi se pot juca în zilele frumoase de vară. Toţi ceilalţi trebuie să-şi câştige pâinea, şi au parte de atât de puţine.

— Mă confunzi cu fratele meu mai mare dacă crezi că aş spune ceva aşa bombastic, zise el. Rathbourne e filantropul în familie, şi categoriile de săraci şi de criminali sunt interesele sale speciale. Vrei pălăria sau nu? Te înroşeşti pe gât de la soare. Dacă nu eşti atentă, o să te umpli de pistrui.

Ea luă pălăria de la el şi şi-o puse pe cap.

— Nu fac niciodată pistrui, spuse ea, legându-şi panglicile. Trec direct de la alb la roşu.

Băiatul se înroşise de la soare? se întrebă ea. Sau pielea lui se înnegrea pur şi simplu până la un ton de auriu, ca a tatălui? Privirea ei se îndreptă spre trăsăturile arse de soare ale bărbatului de lângă ea.

Şi el era auriu. Natura putea fi aşa crudă. Deşi bărbaţii nu se bazau nici măcar un pic pe înfăţişarea lor, spre deosebire de femei, întotdeauna păreau a deţine avantajul, chiar şi aici. *El* nu s-ar umple de pistrui şi nici de pete urâte şi roşii. Soarele îl iubea.

Soarele şi un număr mare de femei, bănuia ea. N-ar fi fost aşa dificil, la urma urmei, să cedeze acelei dulci iluzii pe care o crease el, acea clipă dulce de fericire.

Se uită în direcţia în care plecase puştiul. Un zid de tufişuri crescute prea mari îl ascundea vederii.

— Nu trebuie să te agiţi în legătură cu soarta sărmanului ucenic, spuse domnul Carsington. M-am întâlnit cu tatăl tău ieri în Altrincham. Printre alte lucruri, am discutat şi despre buldog. Am căzut de acord că devine

prea grasă şi leneşă. L-am menţionat pe Pip şi cât de bine se descurcă cu ea. Lord Lithby a spus că o să aranjeze ca Tyler să fie plătit pentru timpul băiatului.

Asta îi deturnă atenţia de la zidul de buruieni.

— Dar când? întrebă ea. După ziua de azi, eu şi mama mea vitregă n-o să mai fim pe aici aşa mult. Trebuie să acordăm un anume timp pregătirii pentru primirea oaspeţilor noştri.

— Ah, da, petrecerea de peţit.

— Ba nu e…

Dar aşa era.

Pentru ea, era un coşmar, o monstruozitate.

Dar afirmaţia lui degajată şi directă îi aduse în minte o imagine atât de vie şi de comică, la fel ca una dintre caricaturile lui Rowlandson sau Cruikshank. O pufni râsul, în ciuda durerii ce părea că pulsează cu fiece bătaie a inimii.

Îi văzu pe domnii care se spilcuiau şi îşi dădeau ifose în faţa doamnelor, imaginându-şi că erau subtili, când de fapt erau uşor de citit. De câte ori urmărise aceste manevre? De câte ori îşi înăbuşise râsul, privind la bărbaţii care se plimbau ţanţoşi ca nişte păuni şi vorbeau prea mult şi prea tare, dându-şi aere? De câte ori îi privise cum dădeau târcoale unei actuale favorite, dându-şi coate să obţină o poziţie? Şi ce să mai spună despre manevrele doamnelor, mai subtile în comparaţie cu ale bărbaţilor, dar la fel de caraghioase?

Atunci râsese, tare şi cu poftă, pentru că nu se putuse abţine nici s-o pici cu ceară. Poate că inima îi fusese plină de prea multă tristeţe, ce trebuia să-şi găsească o cale de evadare, ca sângele rău, altfel inima i-ar fi plesnit. Râsul era ca şi cum ţi se lua sânge.

Îl auzi pe domnul Carsington chicotind, şi asta o făcu să chicotească precum o şcolăriţă. Îşi acoperi gura, aşa cum ar face o fetiţă, încercând să fie cuminte. Dar întotdeauna trebuise să încerce mai mult decât majoritatea. Renunţă. Ce rost avea să-şi înăbuşe veselia faţă de bărbatul ăsta care dispreţuia eufemismele şi ipocrizia?

Deveni conştientă de privirea lui şi de zâmbetul ce

zăbovea şi care-i îmblânzea trăsăturile şi îl făcea să fie, pentru o clipă, altcineva. Cineva mai puţin cinic şi nu chiar aşa obiectiv şi raţional. Cineva ca bărbatul care credea ea că era, atunci când o ţinuse în braţe.

— Haide, ştii că am dreptate, spuse el. E exact la fel cum se face cu taurii şi caii, doar cu nişte ritualuri sociale mai complicate pentru cei care iau parte. Şi cu o ţinută mult mai complicată.

— Aşa ţi-a expus problema tata? întrebă ea. Aţi dezbătut avantajele reproducerii anumitor specii de porci, de exemplu, apoi aţi trecut la discuţii despre oaspeţii lui?

Domnul Carsington încuviinţă din cap.

— Mai mult sau mai puţin.

— Atunci e mai mult sau mai puţin aşa cum mi-a prezentat şi mie problema, spuse ea. Vezi tu, tata abordează metodic problema.

— Ca să te entuziasmeze.

Doamne, Dumnezeule, asta era, la urma urmei. Sărmanul ei tată, tot ce vedea el era o fiică îmbătrânind, având o cumplită nevoie de un soţ.

— Cred că speră să îl facă pe unul dintre verii mei *să se entuziasmeze* în acelaşi timp, aşa cum te-ai exprimat tu atât de romantic. Când tata îşi pune ceva în gând, se implică şi sentimental şi acţionează cu entuziasmul său obişnuit.

— Toţi verii tăi sunt de aceeaşi vârstă cu tine? întrebă domnul Carsington.

— Doamne, nu, spuse ea. Niciunul nu-i aşa bătrân ca mine.

Începu să meargă, evitând cu grijă direcţia în care plecase copilul.

Domnul Carsington o urmă.

— Nu eşti chiar aşa bătrână, spuse el. Mai sunt încă speranţe.

— Mulţumesc, zise ea. Mă simt uşurată să ştiu că încă nu sunt cu un picior în groapă.

— Privind problema obiectiv, spuse el, în termeni legaţi strict de reproducţie – care e scopul esenţial al

căsătoriei –, trebuie să consideri o femeie de douăzeci şi şapte de ani ca fiind extrem de bătrână. Te apropii cu paşi repezi de sfârşitul anilor celor mai buni pentru reproducţie. Bărbaţii aleg în general femei mai tinere, pentru a spori şansele de a naşte copii de sex masculin care să supravieţuiască până la maturitate.

— Dacă e să privim problema obiectiv, e greu de înţeles de ce tata se oboseşte atâta, spuse ea. Nu sunt fiul lui. Nu pot moşteni titlul sau mare parte din avere care este inalienabilă. Astfel nu contează pentru el dacă aş face mulţi fii sau niciunul, de vreme ce copiii mei nu pot continua descendenţa.

Poteca îi conduse la unul dintre iazurile mlăştinoase ce odinioară formau o serie elegantă de elemente acvatice ce înfrumuseţau peisajul. Ea nu observă nici urmă de copil sau căţel. Ferma reşedinţei era la oarece distanţă. Era în siguranţă pe ziua de azi, mulţumită întreruperii oportune a domnului Carsington.

— Toţi părinţii, indiferent de poziţia lor socială, se pare că vor nepoţi, spuse el gânditor. S-ar părea că oamenii, fiind muritori, vor să se asigure că o parte din ei va continua cu mult după moartea lor. În orice caz, părinţii vor să-şi vadă copiii căsătoriţi.

— Se pare că şi părinţii tăi, spuse ea. În loc de o soţie, ţi-au dat o moşie. Asta e înţelept. Îmi imaginez că e mai greu să ai un fiu însurat decât o fiică măritată. Fetele se mărită cu practic oricine pare agreabil. Habar n-au ce să facă, pentru că nu li s-a permis niciodată să înveţe. N-au avut niciodată libertatea de a descoperi ce vor cu adevărat. Nu ştiu practic nimic despre bărbaţi – nici măcar despre propriii lor fraţi, dacă au – şi îşi bazează părerile, ideile despre dragoste în principal pe înfăţişare şi farmec. Pentru unele, banii şi poziţia sunt în cap de listă.

Se lăsă tăcerea. Ei nu-i păsa. Nu era un eveniment social, şi nu era obligată să susţină o conversaţie. Privi insectele şi păsările ce se avântau peste luciul apei şi în copacii din împrejurimi. În liniştea dimineţii târzii, bâzâitul şi ciripitul sunau ca o muzică. Pentru o clipă, cel puţin, putea

pretinde că era la Beechwood în felul în care obişnuia să fie, adică ea însăşi. Pentru o clipă, cel puţin, era aproape liniştită.

— Mă doare să recunosc asta, se auzi într-un final vocea lui gravă, dar continui să mă surprinzi.

Ea îl privi. Şi el urmărea insectele şi păsările – fără îndoială, înţelegând mai bine decât ea ce era fiecare creatură şi ce făcea. Deşi borul pălăriei îi umbrea în parte faţa, umbra părea că doar sublinia trăsăturile ferme şi cizelate. Îşi aminti cum îi simţise obrazul lângă al ei, gustul gurii lui, mângâierea simţită în braţele lui. Dorinţa sălbatică pe care o simţea nu era o amintire, ci un şuvoi de sentimente. Aparţinea nu zilei de ieri, ci momentului prezent.

Îşi dori să-i poată atinge mâna aşa cum ai atinge-o pe a unui prieten într-un moment de compasiune. Doar atât. Dar când ar putea fi aşa cu un bărbat?

Înlătură atât vrerea, cât şi dorinţa. Asta nu era aşa greu de făcut. Avea ani întregi de exerciţiu.

— Şi tu m-ai surprins, spuse ea. Eşti capabil să recunoşti o greşeală, ceea ce foarte mulţi bărbaţi – şi femei – nu pot face. Îţi poţi cere iertare, o formă de vorbire ce pare că amuţeşte chiar şi pe cel mai vorbăreţ netot. Şi ai dovedit compasiune faţă de un neînsemnat ucenic, adăugă ea cu vocea aproape perfect calmă.

— Nu-i motiv să devii sentimentală, spuse el.

— N-am fost sentimentală, zise ea. Doar am remarcat blândeţea ta faţă de băiat.

— Exagerezi, replică el. I-am dat să facă o treabă, asta-i tot. Nu-i nimic ieşit din comun să angajezi băieţi pentru a scăpa moşia de dăunători. Paznicii tăi plătesc o liotă întreagă de băieţi să omoare ciorile şi graurii, şoarecii şi nevăstuicile şi altele de genul ăsta. De fapt, tatăl tău a sugerat asta.

— Se pare că tu şi tata aţi discutat destul de mult despre Pip, spuse ea.

— I-am cerut sfatul, admise domnul Carsington. Experienţa tatălui tău o depăşeşte cu mult pe a mea. Am

vrut să-i dau lui Pip ceva de făcut în afara casei. Unora dintre muncitori le-a intrat în cap că e piază rea. De fiecare dată când se întâmplă vreun accident, e din cauza lui – nu stângăcia sau neglijenţa cuiva sau doar o simplă întâmplare. E şi aşa destul de greu să dirijezi mulţimea de oameni care muncesc la casa mea. Ultimul lucru de care am nevoie e un Iona[9].

— Poate că am putea găsi ceva de făcut pentru el la reşedinţa Lithby, spuse ea – şi pe loc, îşi dori să nu fi rostit cuvintele astea.

Nu putea să-l aibă în permanenţă pe băiat prin preajmă. Oricât de vastă era moşia tatălui ei, ar şti că Pip era acolo şi s-ar duce să-l caute, s-ar duce întruna să-l caute. Era nebună să propună această posibilitate.

— Dăunătorii tatălui tău sunt ţinuţi sub control, spuse domnul Carsington. Am mai multă nevoie de Pip la Beechwood. Am aranjat pentru el să meargă la reşedinţa Lithby s-o ia pe Daisy în fiecare dimineaţă devreme, de îndată ce servitorii s-au sculat. După ce o antrenează, se întoarce la lucru – dacă ceilalţi muncitori o să-l lase. Între timp, o să supraveghez cum se desfăşoară lucrurile în această privinţă. Se pare că-i place munca de zugrav – cât de puţin apucă să facă. La fel ca orice ucenic, e desemnat să facă munca de corvoadă, să aducă şi să care. Dar Tyler recunoaşte că puştiul are talent la desenat modele – pe unele dintre ele chiar le-a folosit. Dacă Pip e potrivit pentru meseria asta, ar fi o prostie să-l iei de acolo. Dar o să aşteptăm şi o să vedem cum merge treaba.

— Şi dacă treaba nu merge bine? întrebă ea. Ai promis să-i găseşti un loc, şi nu cred că faci promisiuni deşarte.

El se întoarse şi îi zâmbi.

— Nu crezi? Ce, am şi eu o calitate izbăvitoare?

Ea îşi ridică bărbia.

---

9 O superstiţie marinărească ce foloseşte numele de Iona pentru un pasager sau marinar a cărui prezenţă pe o navă aduce ghinion şi pune în pericol nava. Prin extensie, orice persoană care e o piază rea şi aduce ghinion unei activităţi (n.tr.)

— Să fii blând cu copiii este o calitate izbăvitoare, cred eu. Se pare că trebuie s-o notez în favoarea ta.

— Ţii un registru? replică el.

— Ah, da, zise ea. Întotdeauna. Se uită înspre soare, pe jumătate acoperit de un nor. Trebuie să fie aproape amiază. Mama vitregă e gata să plece acasă. Mai bine să mă întorc.

Îl lăsă acolo şi plecă.

De data asta, el nu merse după ea, dar ea putu simţi, la fel de tangibil ca o atingere, privirea aurie ce o urmărea şi se întrebă dacă pe chipul lui era întipărit acel zâmbet blând.

Capitolul 10

Seara zilei de duminică, 30 iunie

— O zi dificilă, sir? întrebă Kenning, urmându-l pe comandantul său sus pe scări. Aţi stat mai mult decât de obicei.

— Lord Eastham a avut multe sfaturi pentru mine în ceea ce priveşte viitoarea petrecere de la reşedinţa lui Lord Lithby, spuse colonelul Morrell.

Printre invitaţii de la reşedinţa Lithby se numărau o jumătate de duzină dintre cei mai râvniţi burlaci din Anglia – adică jumătatea de duzină pe care Lady Charlotte încă nu o respinsese fără ezitare.

Avea să respingă şi grupul acesta, pentru că toţi făceau aceeaşi greşeală. Mergeau direct la ţintă.

Lady Charlotte trebuia câştigată discret, pe căi ocolite şi cu un asediu lent.

Colonelul Morrell nu-şi explică strategia faţă de unchiul său. Nici nu menţionă că singurul bărbat care îl îngrijora era Darius Carsington, care nu dădea niciun semn că ar curta-o pe fată, dar care avea avantajul vecinătăţii.

— Petrecerea va pune capăt vizitelor zilnice pe care

doamnele le fac la casa Beechwood, zise colonelul. Se pare că am fost prea mult timp în armată. Habar n-aveam că un gentleman le-ar permite soţiei şi fiicei sale nemăritate să petreacă atât de mult timp în casa unui bărbat necăsătorit.

— Excelenţa Sa a lăsat-o întotdeauna pe Lady Charlotte să facă întocmai ce vrea, zise Kenning. Din cauza faptului că a fost aproape să moară.

— Acum zece ani, spuse comandantul lui. Nu e deloc un motiv să-şi rişte siguranţa şi reputaţia. În locul lui, eu aş fi fost atât mai prudent.

„Fata avea nevoie de o mână fermă”, se gândi el, nu pentru prima dată.

— Că tot veni vorba despre trecut, spuse Kenning, în timp ce intrau în dormitorul colonelului, am auzit ceva.

— Chiar aşa?

Deşi colonelul Morrell nu avea un personal prea numeros, şi mai toţi erau deja în pat, Kenning închise uşa.

— Am fost la Axe and Cleaver, spuse el.

Asta, ştia colonelul, era o cârciumă în cartierul sărac din Altrincham. La fel ca la majoritatea cârciumilor, acolo găseai bârfe din belşug.

— Să tragi o duşcă, spuse colonelul Morrel cu un zâmbet firav.

— Mai mult să dau altuia o duşcă de băut, spuse Kenning. Unui vizitiu care simţea că fusese tratat nedrept şi avea nevoie de un umăr înţelegător.

— Fewkes.

Capul chel al servitorului se mişcă în sus şi-n jos.

— S-a pornit să pălăvrăgească, sir, aşa cum fac bărbaţii când sunt suficient de piliţi. S-a apucat să-mi spună cum a slujit el familia de când era băiat şi că ştia lucruri.

— Aş zice, spuse colonelul, că ştie într-adevăr nişte lucruri.

Nu se mai rosti niciun cuvânt până când el îşi puse halatul şi se aşeză în fotoliul preferat, cu paharul de whisky de fiecare seară la îndemână.

Apoi, cu voce joasă – ca şi cum s-ar fi aflat într-un cort şi spionii lui Napoleon ar fi putut asculta pe-afară –, Kenning

îi spuse comandantului său ce ştia vizitiul nedreptăţit.

Nu era mult, un pont, cea mai mică şi murdară pepită. Totuşi, aşa cum colonelul Morrell ştia, câteodată aceste mici şi murdare pepite se dovedeau a fi aur curat.

Beechwood
Dimineaţa zilei de luni, 1 iulie

Duminică seară, Darius primise un bilet de la Lady Lithby. Cel mai mic băiat al ei, Stephen, era bolnav. Avea să revină la sarcinile ei de la Beechwood de îndată ce copilul avea să se facă bine, ceea ce, credea ea, nu trebuia să dureze prea mult.

Deşi munca în interiorul şi în exteriorul casei mergea mai departe fără ea şi fără Lady Charlotte, atmosfera nu mai era aceeaşi. Darius simţi diferenţa, un sentiment permanent că era ceva nu tocmai în regulă. Îi luă un timp să-şi dea seama despre ce anume era vorba.

La început, crezu că era pur şi simplu întors pe dos pentru că îşi petrecea dimineaţa în birou, ocupându-se de vraful de facturi şi holbându-se la şirurile de cifre din registre, mare parte din cifre fiind înscrise la cheltuieli.

Asta nu justifica într-un chip mulţumitor schimbarea neplăcută din atmosferă.

Fiind un bărbat de o inteligenţă neobişnuită, nu-i trebuiră luni, săptămâni sau chiar zile să găsească răspunsul.

Îşi aminti ce spusese Lady Charlotte în seara în care luase cina la reşedinţa Lithby.

„Are atâta treabă de făcut şi multe pe cap. Aş crede că vrea un refugiu… La urma urmei, e casa lui, şi ar trebui să fie aşa cum îi place lui”.

Îşi aminti de imaginea trecătoare a unei persoane încântătoare care îi construia un refugiu, un loc plin de căldură şi ordine, un loc al lui, unde lucrurile erau aşa cum *lui* îi plăcea să fie.

Îşi aminti ce magie înfăptuise în lăptărie şi sfatul pe

care i-l dăduse despre cum s-o mituiască pe bunica lui cu un evantai. Îşi aminti de ultima ocazie când vorbiseră şi de sentimentul lui că un obstacol dintre ei se fisurase. Ascultând-o atunci, îşi dăduse seama că în ea sălăşluiau două fiinţe. Una era femeia cu care discutase cu atâta lejeritate, cea care chicotea şi râdea când stăteau pe malul mlăştinos al unui iaz, atât de atenţi să nu se atingă unul de altul. Era inteligentă şi receptivă. Avea o latură neastâmpărată şi un dezvoltat simţ al umorului.

Asta era Lady Charlotte cea reală.

Problema în casă era absenţa ei.

Îi ducea dorul.

— Asta nu-i bine, mormăi el. Se holbă la şirurile de cifre din registru. Nu pot…

— Naiba să-l ia pe puiul ăla de lele! se auzi un strigăt dinspre coridor. E piază rea! Ţine-l pe fiul ăla de târfă cu ochii lui de piază rea departe de noi, altfel o să-l jumulesc de viu.

Darius nu putu auzi răspunsul lui Tyler şi nu aşteptă să-l audă. Ieşi pe coridor.

— Ce-i cu larma asta? întrebă el imitându-l perfect pe tatăl lui.

La fel ca acesta, nu-şi ridică vocea. La fel ca tatăl lui, n-avea nevoie. Niciun Carsington nu ridicase vreodată vocea pentru a obţine atenţia imediată şi completă.

Cei doi bărbaţi se uitară spre el.

— Ei bine? zise el.

Individul gălăgios, care se dovedi a fi Jowett, şeful tâmplărilor, avea de făcut obişnuita reclamaţie. Unul dintre oamenii lui îşi scăpase un ciocan pe picior şi îşi rupsese un deget. Pip era în capătul celălalt al casei, dar era vina lui.

Jowett refuza să lucreze în continuare atât timp cât băiatul rămânea în reşedinţă. Nu-şi putea pune în pericol oamenii, spunea el.

Darius fu foarte tentat să-i spună omului să plece de acolo şi să nu se mai întoarcă niciodată. Un tâmplar putea fi cu uşurinţă înlocuit. Necazul era că înlocuitorul lui putea foarte bine să aibă aceeaşi atitudine iraţională faţă de Pip.

În loc de asta, Darius îi ceru să se întoarcă la lucru. Apoi, simţind cu tristeţe că era la fel ca tatăl său, îl chemă pe Tyler în birou.

Zugravul se scuză pentru deranj.

— Trebuie să mă descotorosesc de băiat, spuse el. Fu o greşeală, chiar cum spuse şi stăpâna. Aduce doar ghinion la oricine se apropie de el. Şi mie îmi aduce ghinion dacă n-o să mai lucreze nimeni lângă el.

— Ţi-am spus că nu accept superstiţiile – sau chinuitul şi persecutarea copiilor, replică Darius.

— Sir, nu pot să-i opresc pe oameni să creadă ce cred, spuse Tyler.

Asta era destul de adevărat. Nici Darius nu-i putea împiedica.

Ignoranţa era cea care alimenta prejudecăţile şi superstiţiile, iar ignoranţa era o boală mult mai greu de depistat decât ar fi trebuit să fie. Nu reacţiona la fapte sau la logică.

Pur şi simplu, avea să fie nevoit să poruncească.

— Pentru moment, nu-ţi permit să scapi de băiat, îi spuse lui Tyler. Lord Lithby are nevoie de el să antreneze căţelul.

— Dar, sir…

— O să-i găsesc altceva de făcut, spuse Darius. Asigură-te că restul oamenilor să ştie că băiatul e acum în grija mea.

Era exact de ce avea nevoie. Încă o responsabilitate, cu complicaţiile ce o însoţeau. Dar nu-l putea abandona pe băiat.

Îi spuse lui Tyler să pregătească o listă amănunţită cu tot ce a cheltuit cu Pip din momentul în care au fost semnate documentele lui de ucenicie. Deşi suma urma să fie, probabil, mică, era încă o cheltuială pe care Darius cu greu şi-o putea permite. Foarte posibil să fie implicate aici şi chestiuni legale, ori cu prevederile legate de ucenicie, ori cu azilul de săraci al parohiei.

Cum nu ştia nimic despre aziluri de săraci şi orfani, iar fratele lui, Benedict, ştia totul, Darius urma să-i scrie

acestuia.

Între timp, faţă de Tyler, Darius pretinse că ştia exact despre ce era vorba. Îi puse întrebări despre Pip şi scrise răspunsurile într-un mod practic.

Nume: Philip Ogden
Locul naşterii: Yorkshire. Posibil în West Riding.
Data naşterii: Tyler n-a putut să-şi amintească. Crede că băiatul are unsprezece ani sau „cam pe-acolo”
Mama: necunoscută
Tatăl: necunoscut
Notă: Se crede că ambii sunt nobili

— Cel puţin aşa spune toată lumea, din cauză că a fost adoptat de un preot şi de soţia lui, explică Tyler.

Preotul şi soţia lui, cu numele de familie Ogden, din Sheffield, Yorkshire, au murit „cam cu patru ani în urmă” (1818?)
Al doilea „tată” adoptiv: Samuel Welton, preot văduv din Salford, Lancashire şi vărul doamnei Ogden. A murit în decembrie 1820.
Philip Ogden a fost dat în grija azilului de săraci din Salford la sfârşitul lui 1820 sau începutul lui 1821.
Ucenic la Tyler în mai 1821.

O poveste scurtă, tristă. Darius nu se consola ştiind că majoritatea copiilor nelegitimi aveau parte de lucruri chiar mai rele.

Cugetă la aceste probleme după ce Tyler plecă şi hotărî că ar fi cel mai bine să facă o vizită la azilul de săraci din Salford. Voia să se asigure că nu urma să întâmpine niciun obstacol birocratic pentru a întrerupe ucenicia, dar dorea şi să afle orice alt amănunt relevant.

Dar, mai întâi, îl chemă pe Pip şi îi spuse că nu avea să mai fie în slujba lui Tyler.

Puştiul arătă de parcă fusese trăsnit. Ceva în expresia lui îl sâcâia, dar n-avea timp să reflecteze la asta. Flăcăul

clipea des, încercând să nu plângă.

— Haide, haide, spuse Darius, încurajator. Am promis că o să-ţi găsesc un loc al tău şi aşa o să fac. Deocamdată, o să-l vedem pe Purchase la ferma reşedinţei şi o să aflăm cum îi poţi fi cel mai bine de folos.

Pip încuviinţă din cap, dar privirea încărcată de cea mai intensă tristeţe persista.

Să te simţi nedorit şi neiubit nu era cea mai plăcută dintre senzaţii. Fiind părăsit în repetate rânduri, deşi era la mijloc soarta mai degrabă decât vina băiatului, nu putea fi plăcut.

Familia lui Darius îl scotea cu totul din sărite şi îl necăjea mai mult decât îi plăcea. Băiatul ăsta n-avea familie, şi străinii îl antipatizau de la prima vedere.

Darius îşi dori ca Lady Charlotte să fie aici. Ea ar fi ştiut ce să spună copilului. Ştiuse ce să-i spună lui Darius. Nu-i oferise ea o cu totul altă perspectivă asupra tatălui său?

— Haide acum, zise Darius. Poţi mai bine de atât, Pip. Domnul Welton a crezut şi el asta. Altfel nu s-ar fi chinuit atât să te educe.

Pip îşi şterse ochii cu o mânecă murdară.

— Nu trebuie să-i bagi în seamă pe tipii ăştia, continuă Darius. Nu ştiu să se poarte altfel. William Cuceritorul a fost bastard. Ştii cine a fost el?

Pip încuviinţă din cap.

— Mai sunt mulţi ca ăştia în clasele superioare ale societăţii, spuse Darius. Dacă n-ar fi fost bastarzii, întreaga Cameră a Lorzilor ar fi încăput într-un dulap şi ar mai fi rămas loc.

Imaginea marilor lorzi ai Angliei înghesuiţi într-un dulap aduse un zâmbet tremurat pe faţa băiatului.

— Primul duce de Richmond, spuse Darius. Primul duce de Grafton. Primul duce de St. Albans. Cu toţii au fost bastarzii regelui Charles al II-lea.

Ochii diferiţi ai băiatului se măriră, şi căscă gura în formă de O.

— Ducele de Somerset descinde dintr-un fiu nelegitim

al ducelui de Lancaster, continuă Darius. Ăştia sunt doar câţiva care-mi vin acum, la repezeală, în minte.

Acum îl abătuse complet pe băiat de la supărarea lui.

— Toţi au fost concepuţi în păcat, sir?

Noţiunea de păcat nu avusese niciodată nici cel mai vag sens pentru Darius.

— Au fost concepuţi în felul obişnuit, spuse el. Ştii cum se face?

Faţa lui Pip se înroşi. Îşi astupă gura, dar Darius auzi râsetul înăbuşit.

Din nou, ceva îl sâcâi pe Darius în sinea lui, dar trebuia să aştepte un alt moment. Acum trebuia să profite de avantajul obţinut.

— Atunci, ştii că n-are nimic de-a face cu tine şi că nu e vina ta, continuă el. Nu-i nimic rău nici cu ochii tăi. Am mai văzut aşa ceva. La Eton. Unul dintre băieţii mai mari, dacă-mi amintesc bine. Niciunul dintre colegii mei n-a plecat alergând şi ţipând de lângă el, nici n-a bâiguit prostii despre lucrarea diavolului. E un capriciu al naturii, nimic mai mult, şi unul foarte interesant, după părerea mea. Oricine poate avea ochii la fel. Ochii de două culori diferite sunt unici.

— Eton, murmură puştiul. Unici.

Se mai îndreptă puţin de spate.

— Deci, ne-am lămurit cu asta, spuse Darius. Mai avem încă o chestiune de lămurit. Trebuie să mă asigur că nu există probleme cu ucenicia ta. Pentru asta, trebuie să merg la Salford.

Băiatul păru alarmat când auzi de Salford, dar îşi ridică bărbia curajos, gata să se încreadă în Darius.

— Da, sir.

— Mai bine te-ai juca mai ferit azi, spuse Darius. O să te iau cu mine. Ştii să călăreşti?

Da, Pip ştia să călărească. Domnul Welton îl învăţase.

Perspectiva de a călări unul dintre frumoşii cai ai lui Darius ajută la potolirea neliniştilor copilului legate de întoarcerea la locul coşmarurilor lui. În mai puţin de douăzeci de minute, el şi Darius o porniră spre Lancashire.

Marţi noaptea

Colonelul Morrell sorbea din whisky.

— Jowett, repetă el.

— Tâmplarul-şef de la Beechwood, sir. A spus că domnul Carsington s-a interesat de ucenicul zugravului. Cel despre care v-am povestit, cu ochii ăia ciudaţi. Ăla care plimbă câinele lui Lady Lithby.

— Ochi ciudaţi, repetă comandantul său.

— Unul albastru, aşa a spus Jowett. Celălalt e un fel de verde-închis.

Colonelul stătu să se gândească un timp.

— Ştiam un om cu ochii aşa, spuse el. Frederick Blaine. A fost unul dintre ofiţerii mei. Ţi-l aminteşti, Kenning?

— Ah, ăla, spuse Kenning. N-am observat niciodată ce ochi are.

— Un tip dificil, zise comandantul său. A fost aruncat în aer la Waterloo. Întotdeauna era neatent şi pripit, dar totul s-a înrăutăţit după ce fratele lui mai mic, Geordie, a murit într-un duel, cu câţiva ani înainte. Ăla era un desfrânat dintre cei mai răi. Oamenii din partea locului se plângeau că le seducea fetele. Dacă ar fi fost sub comanda mea, l-aş fi adus în faţa judecătorului pentru comportament necorespunzător la primul iz de scandal. Chibzui din nou. Dar comandantul lui era cunoscut ca fiind moale. Dacă memoria nu mă înşală, batalionul a staţionat pe aici pentru o vreme.

Memoria colonelului Morrel îl înşela arareori. Dimpotrivă, avea o memorie prodigioasă şi îi fusese de ajutor în profesia lui.

— Credeţi că puştiul e unul dintre bastarzii lui, sir? Din ce spunea Jowett, e bastardul cuiva.

Se lăsă tăcerea, în vreme ce abilitatea de nădejde a colonelului făcu o legătură între aluziile enigmatice ale unui vizitiu despre evenimente petrecute cu zece ani în urmă şi

discuţia de acum.

— Câţi ani ziceai că are băiatul?

— Cam zece, sir.

— Zece. Colonelul Morrell sorbi din paharul de whisky. Sau cam pe-acolo. A venit de la azilul săracilor din Salford.

— Mai înainte, în Sheffield.

— Sheffield, Yorkshire, spuse colonelul. Zece ani. Yorkshire. Îi apăru în minte o posibilitate. Cu o săptămână în urmă, ar fi clasificat-o drept de neconceput.

Acum o putea concepe.

— Kenning, spuse el. Mâine o să te duci la Salford.

Beechwood, dimineaţa zilei de vineri, 5 iulie

— Mi-a fost teamă că m-ai lăsat pradă hoardelor de servitori şi muncitori, spuse domnul Carsington.

El şi Charlotte stăteau în afara uşii deschise a camerei de oaspeţi de pe colţ. Menajera, doamna Endicott, îi spusese lui Charlotte că el ceruse să discute cu ea de îndată ce ajungea acolo.

— Am fi putut veni mai devreme, spuse ea. Febra lui Stephen a trecut repede. Dar, după aceea, a fost bolnav şi agitat, şi mama mea vitregă a hotărât că ar putea să-l cocoloşească puţin. De obicei, lasă copiii în seama dădacelor – şi a tatii. Dar, când băieţii sunt bolnavi, intervine ea. Şi când sunt deosebit de insuportabili.

— Câţi ani au? Unul dintre ei n-are încă trei ani, dacă îmi aduc bine aminte, şi unul are patru sau cinci ani? Pot nişte copii aşa mici să fie insuportabili?

— Cei mai mari, cu siguranţă, spuse Charlotte. I-a alungat pe Richard şi pe William în Shropshire pentru că au început să-l necăjească pe Georgie. În Shropshire au veri mai mari care o să le plătească fix cu aceeaşi monedă.

— Ideile ei de a educa un copil seamănă cu ale mamei mele, spuse domnul Carsington.

— Nu e sentimentală în ce-i priveşte, spuse Charlotte. Probabil se întâmplă asta pentru că tata are tendinţa de a fi

prea tolerant. Ea nu vrea ca băieţii să fie răsfăţaţi.

— Crede că tu ai fost răsfăţată?

— Nu ştiu ce crede ea despre asta, spuse Charlotte. Ştiu doar că mie mi-a făcut foarte mult bine când a venit. Împinse trecutul în străfundurile minţii, acolo unde-i era locul. Cred că nu m-ai chemat aici să discuţi despre educaţia copiilor, aşa-i?

— Nu, zise el. Imaginea unor prunci insuportabili m-a făcut să mă gândesc aiurea. Te-am rugat să vii pentru că am nevoie de ajutorul tău.

Ea nu spuse nimic, dar nu-şi putu ascunde surpriza. Sperase că reuşea să-şi ascundă mai bine acea izbucnire nebunească de fericire ce îi făcuse inima să bată haotic.

— Poate că aceste ultime cuvinte sunt cele mai dificile cinci cuvinte pe care le-am rostit vreodată în viaţa mea, zise el. Am crezut că mă înec rostindu-le.

— Şi eu am crezut că leşin auzindu-le, spuse ea. Din experienţa mea, bărbaţii mai degrabă şi-ar tăia un picior decât să admită că au nevoie de ajutor. Şi să-l ceară de la o femeie e nemaiauzit.

El zâmbi.

— Durerea e aproape de nesuportat.

— Cu toate astea, pari să respiri normal, spuse ea. Faţa ta încă nu s-a învineţit.

— Poate o să fie o reacţie întârziată, replică el. Între timp, o să-ţi spun că sunt în impas. Arătă cu capul spre cameră. Nu ştiu de unde să încep.

Câteva piese de mobilier fuseseră scoase din camerele în care se lucra şi băgate în aceasta, ce avea nevoie doar de o curăţenie şi poate de un strat proaspăt de vopsea.

— Atât doamna Endicott, cât şi Lady Lithby au spus că nu pot decide ele. Dar eu n-am nicio idee cum să decizi ce să păstrezi şi ce să arunci.

Charlotte intră în cameră. Era mai aglomerată decât ultima dată când fusese aici să cerceteze cufărul. Urma să fie din ce în ce mai înghesuită, pe măsură ce se înainta cu lucrările. Cufărul, văzu ea, era încă aici. Stătea deschis pe

podea. Judecând după aparenţe, cineva aruncase înăuntru tot ce ea scosese şi aranjase cu atâta grijă.

Probabil că el îi urmări privirea, pentru că spuse:

— Am renunţat. Încă n-am ales un evantai pentru bunica. Poate că ar trebui să le trimit pe toate.

— Asta ar strica efectul, spuse ea. Efectul pe care îl vrei este acela al unui obiect deosebit, ales cu grijă pentru ea şi numai pentru ea. După aceea, ea va crede că eşti mai atent decât presupusese. Dacă alegi bine, poate chiar să decidă că ai mai multă sensibilitate şi simţăminte decât îşi imaginase că ai putea avea.

— Asta n-ar trebui să fie greu, spuse el. Îşi imaginează că-mi lipsesc cu desăvârşire toate astea.

Vorbea în felul acela detaşat pe care-l adopta adesea, dar ea simţi nota de frustrare.

— Îţi pasă chiar aşa mult de ce crede bunica ta?

— N-ar trebui, spuse el. E la fel de nemiloasă faţă de toată lumea, inclusiv faţă de stimatul meu tată. Zâmbi. Dar mi-ar plăcea s-o uimesc. Măcar o dată în viaţă.

Avea atâtea feluri de a zâmbi, şi acum ea vedea versiunea lui tânără: băiatul ofensat de bunica lui cea provocatoare.

— O cunosc pe bunica ta, spuse ea. Comparativ cu văduva Lady Hargate, doamna Badgely era cel mai sfios mieluşel. O să aleg eu un evantai. Cât despre restul... Flutură din mână. Spune-mi care sunt regulile, şi o să fac o listă preliminară.

— Dacă aş fi avut reguli, nu te-aş fi deranjat pe tine cu asta, spuse el. Dar mobilierul nu e ceva la care să mă pricep. Mai bine te-aş lăsa pe tine să decizi. Se opri puţin, apoi adăugă: Dacă ceva din toate astea ar putea aduce bani, să-mi spui.

Stânjeneala lui o surprinse. Era întotdeauna extrem de sigur pe sine. Totuşi, era evident acum că pielea bronzată de pe pomeţi i se închidea la culoare.

N-ar fi fost cazul să lase ca acest semn de vulnerabilitate s-o afecteze; n-ar trebui să-i permită să-i atingă inima aşa uşor, dar era prea târziu să se apere. Era

bun cu copiii, cu câinii şi cu ea şi se agita în legătură cu tatăl lui, aşa cum ar fi făcut orice fiu. Nu era întotdeauna absolut sigur, nu întotdeauna obiectiv şi raţional. Era uman, un bărbat cu care putea discuta cu uşurinţă.

Un om care, întâmplător, era şi un desfrânat notoriu. Dar ce putea face? Era şi ea om.

— Tata se aşteaptă de la mine să fac astfel încât Beechwood să aducă venituri în decurs de un an, spuse el. Fac progrese pe partea agricolă, dar reparaţiile casei…

Glasul îi pieri, şi ridică din umeri. Neîncrezătoare, ea îl fixă cu privirea.

— Un *an?*

— Vrea să mă pot întreţine singur, spuse el.

— Asta nu e deloc neobişnuit, spuse ea. Fiii mai tineri pot fi foarte greu de întreţinut. Dar doar un an…

— Alternativă este căsătoria, spuse el. Să trăiesc din zestrea nevestei.

— Şi tu eşti împotriva căsătoriei, spuse ea.

— Nu sunt *împotrivă*, tocmai, zise el.

— Atunci, nu eşti pregătit.

El nu răspunse pe loc. Se duse înspre fereastră, unde ea stătuse cu o zi în urmă, încercând să se calmeze. Ea îşi aminti cum stătuse lângă ea, aşteptând, părând… îngrijorat.

El se uită înspre peisajul depărtat, luminat de soare. Apoi se întoarse şi o privi.

— Înţeleg pe deplin scopul căsătoriei, spuse el. E una dintre structurile cele mai raţionale ale societăţii. Se bazează pe legea naturală şi are deopotrivă valoare economică şi socială. Teoretic, asigură protecţie femeii care e însărcinată şi are grijă de urmaşi. Oferă un mijloc de a garanta proprietatea şi de a asigura transmiterea ei la urmaşii de sex masculin. Chiar şi în natură, printre animale, masculii folosesc metode – unele chiar crude – de-a asigura continuitatea seminţiei lor.

— De altfel, pentru că monogamia nu e necesară la bărbaţi, spuse ea, a fi însurat n-ar trebui să fie aşa deosebit faţă de a fi holtei.

— Exact, spuse el. Cu alte cuvinte, căsătoria, în ea însăşi, nu e pentru mine o idee de nesuportat.

— Cu toate astea, alegi în schimb să accepţi o provocare imposibilă, zise ea.

— Nu e imposibilă, spuse el.

— Poate că nu imposibilă, dar destul de aproape, replică ea. O să ai parte de o perioadă extrem de dificilă.

— Nu m-am aşteptat să fie uşor, recunoscu el. Dacă era uşor, tata nu mi-ar fi propus asta.

O să fie mult mai dificil decât să găsească o mireasă bogată, se gândi ea. Nu era deloc greu pentru el să vrăjească orice fată, şi legăturile lui ar înlătura orice fel de griji părinteşti. Până şi propriul ei tată considera că domnul Carsington avea potenţial matrimonial, nu? Verişoarele ei, când aveau să sosească, aveau să leşine dacă el urma să le acorde chiar şi cea mai mică atenţie.

Nici măcar ea, care înţelegea bărbaţii cu mult mai bine decât ar fi putut s-o facă oricare dintre ele, nu se putea abţine să nu vrea ca trecutul ei să fie doar un coşmar şi să încerce să-i cucerească inima, la modul sincer.

Dacă, dacă, dacă.

Îşi readuse mintea la calcule.

— Ai o cherestea excelentă şi ferma funcţionează deja, spuse ea brusc. Lăptăria o să aducă bani buni. Nu te-aş sfătui să vinzi argintăria sau să vinzi la licitaţie picturile, doar în ultimă instanţă. Cu toate astea, nu există niciun motiv pentru care să păstrezi toată mobila. Unele dintre piesele grele pot fi cumpărate la un preţ ridicat de fierari sau de alţii asemenea lor care construiesc acele absurde castele medievale şi îşi concep propriile blazoane. Se uită în jurul ei. S-ar putea să reuşeşti, deşi bănuiesc că va fi cam pe muchie de cuţit.

— Ştiu ce gândeşti, spuse el.

— Mă îndoiesc, zise ea.

— Crezi că ar fi mai simplu să mă însor cu o moştenitoare. Dar asta-i problema, nu vezi? Căsătoria ar fi cea mai simplă cale. Indiferent dacă tata are sau nu aşteptări mari de la mine, l-aş dezamăgi dacă aş da greş.

Ce argument ar putea ea să-i ofere, ea care înţelegea clar, dureros, dorinţa de a trăi la nivelul aşteptărilor, de a nu dezamăgi?

— Înţeleg foarte bine, spuse ea. O să am în vedere mai degrabă raţiuni economice, decât estetice sau sentimentale.

El se relaxă vizibil.

— Cu excepţia bunicii, spuse el, îndepărtându-se de la fereastră. Nici cea mai vagă aluzie de practic în cazul ei. Frumos. Inegalabil.

— Da, domnule Carsington, înţeleg, spuse ea.

Înţelegea prea multe. Inima ei ar fi mai în siguranţă acum dacă nu şi-ar fi permis să se apropie aşa mult. Cu cât ştia mai multe, cu atât era mai atrasă de el şi cu atât mai mult dorea să se încreadă în el, aşa cum el se încredea în ea.

Ah, cu siguranţă că era foarte deznădăjduită dacă ajunsese la asta. Deznădăjduită, tulburată şi singură.

Petrecerea… băiatul… bărbatul ăsta.

Îşi dorea să evadeze, chiar dacă doar pentru scurt timp, să-şi limpezească gândurile şi să pună în ordine tot, aşezând lucrurile acolo unde le era locul.

Nu putea. Trebuia să se descurce sortând mobilă. Se sili să facă un gest nerăbdător din mână.

— Lasă asta în seama mea, spuse ea. Du-te să-ţi vezi de treburi.

Charlotte ar fi putut să se ocupe mai întâi de mobilă, dar cufărul, cu amintirile unei ere apuse, o tentă. Bunica lui şi Lady Margaret trăiseră probabil în aceeaşi epocă. În plus de asta, bunica domnului Carsington demonstra încă o înclinaţie deosebită faţă de moda din tinereţea ei. Primea adeseori oaspeţi în budoarul ei, îmbrăcată în halat, aşa cum făceau doamnele pe vremea regelui George al II-lea.

Şi astfel, după ce domnul Carsington plecă, Charlotte aruncă din nou o pernă pe duşumea. Goli iarăşi cufărul, sortând conţinutul pe măsură ce avansa. De data asta totuşi, atunci când ajunse la fundul cufărului, degetul ei se lovi de ceva. Uitându-se, văzu o bridă făcută dintr-o

panglică. Cu grijă, trase de bridă.

Fundul cufărului se ridică. Fundul fals.

Dedesubt, erau pachete de scrisori legate cu panglici decolorate. Un carneţel. Şi o miniatură a unui bărbat chipeş în uniformă.

Deschise carneţelul.

Începu să citească.

Continuă să citească, întorcând pagină după pagină. Apoi, se porni să plângă.

*

Darius era la biroul lui, uitându-se posomorât la un registru, când un sunet îl făcu să-şi ridice privirea. Puştiul Pip stătea în uşă, arătând îngrijorat. Buldogul stătea alături de el, uitându-se îngrijorat spre băiat. Sau poate că partea asta era doar în imaginaţia lui Darius.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Darius. A mai căzut cineva de pe scară şi a dat vina pe tine?

— Nu, sir. Am intrat în casă doar pentru că Daisy a fugărit înăuntru o pisică şi mi-era temă că cineva o să se împiedice de ea sau de pisică sau că ele o să dărâme ceva. Pot să intru, sir?

Darius îi făcu nerăbdător semn cu mâna să intre. Să intre amândoi. Pentru că Daisy părea să creadă că era legată de gleznele lui Pip.

Băiatul închise uşa în spatele lui şi se strecură spre birou.

— Sir, spuse el încet. E doamna. Tânăra doamnă.

Inima lui Darius bătu mai puternic.

— A căzut de pe scară?

— Nu, sir. Plânge.

— Plânge, repetă absent Darius. Păruse destul de veselă atunci când el plecase. Avuseseră o conversaţie ciudată, este adevărat, cu mult mai personală decât îşi putea aminti că avusese vreodată, cu oricine.

Cu toate astea, se îndoia că ea plângea din cauza situaţiei lui financiare sau a tipicei lui nevoi masculine de a-

i demonstra ceva tatălui său ori din cauza părerilor sale despre căsătorie.

— Aşa fac ele, să ştii, Pip, spuse el. Doamnele. Pot fi sentimentale.

— Ah, spuse Pip. Nu eram sigur. A trebuit să alerg după Daisy la etajul unu. Pisica ieşise pe un geam, dar Daisy rămăsese acolo, aşteptând. Apoi, şi-a ridicat privirea, ca şi cum auzise ceva, şi a luat-o la goană în cealaltă direcţie. S-a oprit la camera aceea – cea unde doamna s-a împiedicat de găleată. Vă amintiţi?

Darius încuviinţă din cap. N-avea nicio problemă în a-şi reaminti cât de rău se simţise ea şi cât de înspăimântat fusese *el.*

Asta era foarte rău, se gândi el. Să-şi facă griji în ce-o privea pe ea. Să intre în panică în legătură cu ea. Să se încreadă în ea.

Intrase în bucluc.

— Am auzit un sunet şi m-am gândit că poate ce auzise Daisy era un şoarece, zise Pip. Când auzi cuvântul „şoarece”, Daisy deveni atentă. Dar Daisy n-a intrat acolo, continuă băiatul. Doar stătea, uitându-se la mine. Uşa era aproape închisă, dar am deschis-o puţin şi am văzut-o – pe doamna mai tânără, vreau să zic. Stătea pe podea plângând. N-am ştiut ce să fac. N-am vrut să-i spun doamnei celeilalte şi s-o supăr dacă nu era ceva important. Dar n-am vrut nici să nu fac nimic – în caz că ar fi trebuit să fac totuşi ceva. Ştiu că dumneavoastră o să ştiţi ce-i de făcut.

— Mai bine să mă duc să văd despre ce-i vorba, spuse Darius. Ar putea fi doar… hmm. Deşi Pip părea că înţelege noţiunile de bază ale împerecherii, probabil habar n-avea despre restul chestiunilor legate de asta. Nu era acum momentul să-l lămurească.

— Doamnele au toane în anumite momente, spuse Darius. O să-i dau eu de capăt. Mulţumesc mult că mi-ai spus. Ai avut dreptate să nu le superi pe celelalte doamne. Plânsul e molipsitor printre femei. Se ia de la una la alta, şi rezultatul poate fi îngrozitor. Eşti mai înţelept decât ar fi de

aşteptat la vârsta ta, tinere Pip.

Se ridică, îl bătu pe umăr pe Pip şi, îndreptându-se de spate, o porni să se ocupe de fenomenul înfricoşător al unei femei care plânge.

Acum e prea târziu, văd ce proastă am fost. Am fi putut fugi.

Ce putea să facă tata? El n-avea bani să ne urmărească, nici putere să ne distrugă. Am fi putut fugi să ne căsătorim. M-aş fi putut dărui lui Richard. Atunci, tata n-ar fi avut de ales. Ar fi trebuit să ne căsătorim. Întotdeauna există o cale, aşa cum spunea Richard. Ar fi trebuit să aleg. N-ar fi trebuit să-i las pe alţii să aleagă pentru mine.

Acum, nu mai sunt în responsabilitatea tatii. El are banii lui, pe care cu siguranţă o să-i piardă la jocuri de noroc, aşa cum a făcut cu toţi banii pe care i-a avut înainte, şi nimănui nu-i pasă de mine.

Nimeni nu ştie sau nu pare interesat de faptul că am avut o şansă la fericire.

Acum e pierdută pe vecie.

Richard a murit.

Îmi doresc să fi avut curajul să mă fi alăturat lui, dar întotdeauna am fost o laşă. Aceeaşi laşă cum am fost atunci, atunci când am avut o şansă şi puteam alege, dar i-am lăsat pe alţii să mă intimideze şi să-mi spună care mi-era datoria.

Richard e mort, şi eu sunt ţintuită pe viaţă lângă un bărbat pe care nu-l pot iubi. Nu m-am dăruit niciodată bărbatului pe care-l iubeam, şi acum trebuie să mă dăruiesc iar şi iar unuia pentru care nu simt nimic şi pentru care nu voi simţi niciodată nimic. Am intrat fecioară în patul conjugal, ca o fată cuminte, şi răsplata mea e praful şi pulberea.

Cum să pot suporta?

O să înnebunesc, o ştiu.

*

Charlotte abia mai putea zări cuvintele printre lacrimi. Stătu şi reciti pasajul, iar şi iar, în vreme ce cuvintele se înceţoşau în faţa ei, în vreme ce lacrimile cădeau şi pieptul îi tresălta.

Bătrâna femeie nebună.

Odinioară, fusese o fată, o fată frumoasă şi nevinovată, îndrăgostită de un tânăr care o adora: tânărul ofiţer chipeş din miniatură, care-i scrisese cele mai frumoase, drăgăstoase şi înduioşătoare scrisori.

— Nu mi-e frică de suspine, se auzi o voce gravă de undeva din ceaţa umedă.

Ea se uită în direcţia de unde venea sunetul.

— Fratele meu Rupert nu se teme de şerpi, scorpioni sau crocodili, dar îi e frică de femeile care plâng, spuse domnul Carsington, intrând în cameră şi închizând încet uşa în urma lui. E o privelişte înfricoşătoare, chitită a emascula pe cel mai tare de înger bărbat. Cu toate astea, mie nu mi-e teamă. Am venit înarmat.

Scoase o batistă. Ea suspină neajutorată. El străbătu camera înspre ea.

— Haide, haide, spuse el. Nu poate fi chiar aşa grav. Se întinse şi o ridică, ca şi cum ar fi fost o păpuşă de cârpă.

Ea îi căzu pe umăr şi plânse. El o îmbrăţişă.

— Nu ştiu ce să fac, suspină ea.

— Lady Charlotte, zise el.

— O să ajungă aici în câteva zile, spuse ea. Ce să fac? Nu pot suporta. Cum a putut *ea* suporta? Toţi anii ăştia. O să înnebunesc, şi o să mă transform într-o bătrână nebună, şi o să fac o sută de testamente.

— Ba nu, n-o să faci aşa ceva, spuse el.

O mângâie pe păr.

— Nu înţelegi, spuse ea.

— Nu, nu înţeleg, zise el. Cu adevărat nu înţeleg.

„Nu pot trăi această viaţă.

Trebuie să am parte de puţină fericire chiar dacă durează doar o clipă”.

Îşi ridică privirea de pe umărul lui şi îl privi, se uită în acei ciudaţi ochi aurii, acum miraţi şi extrem de blânzi.

Ea ridică mâna şi atinse locul dintre sprâncene unde se formase un fin rid de expresie. Urmări cu degetul arcuirea sprâncenei, apoi o luă în jos spre linia cizelată a maxilarului. Zâmbi şi îi atinse nasul.

El zâmbi la rândul lui, şi uimirea îi dispăru din privire. Ce văzu ea acolo părea a aduce foarte mult cu afecţiunea.

Îşi trecu uşor degetele peste buzele lui.

„Am avut o şansă la fericire".

Ea avea şansa asta, în acest moment.

De data asta, ea nu îşi întinse mâinile după el. Doar îşi rotunji mâna, extrem de uşor, pe obrazul lui. Apoi se ridică pe vârfuri şi îl sărută cu toată dulceaţa pe care ştia s-o dăruiască.

El îşi ridică mâna şi i-o acoperi pe a ei, înapoindu-i dulceaţa într-un sărut tandru şi sincer, ca al unui tânăr iubit.

Trecutul nu însemna nimic atunci, nu mai mult decât un coşmar din care se trezise.

Astea erau reale şi adevărate: dulceaţa, tandreţea şi bunătatea unei iubiri tinere.

Nimeni şi nimic nu mai conta, doar ei doi, doar momentul acesta de fericire.

Ea îl prinse de după gât.

Şi da, spuse inima ei. „Da, asta".

Capitolul 11

Ar fi trebuit să fie uşor să plece.

Atingerea uşoară ca un fulg a degetului ei pe faţa lui, blânda mângâiere a mâinii ei pe obrazul lui, uşoara apăsare a gurii ei pe a lui. Atât de uşor să evadeze.

Tot ce trebuia să facă era să-şi întoarcă faţa, să facă un pas înapoi.

Ar fi trebuit să facă aşa.

Nu putu.

Văzu ultimele lacrimi ce străluceau pe genele ei lungi

atunci când îşi ridicase privirea, surprinzătorul surâs tandru ce-i arcuise buzele pe când îi contura trăsăturile cu degetul – mângâierea atât de asemănătoare cu felul în care el o sărutase cu o zi în urmă, încercând s-o cucerească.

Ar fi putut rămâne aici o veşnicie, sorbind-o din priviri: faţa ireal de frumoasă; tandrul zâmbet abia schiţat; mâna catifelată şi mângâietoare.

Ar fi putut să se mulţumească cu asta şi cu sărutul aproape dureros de dulce. Era sărutul unei fete, fără prefăcătorie ori cinism sau orice urmă de autoapărare.

Chiar şi când ea îl luă de după gât, tot ce avea de făcut era să-şi amintească faptul că era fecioară. N-avea decât să ridice braţele acelea subţiri şi să se retragă, punând pur şi simplu capăt acestei situaţii: atingerea, mângâierea, sărutul, toate echivalând cu nişte mulţumiri.

Ea dorea alinare; el i-o dăruise. Ea era recunoscătoare şi îi spusese asta printr-o mângâiere şi un sărut, şi asta era de ajuns.

El chiar îşi ridică gura de pe a ei. Îi îndepărtă mâinile de după gâtul lui. Dar le sărută mai întâi dosul, apoi fiece încheietură. După aceea, şi le puse pe inima ce bătea aşa puternic, regulat, încă regulat, ţinându-le acolo.

Mireasma ei îi ajunse la nări, şi capul i se umplu de această mireasmă, curată şi uşoară precum aroma florilor după ploaie. Îşi plecă uşor capul şi îşi afundă faţa în părul ei, buclele mătăsoase mângâindu-i-o.

Ea se sprijini de el cu mâinile încă în dreptul inimii lui, ce bătea mai puternic acum.

Cu o mână ţinând-o încă pe a ei, o luă de după gât şi o adăposti în braţele lui. Ea se uită la el, şi el ar fi putut rămâne aşa o veşnicie, uitându-se în acea limpede şi albastră profunzime.

Nu aveau o veşnicie. Tot ce aveau era acest moment intim, acest loc în mijlocul haosului casei lui care se prăbuşea, cu puzderia de servitori şi lucrători arţăgoşi.

Se înclină şi îi atinse buzele de ale lui. Simţi cum îi tremură gura la acea uşoară atingere. Aşa-zisa inimă a lui, despre care se zvonea că era mică şi rece, ar fi trebuit să

nu simtă nimic.

Cu toate astea, el simţi o împunsătură şi îi opri tremurul cu un sărut, ferm şi liniştitor.

Ar fi trebuit să fie de ajuns. Era momentul să termine toate astea.

Totuşi, dorea să prelungească sărutul încă puţin. Cum să se grăbească să-i pună capăt când era aşa perfect: ea, caldă şi uşoară în braţele lui, gura ei moale, mirosul ei peste tot, şi el, ameţit, sorbindu-l?

Ea îşi luă mâinile de pe pieptul lui şi îl prinse de după mijloc, îl strânse tare, ca şi cum, dacă nu ar fi făcut asta, ar fi căzut. El o strânse cu putere, aducând-o mai aproape.

Buzele ei se deschiseră într-un oftat, şi el ar fi trebuit să treacă şi asta cu vederea. Nu putea. Ea îl invitase, şi el nu putea refuza. Trebuia să se furişeze înăuntru, s-o guste şi s-o tachineze, să se joace cu ea aşa cum fac iubiţii şi s-o descopere din nou, pentru că, de fiecare dată când o găsea – în braţele lui sau într-o cameră ori privind pe fereastră –, descoperea ceva nou.

Acum, descoperi gustul ei, nevinovat şi totodată vinovat. Găsi dulceaţă şi râset cu o notă de tristeţe, ultimele urme ale lacrimilor vărsate. Combinaţia nu era niciodată aceeaşi şi întotdeauna plină de contradicţii. De data asta, îi dăruia o sută de mistere într-un sărut ce se adâncea din ce în ce mai mult, pentru că el se afunda în ape periculoase şi nu se putea opri.

Îşi lăsă mâinile jos, preluând cu ele conturul ei, pe măsură ce descoperea şi redescoperea fiecare perfectă rotunjime: curbura elegantă a gâtului şi umerii zvelţi, rotunjimea plină a sânilor a căror căldură o simţea prin ţesătura subţire a rochiei de vară.

Căldură era şi în el, fierbinţeala strecurându-se, şerpuind în jos. Îi dizolvă gândurile, disciplinate sau nu, împreună cu toate misterele pe care voia să le rezolve şi nu putea spera să reuşească, nu toate deodată, în această clipă de intimitate.

Ce rămânea era doar dorinţa simplă a unui bărbat pentru o femeie.

Rosti pe o voce răguşită:

— Trebuie să ne oprim.

— Ştiu, zise ea.

Atunci, într-un minut.

Îşi duse degetele pe ţesătura subţire a rochiei, peste pântec şi şolduri. Îşi lăsă palmele să-i atingă fundul.

— Trebuie să ne oprim, repetă el.

— Ştiu, spuse ea.

Într-un minut.

Îşi ridică mâinile, oprindu-se la talie. Îşi spuse „Destul”, dar cuvântul n-avea niciun sens. Nu exista „destul” pentru el.

Îşi îngropă faţa în curbura umărului ei şi îi inhală mireasma pielii, îi sărută gâtul catifelat, şi ea îşi lăsă să-i cadă capul pe spate, oferindu-se. Simplul act de cedare îi făcu inima să bată mai repede, într-un ritm accelerat şi neregulat, ca zgomotul unei ploi ce cădea. Ca o furtună, îl rupse de lumea exterioară. Raţiunea şi Logica se estompau în spatele lui. Nu aveau nicio importanţă.

O ţinea în braţe. Această clipă conta. Această lume a lor unde ea avea nevoie de el şi el de ea şi totul era în regulă, în vreme ce se ţineau strâns îmbrăţişaţi.

— Nu te opri încă, spuse ea. Nu chiar acum.

— Nu, nu încă.

Îi găsi legăturile corsajului şi le desfăcu una după alta. Îi trase corsajul jos şi îşi lăsă degetele să mângâie sânii catifelaţi şi plini. Se aplecă şi urmă acelaşi drum cu gura. Aroma ei caldă, bogată şi feminină îi puse stăpânire pe minte. Întreaga lume părea a pluti în ea, întreaga lor lume mică.

Mâinile ei se ridicară, şi îşi trecu degetele prin părul lui şi îl ţinu acolo, strâns lângă ea. El auzi bătaia grăbită a inimii lui – sau a ei – ori a amândurora… şi…

— Da, spuse ea cu voce răguşită.

El îşi săltă capul să spună ceva, dar ea îl amuţi cu un sărut, unul sălbatic de data asta. Îşi mişcă mâinile pe el, cucerind fără teamă: împingând sub haină, rătăcind peste spatele cămăşii, apoi în jos să-i cuprindă posteriorul.

Mintea lui se îngreună şi se întunecă.

O trase mai aproape de el, zdrobind-o la pieptul lui. Îşi împinse genunchiul între picioarele ei. Atunci, ea ar fi trebuit să se ferească şi să-l facă să se oprească, să-l facă să gândească.

În schimb, ea se apăsă de genunchiul lui. Dacă el ar fi avut o ultimă şi disperată speranţă de a se controla, ei bine, cu asta, totul se isprăvi.

El gemu peste gura ei, apoi o ridică şi o puse pe ceva – o masă, un birou, nici nu prea ştia – şi se cuibări între picioarele ei. În tot acest timp, buzele lor rămăseseră lipite într-un sărut nesfârşit, mai intens, mai fierbinte şi mai sălbatic decât înainte.

El îi apucă gleznele şi îşi strecură mâinile de-a lungul picioarelor ei.

Ea scoase un sunet din gât şi întrerupse sărutul.

— Mâinile tale, şopti ea, întinzându-se să acopere una din ele cu mâna ei, s-o mângâie. Mâinile tale. Da, atinge-mă.

Depuse săruturi grăbite şi fierbinţi pe faţa lui, pe gât, apoi se dădu pe spate, cu ochii albaştri ascunşi de pleoape grele şi întunecate.

— Atinge-mă, spuse ea.

Îi dădu drumul şi prinse cu mâna de fuste, trăgându-le în sus, peste genunchi.

El o atinse. Da, bineînţeles. Aşa cum voia ea. Aşa cum *el* voia. Îşi trecu mâinile peste rotunjimea elegantă a picioarelor şi peste nodul de la jartiere. Mângâie pielea mătăsoasă de deasupra ciorapilor. Ea se înfioră.

Ea îşi ridică mâinile, şi el se lăsă prins. O lăsă să-l tragă în jos peste ea. Ea îl sărută flămândă, şi el răspunse tot la fel. El se dărui dorinţei şi promisiunii unui sărut ce părea veşnic. Alungă orice altceva din minte şi trăi doar în gustul, mirosul şi atingerea ei. Dădu frâu liber fierbinţelii din adâncul lui şi nerăbdării nevoii fizice.

O sărută în timp ce îşi desfăcea nasturii de la pantaloni.

O sărută în timp ce îşi dădea la o parte hainele şi

lenjeria. Îi simţi mâna cum se mişca jos în faţa corpului său şi îşi ţinu gura pe a ei, pentru a se opri să strige atunci când ea îl atinse.

O atingere de nesuportat.

Ezitantă, cu degete uşoare. Excitarea era nemiloasă.

— Charlotte, te rog, mormăi el pe gura ei.

Degetele ei se strânseră în jurul lui.

„Dulce Afrodita şi toate zeităţile, mari şi mici".

Asta era… era…

Îl strânse, devenind mai îndrăzneaţă. Degetele ei subţiri alunecau în sus şi în jos, explorându-i mădularul.

Poate că ar fi putut să se oprească dacă n-ar fi fost asta.

N-avea să ştie niciodată.

Ea îl mângâia, şi el trebuia să facă la fel ca ea. Trebuia s-o excite spre aceeaşi culme a nebuniei unde îl adusese ea.

El îşi strecură mâna spre triunghiul miraculos de catifelat dintre picioarele ei. O simţi pregătită şi o mângâie, intenţionând – dacă mai avea vreun pic de minte pentru aşa ceva – s-o satisfacă cu mâna.

Dar ea trase iute aer în piept la atingerea lui şi se frecă de mână. Şi…

— Da, spuse ea. Te vreau, da.

Şi aşa dispăru ultima lui legătură fragilă cu gândurile conştiente şi cu realitatea. Aşa dispăru ultima rămăşiţă încordată de raţiune.

„Te vreau.

Da".

El îi ridică picioarele, şi ea şi le înfăşură în jurul şoldurilor lui. Mâinile ei îl apucară de braţe.

El o mângâie, o deschise şi se împinse în ea.

Ea gâfâi. El se opri, scrâşnind din dinţi şi făcând apel la ultima urmă a voinţei sale. Ea îl strânse şi mai tare.

Apoi ea se lipi de el.

În acea clipă, el fu terminat.

Se împinse, şi ea îl primi caldă şi cu bucurie, muşchii ei împingându-se în el ca o inimă pulsând. Inima lui bătea

cu ea, mai tare şi mai repede.

Asta era ce voia el, tot ce voise vreodată.

Ea, a lui.

O îmbrăţişă şi o ţinu strâns.

Ea era a lui şi n-avea să-i mai dea drumul. O ţinu, în vreme ce se mişcau împreună, cu plăcerea ce-i cutreiera pe amândoi, conducându-i. O ţinu în timpul ultimului asalt sălbatic spre culmi. O ţinu strâns, foarte strâns, când el termină şi ea încă fremăta lângă el. O ţinu strâns, nemişcată, când în cele din urmă ea se linişti şi se prăbuşi lângă el.

— A fost o nebunie.

Vocea lui răsună încet lângă capul lui Charlotte.

Ea plutea încă în acel moment de după, savurându-l.

Stătea acolo, ameţită de fericire, pe când el o săruta pe tâmplă. Apoi, se desprinse de ea, şi mâinile lui – magicele lui mâini – îi închiseră corsajul.

Ea era încă fermecată, ameţită, plutind.

— Charlotte, spuse el.

Ea îl privi, se uită în ochii lui aurii.

— Da, zise ea.

— Trebuie să ne îmbrăcăm.

— Da, spuse ea.

El îi împinse batista în mâna moleşită.

— Ah, spuse ea, şi reveni pe pământ.

Se uită în jur şi în jos la ea însăşi şi la el, cum îşi trăgea pantalonii pe el şi îşi băga cămaşa înăuntru. Cu faţa înfierbântată, ea se curăţă şi îşi trase în jos fustele. Îşi aminti că le ridicase, oferindu-se asemenea celei mai neruşinate dintre târfe.

— Asta nu trebuia să se întâmple, spuse el.

— Ştiu, zise ea. Înghiţi. Nu-mi pare rău. A fost… a fost… îşi căută cuvintele, dar nu găsi niciunul. Nici nu ştiam că ar putea fi aşa.

— Nici eu, spuse el.

Ea îşi ridică privirea spre el, temându-se să-i caute ochii, dar neputând să se oprească din a-i căuta.

— Serios? Nu, spui asta să mă faci să mă simt mai

bine, dar nu-i nevoie, pentru că…

— E diferit, spuse el. Noi doi. E complet altceva. Doar atâta ştiu. Am vrut să ne oprim înainte să ajungem aşa departe. Nu m-am îndoit nicicând că o să pot. Şi totuşi, poate că n-am vrut, pentru că eu nu am înfrânat pe niciunul din noi. Cred… poate… Se încruntă, şi ea văzu cum pe pomeţi îi apare roşeaţa. Am prins… drag de tine.

Ea voise fericire, şi el i-o dăruise. Crezuse – în măsura în care putea crede – că voise bucurie fizică, să fie atinsă, sărutată aşa cum erau alte femei. Dar el îi dăruise mai mult decât aşteptase, mai mult decât sperase. Totul fusese pe furiş, da, şi poate în grabă, la fel cum se întâmplase la cele câteva întâlniri amoroase ale ei cu Geordie Blaine, dar de data asta nu era la fel, nici pe departe.

— Am început să prind drag de tine, spuse ea. În ciuda celor mai bune intenţii.

— Mă îndoiesc că s-ar fi putut întâmpla altfel.

— Probabil că nu.

— Dar s-a întâmplat, spuse el. Şi trebuie să vorbesc cu tatăl tău şi să-i spun că vrem să ne căsătorim.

Simţi în ea o tulburare nebunească: o tresăltare de bucurie, apoi un sentiment copleşitor de înfrângere, de deznădejde.

— Nu poţi, spuse ea.

— Trebuie, zise el.

— Tatăl tău, spuse ea. Cum rămâne cu tatăl tău şi cu hotărârea ta de a te afirma? Nu mă poţi lăsa să distrug asta.

— Eu n-o să te distrug pe *tine*, spuse el. Onoarea ta e mai importantă decât mândria mea.

— Onoarea mea, spuse ea, fără a-şi mai putea ascunde amărăciunea din glas. Ce onoare?

— Tu eşti… ai fost… cea inocentă, nu eu.

— Nu sunt inocentă, spuse ea. N-ai observat?

— Ce spui tu, că n-ai himen? Asta vrei să spui? N-am fost prea atent.

— Nu sunt inocentă, insistă ea.

„Nu mă face s-o spun”.

— Ai douăzeci şi şapte de ani, spuse el. Himenul poate fi destul de fragil. Şi ştiu sigur că fetele crescute cu indulgenţă nu se supun întotdeauna regulilor.

„Întotdeauna am fost o laşă. Aceeaşi laşă ca atunci când puteam alege şi aveam o şansă…”

Charlotte putea acum alege şi avea o şansă.

Să facă ce? Să mintă? Să se mărite cu bărbatul ăsta care era pregătit să-şi sacrifice mândria pentru a-i proteja aşa-zisa onoare? Ce fericire ar putea exista într-o căsătorie bazată pe o minciună?

Se dădu jos de pe birou.

— Vreau să spun, zise ea cu grijă, că nu eşti primul.

Tăcere. Se sili să-i întâlnească privirea, se resemnă să vadă furie, dezgust. El doar îşi înclină capul într-o parte şi o privi întrebător.

— S-a întâmplat de curând? întrebă el.

— N-nu, zise ea. Îşi dădu seama că-şi frământa mâinile. Le potoli şi le ţinu strâns, îndoite pe talie. A fost cu mult timp în urmă.

— Ah. Încă o pauză. Sunt al doilea?

— Ce?

— Al doilea? repetă el.

Putu doar să clipească spre el. Doamne sfinte. El se gândea. Analiza.

— Da, spuse ea. Tu eşti al doilea.

— Ţi-ai îngropat inima în mormântul iubitului tău?

— Nu, cu siguranţă nu, spuse ea.

— Ori ai jurat credinţă până la moarte sau aşa ceva?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Păi atunci mai bine ar fi să ne căsătorim, spuse el. Poţi lăsa însărcinată o fată indiferent dacă e virgină sau nu.

Ea se retrase cu un pas. Nu asta. La asta nu se gândise. Nici prima dată nu se gândise la asta. Pe atunci, era neştiutoare. Acum, nu mai era. Dar cum era să gândească? Era toată doar tumult şi tulburare.

El se apropie, şi ea văzu inteligenţa ascuţită în acţiune, privirea de şoim.

— Spune-mi, zise el. Spune-mi ce este. Ştiu că trebuie

să fie ceva îngrozitor, altfel mi-ai fi spus deschis. Ne spunem pe faţă unul altuia tot ce gândim, nu-i aşa? Azi ţi-am zis ce n-aş fi spun nimănui altcuiva.

Şi ea îi vorbise aşa cum n-ar fi vorbit nimănui altcuiva. O făcuse nu numai azi, ci în atâtea rânduri, poate chiar de la bun început. Încercase să se prefacă cu el aşa cum făcuse cu alţii, dar nu-i reuşise niciodată. Cu el, spunea tot ce avea pe suflet. Era relaxată în prezenţa lui, mai mult decât fusese vreodată până acum cu orice alt bărbat.

Nu se putea preface.

Ochii i se umplură totuşi de lacrimi şi inima îi bubui, şi o copleşi ruşinea, ca o fierbinţeală, caldă şi rece în acelaşi timp.

— Am avut un copil, spuse ea.

Niciodată în toată viaţa lui nu se străduise mai mult ca acum să pară calm. Nici măcar în prezenţa tatălui său nu-şi simţise inima bubuind de să-i spargă pieptul.

Îi era ruşine că-şi pierduse controlul, ruşine că-i distrusese viitorul. Dar o dorea.

O dorea îndeajuns încât să suporte perspectiva confruntării cu tatăl ei.

„V-am dezvirginat frumoasa fiică. Acum e nevoită să se mărite cu mine”.

Totuşi, Darius ar face-o. Ar suporta mânia şi dezamăgirea lui Lord Lithby, precum şi pierderea respectului său.

Ar suporta şi dispreţul tatălui său.

Ceea ce nu era sigur că ar putea suporta era s-o facă nefericită, s-o facă să regrete ce se întâmplase., pentru tot restul vieţii ei.

Patru cuvinte făcuseră ca universul să se schimbe, cu totul.

„Am avut un copil”.

El o luă pur şi simplu în braţe şi o atrase spre el.

Acum înţelegea. Părea să priceapă totul. Cu acele patru cuvinte, toate elementele enigmei se aşezau la locul lor.

Era o povară îngrozitoare pentru orice femeie, şi o

purtase de una singură, în cea mai mare parte. Cu siguranţă primise ajutor pentru a ascunde problema, căci fusese uimitor de bine ascunsă. Nu auzise nicio şoaptă, şi asta era rar în aşezările de la ţară unde toată lumea ştia totul despre toată lumea şi secretele conacului erau îndeobşte bine cunoscute de toţi.

Cu toate astea, era secretul ei, durerea ei – şi o povară grea.

Îşi aminti schiţa mamei cu copilul şi durerea pe care o percepuse atunci.

— Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău.

Ea plânse, liniştit, cu suspine puternice ce-i zguduiau corpul.

— Îmi pare rău, repetă el. Îmi pare rău.

O ţinu, în vreme ce ea plângea şi o ţinu şi apoi, când, treptat, se potoli.

— Nu sunt b-bună, spuse ea, cu vocea înăbuşită de haina lui. N-am onoare. Sunt o ipocrită şi o laşă. Mi-am dat copilaşul imediat ce s-a născut. N-o să mă iert niciodată.

— Ai spus că a fost cu mult timp în urmă, spuse el, mângâindu-i spatele. Pe atunci, erai prea tânără.

— Aveam şai… şaisprezece ani când l-am cunoscut, zise ea. Se dădu înapoi şi îşi scotoci fusta, găsind o batistă cu multă dantelă şi prea puţină ţesătură de folos, cu care îşi şterse totuşi ochii, nasul. Geordie Blaine. Era ofiţer. Aşa chipeş în uniformă. Atât de amabil şi înţelegător – sau aşa am crezut. Dar, pentru el, am fost doar o cucerire. M-a avut şi m-a părăsit şi, în cele din urmă, a fost omorât. Între timp, am rămas însărcinată, şi nici măcar n-am ştiut, *aşa* naivă eram – eu care crescusem la ţară. Dar Molly a ghicit şi i-a spus lui Lizzie, şi eu nu le-am dat voie să-i zică tatălui meu. M-au luat în Yorkshire, spunând că eram bolnavă şi că aveam nevoie de o schimbare de aer. Aproape că am murit la naştere, mi-au spus. Nu-mi aduc aminte prea multe, cu excepţia faptului că îmi doream să fi murit. După aceea, am fost bolnavă pentru multă vreme.

Bolnavă de vinovăţie şi de durere, era sigur de asta, ceea ce ar fi agravat orice vătămare fizică sau boală. Aşa-

zisa boală debilitantă de care vorbea lumea în cazul ei fusese, foarte probabil, o depresie.

Îi dădu la o parte de pe obraz o şuviţă de păr mătăsos.

— Trebuie să vorbim mai în detaliu despre asta, spuse el. Mult mai în detaliu. Dar nu e momentul potrivit. Am fost singuri, în spatele unei uşi închise, mult mai mult decât se cuvine. Şi aşa lucrătorii şi servitorii o să bârfească. O să-ţi spun doar atât: Nu putem schimba trecutul. Putem doar să facem tot ce ne stă în putinţă în prezent. Pentru moment, cel mai bine ar fi să ne căsătorim.

— Nu pot, spuse ea. N-o să te las să renunţi la tot ce-i important pentru tine fiindcă am fost neglijenţi o dată.

— Eşti importantă pentru mine, spuse el.

— Dar sunt moştenitoare, spuse ea. Am o grămadă de bani. Ai spus mai înainte…

— Asta a fost înainte.

— Dar vreau să faci ce intenţionai să faci, insistă ea. Vreau să refaci Beechwood. Am fost aşa emoţionată când am înţeles ce provocare mare ai acceptat. Am fost aşa… mândră. Nu te poţi însura cu mine – cel puţin nu înainte să termini ceea ce ţi-ai propus să faci.

— E absurd, spuse el şi dacă eşti însărcinată?

— O să ştiu în două săptămâni, spuse ea. Dacă sunt…

Apoi, înţepeni.

Auzise şi el. Voci ce se apropiau, uşor de recunoscut. Lady Lithby. Menajera.

Darius se grăbi înspre uşă şi o deschise. Apoi spuse, asigurându-se că vocea lui se auzea pe tot culoarul:

— Dacă stau şi mă gândesc, Lady Charlotte, prefer să păstrez biroul. M-am ataşat sentimental de el.

*

Avea nevoie de altă ocazie pentru a vorbi cu Lady Charlotte, dar n-avea să i se ofere în acea zi la Beechwood. Acum, că doamna Endicott era instalată ca menajeră, Lady Lithby rămânea rar după orele amiezii. Aveau de pregătit o

petrecere, şi, deşi ea nu se prea sinchisea de asta, Darius era perfect conştient de faptul că nu era o petrecere ca oricare. Ea şi Lord Lithby contau pe această petrecere pentru a aranja viitorul lui Lady Charlotte.

Crema burlacilor din Marea Britanie avea să fie prezentă acolo. Darius nu se gândise prea mult la asta până în clipa de faţă. O avusese pe Lady Charlotte mai mult sau mai puţin doar pentru sine. Singurul rival de care ştia era Morrell, şi, de vreme ce ea nu părea să ştie că era un rival, Darius se gândise la fel de puţin la colonel ca la toţi ceilalţi. În orice caz, căsătoria era ultimul lucru care să-i ocupe mintea lui Darius.

Asta înainte.

Acum, exista posibilitatea ca ea să fie însărcinată cu copilul lui. Dacă o lăsase însărcinată, trebuia să se mărite cu el, fie că-i plăcea, fie că nu.

Dacă nu-i plăcea, trebuia să se mărite cu el oricum.

Era un bărbat inteligent. N-avea nevoie de zile, săptămâni sau luni întregi pentru a înţelege ce sărea în ochi: ea era diferită, şi el ţinea la ea, ţinea foarte mult la ea.

Provocarea era s-o determine să se mărite cu el şi să se asigure că-i surâdea ideea. Provocarea era să îi demonstreze că, măritându-se cu el, nu făcea o greşeală. Trebuia să-i dea un răgaz – şi putea folosi şi el acel răgaz

Până când sosise trăsura doamnelor, el analizase problema şi se hotărâse cum să acţioneze.

Le însoţi până la trăsură. Când se pregătea să închidă uşa după ele, spuse:

— Trebuie să-l caut curând pe Lord Lithby.

Lady Charlotte făcu ochii mari.

— Capre, spuse Darius. Mă gândeam să-mi iau nişte capre şi voiam să-i cer sfatul.

— În cazul ăsta, vino la cină în seara asta, spuse Lady Lithby. Va fi mult mai bucuros să vorbească despre capre decât să ne asculte discutând despre aranjamentele de organizare a locurilor la masă sau despre cele de dormit. Domnul şi doamna Badgely vor fi şi ei acolo. O să-i faci un serviciu.

Reşedinţa Lithby, în acea seară

Darius înţelese curând că Lady Lithby nu-i spusese decât adevărul. Cina din seara aceea era, hotărât lucru, un soi de probă, şi însuşi zâmbetul amabil al lui Lord Lithby părea forţat. Domnul Badgely îi dădea înainte cu invitaţii de la petrecere – un ofiţer de marină care întâmplător fusese în armată odată cu nepotul lui –, şi doamna Badgely era încă şi mai obositoare, oferind nesfârşite sfaturi nedorite despre felul corect de a duce la bun sfârşit o petrecere.

Asta era, fără îndoială, motivul pentru care Lord Lithby nu se grăbea să se întoarcă lângă doamne, aşa cum făcea de obicei. În schimb, bărbaţii zăboveau bându-şi vinul. În mod obişnuit, Darius prefera această parte a cinei. Discuţiile între bărbaţi, chiar şi cele între bărbaţi beţi, erau de obicei mai interesante decât vorbăria femeilor.

În seara aceasta însă, era nerăbdător să se alăture doamnelor în salon, şi poate că nu acordase destulă atenţie observaţiilor lui Lord Lithby despre capre, aşa cum ar fi trebuit.

Odată ajuns acolo totuşi, ocazia pentru Darius sosi mai repede şi mai simplu decât se aşteptase.

— Hai să ascultăm nişte muzică, te rog, Charlotte, spuse Lady Lithby. Sunt sigură că domnii s-au săturat de decoraţiuni şi aranjamente florale şi de cine anume se va simţi lezat şi din ce cauză.

— Cu plăcere, mamă vitregă, spuse Lady Charlotte. Domnule Carsington, poate mă vei ajuta să aleg ceva pentru a calma nervii delicaţi ai domnilor.

— Aş fi încântat.

Veni alături de ea la pian.

— Ai rămas multă vreme în sufragerie, îi şopti ea, în timp ce frunzărea partiturile. Te rog să nu-mi spui că domnul Badgely a adormit lângă paharul de vin şi tu ai folosit ocazia pentru a vorbi cu tata despre noi.

— Eşti extrem de obosită, altfel nu ţi-ai fi imaginat aşa

ceva, spuse Darius. M-am gândit la ce mi-ai spus. Grijile tale sunt mai mult decât rezonabile, şi m-am hotărât că ar fi cel mai bine să lăsăm petrecerea peţitorilor să se desfăşoare aşa cum s-a plănuit.

Ochii ei mari şi albaştri se făcură şi mai mari.

— Te-ai gândit? Ar fi mai bine?

— Din două motive, spuse el. Mai întâi, la sfârşitul petrecerii, o să ştii sigur dacă eşti sau nu... El se uită în jur, dar ceilalţi păreau adânciţi în conversaţiile lor. Însărcinată. În al doilea rând... în cazul în care nu eşti şi dacă până atunci n-o să reuşesc să te conving că eu sunt cel mai potrivit pentru tine, atunci va trebui să accept înfrângerea.

Ea se uită la el ca şi cum nu prea ştia ce să creadă.

— Ce atent ai aranjat totul.

— Nu putem fi amândoi mişcaţi sentimental, spuse el. Unul din noi trebuie să fie calm şi obiectiv.

— Dar unde e muzica? strigă doamna Badgely. Cât de dificil e să alegeţi?

— Sunt de acord, domnule Carsington, spuse Lady Charlotte mai tare. Beethoven e prea... sălbatic pentru o mică sindrofie de după cină. În orice caz, talentele mele nu se ridică la nivelul lui. Apropo, o să avem nişte muzicieni talentaţi care vor cânta la petrecere. Din Londra.

— Eu, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş fi cu ochii pe ei, Lord Lithby, spuse doamna Badgely. Cu atâtea tinere doamne sensibile în casă.

— Am încercat să ţin seama şi de sentimentele tatălui tău, spuse Darius acoperit de prelegerea doamnei Badgely despre artiştii profesionişti şi predilecţia lor pentru a duce domnişoarele inocente pe drumul pierzaniei. O să-i facă plăcere să creadă că planul lui a mers. În plus de asta, petrecerea o să-mi ofere ocazia să îţi fac curte aşa cum se cuvine.

— Nu ţi se pare ridicol? întrebă ea.

— Dimpotrivă, mi se pare crucial, spuse el. Am procedat cu asta de-a-ndoaselea – te-am sedus mai întâi, în loc să-ţi fi făcut curte. Dar n-am ştiut, vezi tu...

— Nu poţi da greş niciodată cu Häendel, strigă

doamna Badgely.

— Îl urăsc pe Haendel, şopti Lady Charlotte.

— Îl urăsc pe Haendel, mormăi Darius în acelaşi timp.

Se uitară unul la altul cu buzele strânse, abţinându-se să nu râdă.

— Mulţumesc, doamnă Badgely, spuse Lady Charlotte. O propunere excelentă.

— Îi place orice sună a muzică bisericească, şopti ea. Moţăie la fel cum face la biserică. Imediat ce se termină, se pune pe vorbit.

Lady Charlotte interpretă Haendel, şi doamna Badgely se comportă după cum se anticipase.

Când muzica se termină, soţia parohului monopoliză din nou zgomotos conversaţia.

— Ai dreptate, murmură Lady Charlotte, în vreme ce se prefăcea a se uita la alte partituri. Unul din noi trebuie să fie logic, şi eu nu pot fi. Sunt prea… emotivă. Mulţumesc. Foarte amabil.

Nu fusese nici pe departe destul de amabil. Erau atâtea de spus. Dar nu putea să spună nimic acum, printre pauze, în văzul tuturor. Va trebui să aranjeze o altă ocazie.

Duminică, 7 *iulie*

— Nu pot să cred că faci asta, spuse Charlotte.

— Nici eu, zise domnul Carsington. Nu-mi pot aminti ultima ocazie când am călcat pragul unei bisericii. N-am înţeles niciodată logica religiei.

— Totuşi, ai venit, spuse ea.

— Trebuie să vorbim între patru ochi, zise el. Asta era prima ocazie.

Ea şi Lizzie nu merseseră cu o zi în urmă la Beechwood pentru că sâmbătă era ziua rezervată de Lizzie pentru primirea rapoartelor menajerei, aprobarea meniurilor pentru săptămâna următoare şi rezolvarea corespondenţei.

Charlotte nu se aşteptase să-l vadă pe domnul

Carsington până luni. Petrecuse două nopţi neliniştite, gândindu-se dacă a făcut ceea ce trebuia neacceptând pur şi simplu cererea lui.

Dar acum, pe când el mergea lângă ea, aşa calm şi complet încrezător, era sigură că procedase bine.

Plânsese până adormise vineri noaptea, gândindu-se la bunătatea lui, la alinarea şi uşurarea pe care le simţise după ce îi făcuse acele mărturisiri şi el o ţinuse pur şi simplu în braţe.

Nu putea răsplăti bunătatea în detrimentul mândriei şi al reputaţiei lui.

Dacă se căsătoreau în grabă, lumea avea să vorbească. Lui poate că nu-i păsa, dar ei da, din cauza lui. Nu putea suporta să-l creadă cineva vânător de avere. Nu putea suporta ca tatăl lui să presupună că a ales calea cea mai uşoară.

Acum totuşi, părea hotărât să dea cale liberă bârfelor.

Pentru că biserica se găsea la mică distanţă de reşedinţa Lithby, Lord şi Lady Lithby preferau să meargă pe jos până acolo, dacă era timp frumos. Acum, se îndreptau spre casă, destul de departe în faţa lui Charlotte şi a domnului Carsington pentru a fi vizibili, dar a nu auzi totuşi discuţiile celor doi.

— Sper că-ţi dai seama că i-ai băgat idei în cap tatălui meu, spuse ea. Sper că eşti conştient că întregul sat o să vorbească de asta. E ca un soi de declaraţie să te plimbi cu o doamnă după slujbă.

— Ştiu, spuse el. Deşi n-am petrecut prea multă vreme în înalta societate, îmi sunt foarte bine cunoscute practicile curtării. Au auzit de nenumărate ori cum se proceda pe vremea bunicii şi cum s-au curtat părinţii mei şi o rudă sau alta. Aud toate bârfele.

— Atunci, de ce nu ai aşteptat o ocazie mai puţin publică? întrebă ea.

— Pentru că *îţi fac* curte, spuse el. Nu văd niciun motiv logic să fac un secret din asta. Totuşi, nu ăsta a fost principalul motiv pentru care am venit azi aici. Ai spus ieri că n-o să te poţi ierta niciodată. Ai rostit multe vorbe aspre

despre comportarea ta. E o povară nemiloasă de purtat. Nu pot simţi ceea ce simţi tu. Nu sunt femeie. N-am dat naştere niciodată vreunui copil. Dar, pentru că nu sunt, am, sper, ceva de oferit, ceea ce o femeie nu poate oferi. Poate că un alt punct de vedere. Nu ştiu exact ce trebuie făcut, dar vreau să încerc, în orice fel pot, să te ajut să-ţi găseşti pacea. Îşi luă privirea de la ea, uitându-se la perechea din faţa lor. Lizzie privi în spate, zâmbind. Intenţionez să-ţi fac curte, da, continuă el. Dar, în zilele care vor urma, sunt de asemenea hotărât să găsesc un mod de a-ţi uşura inima.

Ei îi luă o clipă să răspundă, pentru că inima despre care vorbea el era aşa plină.

— Eşti un om şocant de cumsecade, spuse ea în cele din urmă. Schiţă un surâs. Poate că mai bine aş spune da şi am termina odată cu asta. N-am avut niciodată vreo problemă să rezist ademenirii bărbaţilor – cel puţin nu de atunci, de la acea primă dată –, dar atâta bunătate mă copleşeşte.

— Nu, eu vreau un da din inimă, spuse el. Fără întrebări, fără îndoieli. Sunt hotărât să te fac să crezi că viaţa va fi pustie… absolut insuportabilă fără mine.

Atunci, ea râse, cum să se poată stăpâni?

Nu-l văzu pe tatăl ei că se uită înapoi şi că apoi se uită spre mama ei vitregă şi schimbară zâmbete atotştiutoare între ei.

Nu văzu nici cum sătenii schimbau priviri între ei şi nu auzi discuţiile. Ştia că o să fie bârfe şi avea şi idee cam ce puteau spune.

N-avea nicio bănuială despre pericol.

Îl vedea doar pe bărbatul înalt şi puternic de lângă ea, şi tot ce înţelegea era uşurarea din inima ei pe când mergea lângă el.

Duminică noaptea

— *Ce* a făcut el? întrebă colonelul Morrell cu mâna crispându-i-se pe paharul de whisky.

— A însoţit-o pe Lady Charlotte după slujba de astăzi, spuse Kenning.

Colonelul Morrell aruncă paharul înspre grătarul şemineului. Se sparse. Kenning nici nu clipi.

— Mai adu-mi unul, spuse încet stăpânul lui.

Servitorul făcu aşa cum i se poruncise.

— Nici mie nu mi-a venit să cred, sir, când am auzit, spuse el. Toată lumea vorbea despre asta. S-au făcut şi pariuri. Lumea spunea că o să facă strigările duminica viitoare şi că petrecerea se va sfârşi cu o nuntă, dacă n-o să înceapă cu una.

Tot timpul ăsta – aproape un an – de când o observa, o studia, plănuind, plănuind atent cum să-i câştige încrederea. Tot acest timp, suportând sarcasmul unchiului său şi criticile şi cicăleala: „Ce-ţi trebuie atât timp? Mocăieşte mult, şi un tip mai îndrăzneţ şi mai isteţ o să ţi-o înşface chiar de sub nas. Mai bine ai face să găseşti o fată mai uşor de mulţumit; nu eşti bun de asta”.

Acum era ca şi cum ea declarase că avea să se mărite cu Don Juanul ăsta de fiu neisprăvit al lui Lord Hargate.

Nu ea era de condamnat. Genul ăsta de lucruri se întâmplă, din nefericire, tot timpul.

Ea îşi pierduse minţile, asta era tot.

Nu pentru prima dată.

Dar nu era vina ei. Era femeie. Chiar şi ea, deosebită cum era, avea slăbiciunile unei femei.

Nu era supărat pe ea.

Ea era în pericol, într-un mare pericol.

Colonelul Morrell va trebui s-o salveze de ea însăşi.

Capitolul 12

Luni, 8 iulie

Darius fixă cu privirea hârtia din mâna lui. Era îngrijit înfăşurată, cu scrisul de mână clar şi ordonat, cu cifrele cât

se poate de uşor de citit.

Era lista cheltuielilor pe care îi ceruse lui Tyler să i-o aducă.

— Ar fi fost mai ieftin să trimiţi băiatul la Eton, spuse Darius.

Tyler îşi suci şapca în mâini.

— Cocoana mea ţine socotelile, sir, spuse el. Îmi spune că băiatului îi rămâneau mici hainele la fel de repede pe cât putea ea să le facă. Fetele îşi dădeau una alteia hainele, aşa că nu costa mai mult să îmbraci şase faţă de una. Dar el creştea aşa repede, şi, să fim cinstiţi, nu poate să poarte lucruri de fată, nu-i aşa? Oricum, nici că putea să poarte ceva din încălţările lor, cu picioarele lui mai mari decât ale fetei mele mari. Aş vrea să vedeţi cum mănâncă. O să fie dintre cei mari, zice cocoana mea.

Se părea că muierea lui se pricepea tare bine la cifre. N-avea nicio problemă cu cifrele mari.

Darius presupunea că suma nu era exorbitantă. Necazul era că nu ştia unde să găsească bani peşin acum, aşa cum cerea „cocoana”.

— Cum rămâne cu banii pe care îi câştigă prinzând şoareci? întrebă Darius. Purchase îmi spune că băiatul a câştigat până la zece penny pe zi.

— Da, sir, dar, câtă vreme prinde şoareci pentru dumneavoastră, eu pierd ajutorul lui. După aia, o să trebuiască să şcolesc un alt băiat, nu-i aşa? Şi ca să nu mai zic cât de mult o să-mi trebuiască să găsesc unul. Am căutat, dar, aşa cum ştiţi, sir, mare parte din ei nu fac doi bani. Să nu mai zic că cocoana trebuie să zică da ori ba – din cauza fetelor, ştiţi dumneavoastră. Nu vreau vreun hoţ sau ticălos şi de-alde ăştia să trăiască sub acelaşi acoperiş cu fetele mele.

Darius ştia că nu era uşor să găseşti orfani sănătoşi şi doritori. Cu toate astea, era sigur că cei doi Tyler exagerau cifrele şi făceau totul mai complicat, pentru că pur şi simplu văzuseră o ocazie de care să profite. Sau, în orice caz, „cocoana” văzuse.

— O să vorbesc cu administratorul meu, spuse Darius.

Câtă vreme era în Altrincham, avea să-i facă o vizită şi doamnei Tyler.

*

Darius se întoarse la Beechwood târziu, cu o durere de cap. Vizita lui o supărase pe doamna Tyler, şi, când era supărată, vocea ei ajungea la nivelul unui ţipăt. Pentru că era un gentleman şi patronul bărbatului ei, nu putea să se răţoiască la el, aşa că, în schimb, se răţoise la fetele ei: „Termină cu tuşitul ăla, Sally! Fii atentă ce faci cu verdeaţa aia, Annie! Fii atentă la găleata aia, Joan! Stropeşti cu apă peste tot!”

Şi aşa mai departe.

Fetele ţipaseră la fel, apărându-se. Femeia răcnise la ele să nu îndrăznească să le răspundă părinţilor.

Era uimitor cum de Tyler stătea încă bine cu auzul.

Făcând abstracţie de răcnete, la urma urmei, nu era un loc rău pentru un orfan. Pip mânca împreună cu familia, în loc să aştepte rămăşiţele de la masa lor, aşa cum era cazul multor băieţi în situaţia lui. Dormea în bucătărie, nu într-un dulap sau într-o pivniţă umedă. Nu-l îmbrăcau în zdrenţe. Oricare ar fi fost defectele doamnei Tyler, se mândrea cu gospodăria ei. Toţi de sub acoperişul ei – inclusiv un ucenic modest – erau „hrăniţi şi îmbrăcaţi cum se cuvenea şi ştiau ce-i săpunul”, îi spusese ea lui Darius.

Cu toate astea, era un pas înapoi faţă de gospodăria domnului Welton. Viaţa cu familia Tyler însemna fără şcoală, şi asta, descoperise Darius în timpul ultimei călătorii la Salford, îl supărase pe băiat, deşi voia să dea impresia că nu-i păsa.

„Va trebui să-l trimit la şcoală”, se gândi Darius, călărind pe drumul spre casă. Sau asta, sau să preia rolul domnului Welton şi să-l şcolească el însuşi pe băiat.

Şcoala era mai bună. Un băiat trebuia să fie în compania altor băieţi. Necazul era că, pentru asta, trebuia să plăteşti. Aşa cum stăteau lucrurile, Darius trebuia totuşi să găsească bani peşin să le plătească celor doi Tyler

pentru întreţinerea lui Pip. Poate că doamna Tyler îl socotea pe băiat piază rea, dar nu avea de gând să renunţe la înţelegerea de ucenicie până când nu era despăgubită – în bani peşin – până la ultima lescaie pentru tot ce îi dăduseră şi pentru fiece minut petrecut cu el.

Darius îşi analiză veniturile pentru a suta oară, apropiindu-se de grajduri. O serie de strigăte şi de ţipete îl scoaseră din reveria matematică.

Se grăbi spre sursa zgomotului. La mică distanţă de grajduri, văzu doi băieţi rostogolindu-se prin praf, cărându-şi pumni unul altuia.

— Bastard cu ochi ciudaţi ce eşti!

— Tu o să arăţi ciudat când o să-ţi sparg nasul!

— Mă-ta-i o curvă!

— Tac-tu se culcă cu oile!

— Scula la tac-tu a căzut de la sifilis!

— Bunică-ta a dat sifilis la toată marina britanică!

Darius descălecă repede, se îndreptă spre combatanţi, îi înşfăcă şi îi despărţi.

Ei continuară să se avânte unul spre celălalt, fără rezultat, în vreme ce îşi aruncau fără încetare insulte.

Darius îi ridică de la pământ şi îi scutură pe amândoi.

— Destul! spuse el.

Nu ridică vocea. Niciodată n-avea nevoie să ridice vocea.

Băieţii tăcură. Îi lăsă jos, dar nu le dădu drumul. Se uită înspre Pip, care avea nasul plin de sânge, şi în curând urma să aibă şi un ochi vânăt.

— N-a auzit niciodată de William Cuceritorul, spuse Pip. E un fiu de căţea afurisit şi ignorant.

— Destul, spuse Darius.

Se uită la celălalt băiat, care avea şi el nasul plin de sânge.

— Cine eşti?

— Rob Jowett, sir.

Se părea că Rob suferise cel mai tare de pe urma bătăii. Nu numai că ochiul era pe cale să se învineţească, dar şi falca începea să se umfle. Darius îi dădu drumul.

— Du-te acasă, Rob, spuse el.

— Camera Lorzilor e plină de bastarzi ca el… zicea ăsta, spuse el indignat. Asta-i trădare, nu-i aşa?

— Nu e, şi n-am zis că e plină, spuse Pip cu dispreţ. Am spus că unii erau. La timpul trecut. Bănuiesc că n-auzi mai bine decât poţi da cu pumnii.

— E destul, spuse Darius. Rob, du-te acasă. Pip, vreau să vorbesc cu tine.

Rob plecă, strâmbându-se la Pip peste umăr, până când nu se mai văzu. Când dispăru, şi Pip nu mai avu pe nimeni la care să se strâmbe, Darius spuse:

— Ce-a fost asta?

— El e la fel de mare ca mine, sir, spuse Pip. Nu-i greşit să loveşti pe cineva la fel de mare ca tine.

— Ce-a fost asta?

— E aşa *ignorant*, spuse Pip, uitându-se în direcţia în care plecase Rob. A spus că Daisy e urâtă.

Îşi şterse sângele de la nas cu mâneca jachetei.

Oh, doamna Tyler avea să fie foarte încântată de asta.

— Unde-i Daisy? întrebă Darius.

— Am adus-o înapoi. Vor s-o aibă la reşedinţa Lithby când Lady Lithby ajunge acasă de aici, şi, zilele astea, doamnele pleacă acasă pe la amiază.

— În cazul ăsta, Rob n-a încercat s-o lovească pe Daisy, spuse Darius. Doar a zis că nu arată frumos. Şi l-ai lovit pentru asta?

Pip scutură din cap.

— Ah, nu, sir. Mai întâi, am încercat să mă înţeleg cu el. Mai întâi, am spus că e buldog şi că aşa arată ei. În afară de asta, cum poţi să spui dacă un animal e urât sau nu, doar dacă nu cumva e diform? Şi el a spus că eu sunt diform, şi eu am spus că nu sunt – aşa cum aţi spus dumneavoastră. Am spus că ochii mei sunt specifici. Şi el mi-a spus că-mi dau aere pentru că am fost un căţeluş al doamnelor de la reşedinţa Lithby, întocmai precum căţeaua. Şi eu am spus că doamnele au fost politicoase cu mine pentru că aşa sunt doamnele – politicoase –, nu că mă aşteptam ca el să ştie despre politeţe mai mult decât ştie

diferenţa dintre timpul prezent şi timpul trecut. Şi el a spus că ochii mei sunt ciudaţi şi asta pentru că mama era o curvă sifilitică. Şi *atunci*, l-am pocnit. Se uită în direcţia în care plecase Rob şi surâse – un zâmbet inconfundabil de satisfacţie.

Zâmbetul acela.

Darius cunoştea zâmbetul acela.

Dar nu.

Dispăru atunci când privirea băiatului reveni, foarte serioasă, spre Darius.

— A trebuit să-i apăr onoarea, nu-i aşa, sir? spuse el.

Onoarea mamei lui.

Mama pe care n-o văzuse niciodată, pentru că ea renunţase la el pe când era prunc.

Un prunc *abia născut?*

Poate, dar nu acelaşi nou-născut.

O coincidenţă, asta era tot.

— Sir? spuse Pip. Am dat de belea?

— O să dai de o mare belea dacă o să te întorci la doamna Tyler arătând aşa, spuse Darius. Mai bine ţi-ai băga capul sub pompa de apă. Şi mâneca jachetei. Unde ţi-e şapca?

Puştiul se uită în jur, o găsi şi o înşfăcă.

Şapca.

Darius îşi aminti felul în care Lady Charlotte ţinuse aceeaşi şapcă în mână, privirea pierdută de pe frumoasa ei faţă.

Îşi aminti comportarea ei ciudată când se împiedicase de găleată, îşi aminti cum Pip stătea în faţa ei, cu ochii larg deschişi…

…având o expresie foarte asemănătoare cu a ei.

Se întrebase ea ceea ce se întreba acum Darius?

Uitându-se la părul băiatului – murdar şi încâlcit acum –, Darius o văzu în minte pe Lady Charlotte în ziua în care se încăieraseră pe pietriş: Venus a lui Botticelli, udă şi murdară.

Văzu aceeaşi contradicţie: frumuseţea angelică şi agresivitatea mânjită.

Coincidenţă. Şi ea probabil gândise la fel. Care să poată fi şansele, la urma urmei?

Cu toate astea, când se întoarse acasă, primul lucru pe care îl făcu Darius fu să revadă însemnările notate în decursul săptămânii trecute despre Philip Ogden.

Se gândi la asta pe tot parcursul zilei.

Chiar şi când stătea culcat pe pat, enervându-se singur în timp ce îşi imagina momentul când Lady Charlotte avea să stea culcată lângă el, în braţele lui, mintea i se reîntorcea la enigmă.

Pe când adormi, se hotărî că trebuie să plece în Yorkshire şi să încerce să-i dea de capăt întregii poveşti. Dar, mai întâi, trebuia să discute cu ea.

Marţi, 9 iulie

Darius adăuga însemnări celor pe care le făcuse deja când doamna Endicott apăru în uşa biroului.

— Dacă îmi permiteţi, sir, doamnele sunt aici, spuse ea. Lady Lithby doreşte să vă vorbească.

Încă nu se hotărâse cum să abordeze subiectul Pip cu Charlotte. Ştia că nu avea tact. Nu voia s-o supere. Trebuia să se gândească. Ce n-avea nevoie era să ia hotărâri despre mobilier.

— Nu e cumva despre tapete, nu-i aşa? Înţelege, sper, că nu mă poate întreba despre tapete. Sau draperii.

— Nu pot spune, sir, zise doamna Endicott. Tot ce ştiu e…

— Haide, domnule Carsington, doar nu ţi-e frică de draperii, sper, se auzi o voce uşoară şi amuzată.

Doamna Endicott se dădu grăbită la o parte din uşă, şi Lady Lithby intră, cu Lady Charlotte în urma ei, arătând absolut angelic într-o rochie albă şi vaporoasă.

Darius îşi aminti de ea cum stătuse pe biroul de la etaj, ridicându-şi rochia imaculată, nestânjenită şi fără inhibiţii. Oftă adânc ca să se liniştească şi se ridică de pe fotoliu, împingând nonşalant documentele sub un registru.

— Îmi e foarte teamă de draperii, spuse el. Zic că vreau draperii roşii. Dumneavoastră mă întrebaţi dacă vreau purpuriu sau stacojiu. Întrebaţi dacă prefer brocat sau brodat. Cu franjuri sau fără. Apoi întrebaţi despre ciucuri, adăugă el sumbru. Este calea rapidă către nebunie.

Lady Lithby râse.

— Nu-i nimic de temut, spuse Lady Charlotte. E doar despre spălătorie.

— Nu ştiu nimic nici despre spălătorie, spuse el.

— Ne referim la clădirea de pe moşie unde se spală, spuse răbdătoare Lady Lithby. Lenjeria murdară se adună acolo.

— Credeam că Goodbody mi-a trimis lucrurile la spălat, spuse el.

— Poate că da, însă o gospodărie are nevoie de lenjerie, spuse Lady Lithby. Aşternuturi de pat. Cârpe de bucătărie. Uniformele şi şorţurile servitorilor şi altele de felul ăsta. Fiind burlac, poate crezi că e mai practic să trimiţi la spălat lenjeria dumitale sau să chemi o spălătoreasă o dată pe săptămână. Totuşi, dacă plănuieşti vreo modificare a situaţiei dumitale… Se opri foarte scurt. Sau dacă plănuieşti să primeşti des oaspeţi, s-ar putea să găseşti că e mai convenabil să angajezi spălătorese care să locuiască aici.

Unde dracu’ să găsească el bani să plătească spălătorese? Avea nevoie mai întâi de bani pentru Pip.

Probabil arăta panicat, pentru că Lady Charlotte spuse:

— Spălătoria dumitale aproape că nu necesită nicio reparaţie. Am curăţat-o noi. Spălătoresele pot începe să muncească acolo imediat ce vei dori.

— Am foarte multe probleme de care trebuie să mă ocup, spuse el. O să mă opresc să mă uit acolo imediat ce termin aici. După aceea, o să cântăresc argumentele pro şi contra pe drumul spre fermă.

— Asta pare cel mai logic şi mai eficient mod de a-ţi folosi timpul, spuse Lady Charlotte, arătând foarte amuzată.

— Într-adevăr, n-aş îndrăzni să-l mai ţin din treabă pe domnul Carsington, spuse Lady Lithby.

Se întoarse şi ieşi din cameră.

Darius se apropie de Lady Charlotte când aceasta o luase din loc s-o ajungă pe mama ei vitregă. Îi atinse uşor braţul, s-o încetinească.

— Hai să ne întâlnim la spălătorie peste o jumătate de oră, şopti el.

— Ce să-i spun? întrebă ea.

— Orice în afară de adevăr, spuse el.

*

Îi luă lui Charlotte mai mult de o jumătate de oră să scape spre spălătorie, pentru că, evident, asta trebuia să fie una dintre acele zile în care Molly o însoţea la Beechwood. Camerista avea destule de făcut acasă, având grijă de hainele stăpânei şi supraveghind servitorii care se îngrijeau de camerele lui Charlotte. Asemenea cameristei lui Lizzie, şi ea avea prea puţin timp de pierdut pentru a o urmări pe stăpâna ei la Beechwood, unde cu siguranţă nu era nevoie de ea, cu toţi servitorii mişunând ca muştele.

Dar Molly venise azi, şi nu era uşor să scape de ea. În cele din urmă, Charlotte o trimise pe cameristă să se consulte cu menajera despre un morman de rochii ale lui Lady Margaret pe care le găsiseră îngrămădite într-o laviţă lângă fereastră. Discuţia implica mai mult ca sigur şi ceai, ştia Charlotte, pentru că doamna Endicott avea să fie dornică să stabilească o relaţie bună cu servitorii de vază de la reşedinţa vecină. În calitate de cameristă a fiicei lui Lord Lithby, Molly era aproape de vârful ierarhiei personalului feminin, doar cu puţin mai jos decât camerista lui Lady Lithby.

În mijlocul agitaţiei – lucrători şi servitori mergând încoace şi încolo, ciocănind, jupuind, curăţând şi aşa mai departe –, fu uşor să iasă pe furiş din casă. Să se strecoare spre spălătorie era mai dificil. Clădirea fusese ridicată mai departe de casă decât orice alt acaret, pentru că putea

mirosi foarte urât, în special pe vremuri, când leşia era principalul mijloc de spălat.

Cu toate astea, Charlotte cunoştea de acum destul de bine locul pentru a găsi o potecă ferită. Dacă ar fi surprinsă, ar putea să inventeze pe loc o scuză. Avea destul exerciţiu într-ale minciunilor.

Nu trebuia să-l mintă pe domnul Carsington.

Fără prefăcătorii. Fără ascunzişuri. Libertatea de a fi ea însăşi.

Gândul o făcu să ameţească.

Sau poate că era doar fericire.

Ajunse la spălătorie în cele din urmă şi se întinse după mânerul uşii. În aceeaşi clipă, uşa se dădu de perete, şi o mână mare o apucă pe a ei şi o trase înăuntru.

El închise uşa şi o luă în braţe, sărutând-o.

Pe loc, i se înmuiară genunchii. Se agăţă de haina lui, răspunzându-i la sărut cu toată fiinţa. Cu el nu ştia să se abţină. Voia doar să stea aşa.

Mirosea a proaspăt. Haina lui adunase căldura soarelui, şi sărutul lui era şi el cald şi minunat de familiar. Ar fi putut sta aşa o veşnicie, strânsă toată lângă trupul lui mare şi ferm, lăsându-şi mintea să zburde, ameţită ca a unei fetişcane, în vreme ce se sărutau la nesfârşit.

Dar se sfârşi la fel de brusc precum începuse. Darius curmă sărutul şi o împinse de lângă el.

— Trebuie să vorbim, spuse el.

Acel ton serios şi distanţa pe care o crease între ei risipiră orice urmă de căldură.

Apoi, fu copleşită de amintiri: vocea lui Geordie în acea ultimă zi, atât de gravă: „Nu ne mai putem vedea aşa des”, spusese el. „Lumea o să vorbească. Mai bine o să plec pentru o vreme”.

— S-ar putea să plec pentru o vreme, spuse domnul Carsington.

Ea scuturã din cap, neputând să priceapă. Capul îi vuia prea tare, şi era prea mult zgomot în inima ce îi bubuia. De ce o sărutase, doar ca s-o împingă de lângă el şi să spună că urma să plece?

El se încruntă.

— Nu te simţi bine?

— Ba da, spuse ea. Ba da. Doar spune-mi în faţă. Nu mă lua pe ocolite.

El se încruntă şi mai tare.

— Când m-ai văzut tu pe mine spunând ceva pe ocolite? Nici nu prea ştiu cum. Asta e dificultatea cu… Vocea i se stinse. Dar spune-mi ce te supără.

— Nu ştiu, zise ea. „Fii deşteaptă”, îşi spuse. „Ăsta nu-i Geordie”. E faţa ta, spuse ea. Arăţi aşa serios. Mă întrebam dacă te-ai răzgândit… în legătură cu mine.

— Te-ai supăra foarte tare dacă m-aş răzgândi? Se aplecă şi o privi drept în ochi. Te-ai supăra foarte tare dacă ai fi liberă să te măriţi cu fiul unui duce, cu un ofiţer acoperit de medalii sau cu oricare altul dintre perfecţii ăia aleşi de tatăl tău pentru petrecerea peţitorilor?

Ea încuviinţă din cap.

— M-aş supăra foarte tare. Cred… începu ea, dar se opri, pentru că îi văzu atunci zâmbetul vag ce-i arcui colţurile gurii. Mai mult de atât, văzu limpede o licărire în ochii lui. Cred, spuse ea, îmbărbătându-se, că te-aş strânge de gât dacă te-ai răzgândi. Abia aşteptam să-mi faci curte. Aşa cum se cuvine. Aşa cum ai promis.

— Aşa cum se cuvine? Ridică dintr-o sprânceană. Te-am însoţit după slujbă ieri. Cât curtat mai vrei?

— Mai mult de *atât*, spuse ea. Abia aşteptam să-mi faci curte îndelung şi fără grabă. În schimb, te-ai năpustit. Deşi e mult prea discret să spună ceva, sunt sigură că tata a înţeles aluzia.

— Aş fi fost extrem de surprins dacă n-ar fi înţeles, spuse el. Idiotul satului a înţeles-o, aş zice eu. Nu sunt sigur cum aş fi putut demonstra mai limpede care îmi sunt intenţiile.

— Ah, eşti aşa… spuse ea.

Se apropie de el şi îl împunse cu capul în piept. El o îmbrăţişă, iar ea îşi ridică ochii spre el.

— Ai trişat, spuse ea. Am crezut că ai spus că petrecerea peţitorilor n-are decât să se desfăşoare aşa cum

s-a plănuit şi că o să mă convingi de perfecţiunea fiinţei tale şi că viaţa mea ar fi de netrăit fără tine.

— Am spus că o să iau parte, zise el. Am spus că o să fac multe lucruri, şi aşa şi intenţionez. N-am spus niciodată că n-o să trişez.

— Foarte bine, spuse ea. N-ai zis asta. Ce altceva n-ai spus şi ar trebui să ştiu?

— Nimic. În orice caz, nu se cheamă că am trişat întru totul, spuse el.

— Atunci, ce este mai exact?

— Pur şi simplu dobândesc avantaje în faţa rivalilor mei. Colonelul Morrell o să înţeleagă, desigur, deşi n-o să-i placă. N-am nicio uniformă elegantă, nicio medalie, nici…

— Colonelul Morrell? întrebă Charlotte. Ce legătură are el?

— Ah, da. Domnul Carsington îi studie faţa. Am uitat. Tu habar n-ai. Nu-i de mirare. El nu arată deloc asta. În majoritatea cazurilor, ăsta ar fi un mare dezavantaj, dar nu-i prost, şi aş pune pariu că…

— Despre ce vorbeşti?

— Te vrea, spuse domnul Carsington.

Ea ar fi râs, dar îşi dădu seama că, de data asta, n-o mai necăjea. Stânjenită, spuse:

— Ba nu. Nu poate. E un bun prieten, nimic mai mult. Cred că tu vezi un rival acolo unde nu e niciunul. Ştiu că e invitat la petrecere, dar asta pentru că e vecin cu noi.

— Colonelul Morrell şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă în armată, spuse domnul Carsington. Nu a avansat atât de repede cum a făcut-o fiind prost. Are o strategie, poţi să fii sigură de asta. Aş îndrăzni să spun că te-a observat cu aceeaşi atenţie cu care ar observa un oraş pe care intenţionează să-l ia în stăpânire. Observându-te, probabil s-a decis că era necesar un camuflaj.

Ce văzuse colonelul Morrell? se întrebă Charlotte. Şi cum de nu reuşise ea să vadă?

— Aş fi observat, spuse ea.

— Şi după aia?

— După aia, aş fi făcut ceva, spuse ea.

— Cum ar fi?

— L-aş fi determinat să nu vrea să se însoare cu mine, spuse ea. Sunt foarte bună în a evita să mă mărit.

— Serios? Mă întreb cum de ai reuşit atât timp. Sunt interesat să aflu tehnicile tale. Problema m-a nedumerit nespus de mult.

Ea era mai preocupată de cealaltă enigmă.

— Colonelul Morrell a fost în Londra în timpul sezonului, spuse ea. A participat la multe evenimente la care am fost şi eu. Dacă mă observa aşa atent, probabil m-ar fi descoperit. Cu toate astea, n-am…

— Nu te agita în legătură cu el, spuse domnul Carsington. O să înţeleagă strategia *mea* destul de uşor. Sunt cel mai tânăr dintre fiii unui aristocrat. N-am nicio ocupaţie, nicio sursă de venit în afară de tata şi nicio avere în afară de o moşie în paragină. Principalul meu avantaj este vecinătatea cu obiectul dorinţei. Nu prea poate să mă învinovăţească pentru că profit de avantajul ăsta. Bărbaţii fac orice e necesar în aceste situaţii şi nu sunt deosebit de scrupuloşi în privinţa metodelor lor.

— Te subestimezi enorm, spuse ea.

— Nu în calitate de posibil candidat la însurătoare, replică el. M-am gândit la acest subiect cu o obiectivitate lipsită de scrupule.

— Ai trecut cu vederea câteva alte însuşiri. De exemplu, inteligenta ta deosebită.

— Intelectul nu e neapărat un avantaj, spuse el. Multe femei preferă ca bărbaţii să fie mai proşti decât ele, pentru că netoţii sunt mai uşor de manevrat.

— Asta-i adevărat, admise ea. Dar adu-ţi aminte că majoritatea femeilor au, de asemenea, un ascuţit simţ estetic şi o mare dorinţă de a da naştere la urmaşi puternici şi arătoşi. În consecinţă, preferă bărbaţii înalţi, puternici şi atrăgători. Trebuie să mai adăugăm înfăţişarea ta uimitoare la lista calităţilor.

— Nu în direcţia asta doreşte un bărbat să fie uimitor, spuse el. O înfăţişare arătoasă e destul de obişnuită. Noi, peţitorii, vom fi mai preocupaţi de mărimea uimitoare a

organelor de procreere ale rivalilor.

— Asta-i ridicol, spuse ea. Nu e ca şi cum le putem vedea şi compara.

— Ridicol sau nu, spuse el, e adevărat. Noi toţi ne comportăm ca şi cum asta e ceva ce o tânără obişnuită, cu o experienţă limitată sau fără experienţă în astfel de chestiuni, ar lua în consideraţie. Ca şi cum fetele şi-ar scoate riglele sau panglica de măsurat şi ar face comparaţii.

Pe loc, ea le văzu pe inocentele ei verişoare cu centimetri de croitorie în mână, evaluând serioase dotările domnilor. Lăsă să-i scape un hohot de râs şi îşi acoperi grăbită gura.

Cum Dumnezeu avea să se poarte luna viitoare, pretinzând că-i permitea să-i facă curte? Aşa cum se cuvenea. Se întrebă dacă ştia ce presupunea acest *cum se cuvenea.*

— M-ai făcut să uit ce voiam să zic, spuse el. Trebuie să…

Se întrerupse şi îi puse mâna peste gură. Apoi ea auzi vocile de afară.

N-avea timp să asculte discuţia. Domnul Carsington o trase şi o împinse în colţul îndepărtat al camerei, într-o grămadă de cearşafuri. Luă un coş mare de rufe şi îi trânti conţinutul peste ea.

— Nu te mişca, şopti el. Încearcă să nu respiri prea mult.

Îl auzi cum se îndepărtează în grabă.

*

Darius sperase ca vocile să fie ale servitorilor, care ori veneau să aducă mai multe rufe murdare, ori pur şi simplu treceau pe acolo.

Dar, de îndată ce se apropie de uşă, recunoscu tonul de stentor al doamnei Badgely şi notele mai uşoare ale lui Lady Lithby.

Posomorât, deschise uşa.

— Ah, aici erai, spuse doamna Badgely. Asta nu-i în regulă, sir, să ştii.

Nu-şi lăsă privirea să se îndrepte spre maldărul de rufe din celălalt capăt al încăperii. Doar o privi pe soţia preotului cu o politicoasă expresie întrebătoare.

— E burlac, doamnă Badgely, spuse Lady Lithby. Burlacii găsesc adesea că e mai simplu să-şi trimită rufele la una dintre spălătoresele din partea locului.

— Domnul Carsington nu e un burlac care locuieşte *în Londra,* răspunse doamna Badgely. Se întoarse spre el. Eşti un gentleman cu o proprietate, sir – o proprietate considerabilă. Vei da un exemplu prost dacă-ţi laşi spălătoria să stea goală şi nefolosită. Făcând aşa, încurajezi o comportare imorală printre servitori. Faptul că se strecoară pe la grajduri e destul de dificil de împiedicat. Când se lasă clădiri nesupravegheate, se face o invitaţie deschisă la a păcătui trupeşte.

„N-au decât", se gândi Darius. Era instinctul natural şi una din cele două plăceri principale pe care clasele de jos le aveau în viaţă: împerecherea şi beţia.

În mod normal, ar fi spus exact asta, subliniindu-şi reputaţia de om exasperant. Totuşi, nu aşa putea scăpa repede de doamna Badgely.

Pentru a scăpa de ea trebuia să folosească metoda Lithby: să pari a asculta cu atenţie şi apoi să faci întocmai cum doreşti.

— Astea sunt nişte observaţii excelente, doamnă Badgely. Cu siguranţă voi ţine seama de ele. Dacă nu e un deranj prea mare, poate că vă veţi uita prin jur când mergeţi prin parohie şi mă veţi sfătui în legătură cu vreo candidată potrivită pentru acest post. Doamna Endicott nu cunoaşte familiile de pe aici, şi sunt sigur că va fi recunoscătoare să profite de cunoştinţele dumneavoastră.

— Exact aşa, spuse Lady Lithby. De fapt, mă întreb dacă m-aş putea baza pe dumneavoastră să ne ajutaţi să stabilim ce să facem cu nişte rochii vechi ale lui Lady Margaret pe care le-am găsit aici. Cred că am putea păstra una sau două pentru petreceri cu costume. Dar ce-i de

făcut cu restul, asta-i întrebarea. Sunt multe ţesături utilizabile în colecţie, dar mă tem că sunt prea elegante pentru servitori, ca să nu mai vorbim despre săraci.

— Rochii, serios? Doamna Badgely era intrigată. Am auzit mereu că, la vremea ei, Lady Margaret era îmbrăcată după ultima modă.

Doamna Badgely poate că era o cicălitoare plicticoasă, dar era şi femeie, şi Darius văzu cum îi scânteiau ochii când Lady Lithby pomeni despre rochii.

Într-o clipă, cele două femei dispărură, spălătoria fiind uitată. El aşteptă până când nu îl mai puteau auzi, apoi închise uşa.

Se grăbi spre maldărul de rufe murdare din colţ.

Un şorţ îl lovi peste faţă.

Văzu mâna ridicată a lui Lady Charlotte înainte de a vedea şi restul trupului ei.

Rufele din gospodărie şi lucrurile de îmbrăcăminte se învălmăşeau în vreme ce ea se lupta să iasă de acolo.

Se ridică, scuipând, cu o pereche de nădragi de-ai lui pe cap.

— Tu, spuse ea. *Eşti*…

El îşi muşcă buza. Tuşi. Chicoti. Şi, în cele din urmă, lăsă să-i scape un imens hohot de râs.

Ea se uită mânioasă la el.

— Mi-a fost teamă să respir, spuse ea. Apoi m-a mâncat nasul, dar n-am îndrăznit să mă scarpin. Apoi…

Se întrerupse, privindu-l urât – fără îndoială, pentru că el rânjea ca un idiot.

— Ce? întrebă ea. Ce e?

— Pe capul tău, spuse el. Izmenele mele.

Ea se uită în sus.

— Ai pe cap izmenele mele, spuse el.

Pauză.

Apoi…

— Ah, asta, spuse ea. Da. Fac asta câteodată. Port izmene pe cap. E unul dintre obiceiurile alea interesante pe care le afli despre altcineva pe măsură ce începi să cunoşti persoana respectivă.

— Să fiu în locul tău, eu nu le-aş purta pe-afară, spuse el.

— Ah, foarte bine. Oftă. Presupun că le vrei înapoi.

— Păi, sunt ale mele.

Ea le prinse cu două degete şi le aruncă spre el.

Văzând-o tolănită printre aşternuturi mototolite, putu cu uşurinţă să-şi imagineze un viitor ce includea bătăi cu perne... şi desuuri zburând care încotro.

Gândul îl încălzi.

Îl încălzi destul de tare.

— Mai bine mă întorc, spuse ea. Dacă o să meargă să vorbească cu doamna Endicott, s-ar putea ca Molly să decidă că nu-i nevoie de ea şi o să vină să mă caute.

Dădu să se ridice, apoi se opri, cu o privire caraghios de încurcată. Se întoarse într-o parte, cu mâna scotocind printre rufe.

— Mi-am pierdut pantoful, spuse ea.

Se puse în patru labe şi începu să se târască peste cearşafuri şi feţe de pernă.

— Nu pot să cred, comentă ea. Îşi întoarse capul să-i arunce o privire exasperată. Nu sta aşa acolo. Ajută-mă. Nu pot pleca fără pantof.

El îngenunche peste rufele amestecate. Începu să caute pantoful.

Ar fi fost mai uşor dacă ea nu s-ar fi târât peste grămezile de aşternuturi, obiecte de baie şi de bucătărie şi lenjerie rămasă rătăcită printre ele, cu posteriorul legănându-se în mişcare.

„Nu te uita”, îşi spuse el.

Încercă să nu se uite, dar nu putu să ignore foşnetul provocator al mişcărilor de lângă el.

— Nu pot să cred că mi-am pierdut pantoful, murmură ea. Blestematele astea de *şireturi!*

El încercă să nu se uite, dar putu vedea cu coada ochiului uşoara rochie de muselină cu volănaşele ca spuma. Îşi aminti atunci, limpede, cum stătea ea pe birou, vinerea trecută, în rochia ei mult prea inocentă. Văzu cum mâinile ridică rochia până la genunchi, invitându-l s-o atingă.

— Credeam că ţi-ai trimis lenjeria de aici, spuse ea. Nu pot să cred că valetul tău ţi-ar lăsa izmenele să fie amestecate cu aşternuturile.

Darius aproape că putea simţi bolta picioarelor ei sub palmele lui, gleznele zvelte, arcuirea elegantă a picioarelor ei.

— Charlotte, spuse el, trebuie să te ridici. Acum. Şi să mergi în celălalt capăt al spălătoriei.

Ea se uită peste umăr la el.

— De ce?

— De aia, spuse el.

— De aia…?

Aştepta lămuriri.

— Pentru că doamna Badgely are dreptate. Spălătoriile sunt cuiburi ale destrăbălării.

Ea dădu să se ridice. Apoi, se lăsă pe vine.

— Ţi-a băgat gânduri indecente în cap?

— Nu, spuse el. *Tu* îmi bagi gânduri indecente în cap. Şi nu se face. M-am hotărât să-ţi fac curte aşa cum se cuvine. M-am hotărât ca, data viitoare când facem dragoste, să nu fie pe furiş şi în grabă. Data viitoare când o să facem dragoste, o să fim căsătoriţi şi o să avem tot timpul din lume şi o să profităm de el. O să te dezbrac încet şi o să descopăr fiece părticică din tine.

El auzi cum răsuflarea i se înteţeşte, la fel ca a lui.

Ea îşi încrucişă mâinile peste abdomen, de parcă s-ar fi străduit să se stăpânească.

— Îmi place când mă atingi, spuse ea.

Asta era tot.

El îşi aminti cum îl atinsese ea. Trupul lui îşi aminti, într-un atac de fierbinţeală care-i lichefie mintea.

— Mai bine ţi-am găsi pantoful, spuse el.

— Da, zise ea. Ai dreptate.

Nu se mişcă deloc, doar stătu şi se uită la el, cu mâinile încrucişate strâns pe abdomen.

El se târî spre ea, peste aşternuturile aruncate, şi prosoape, şi şorţuri, şi lenjerie.

— Mă gândesc tot timpul la tine, spuse ea. Nu mă pot

abţine. Noaptea trecută, stăteam pe pat…

El îi puse două degete pe buze.

— Nu-mi spune.

Ea îi îndepărtă degetele.

— Este greşit? Sunt o destrăbălată incurabilă? Sunt prea îndrăzneaţă?

— Nu, spuse el. Ah, nu. Nu pentru mine. Cu mine nu trebuie să ai niciodată reţineri.

— Atunci, n-o să am, spuse ea.

Îşi ridică mâinile şi îi cuprinse faţa şi îl sărută, dulce, cu dor.

El o îmbrăţişă, neajutorat. Se aplecă, iar ea căzu pe spate, şi el împreună cu ea, pe grămada de rufe.

El simţi cum ea râdea lângă buzele lui şi râse în sinea lui, iar râsul ar fi trebuit să fie suficient pentru a ţine dorinţa la distanţă.

Dar râsul era plăcere, şi, dintr-o plăcere, era mult prea uşor să ajungi la următoarea.

Mâinile ei se mişcară pe haina lui, apoi dedesubt şi din nou dedesubt. Fierbinţeala o întâmpina oriunde îl atingea.

„Mâinile tale, mâinile tale”.

Era la fel pentru el: la atingerea mâinilor ei, simţămintele se agitau şi îl cutreierau peste tot, val după val. Nu putea numi ce deştepta ea în el. N-avea nevoie de vreun nume.

Putea să-i spună foame.

O sărută pe gât şi îşi mişcă încet mâinile peste ea. Ea oftă şi se agită sub atingerea lui. El îşi lăsă corpul să se afunde peste ea, şi picioarele lor se încurcară. Se sărutară, rostogolindu-se peste grămezile de rufe, până când ea ajunse peste el, călărindu-l astfel încât miezul fiinţei ei se apăsa pe erecţia lui.

El îşi ridică mâinile pe sub fustă şi jupoane. Ea trase de nasturii de la pantaloni, nerăbdătoare. Părul i se revărsă peste umeri.

Sălbatică şi frumoasă.

— Te vreau, spuse ea. Te vreau în mine.

— Sunt al tău, zise el cu glas aspru.

Ea îi dădu deoparte hainele, eliberându-l. Privirea ei se întâlni cu a lui, îl mângâie.

— Aşa? E bine aşa?

— Orice faci tu e bine, spuse el.

Îşi lăsă mâna să-i mângâie cârlionţii mătăsoşi. Era îmbătat de cea mai pură şi fierbinte plăcere, doar atingând acel nor cald al feminităţii.

— Mâinile tale, spuse ea. Ah, mâinile tale.

— Vino la mine, murmură el.

Ea înţelese şi se ridică puţin. El o pătrunse, şi ea gâfâi.

— Ah, spuse ea. Ah, ce bine e.

— Da, spuse el.

Era bine, atât de bine.

Se întinse şi îi cuprinse faţa şi îi aduse gura pe a lui.

Un lung şi dureros sărut, în vreme ce trupurile se uneau într-un ritm simplu şi primitiv. Simţi cum ea ajunge pe culmile plăcerii, cu trupul vibrând. Se rostogoli cu ea, şi ea vibra cu fiecare mişcare, lăsându-se pradă lui, ei, simţămintelor, simţămintelor pure.

Da, era aşa cum trebuia – şi era bine.

Ea era aşa cum trebuia – şi bine.

El îşi apăsă gura pe gâtul ei să-şi înăbuşe gemetele pe când trupul i se mişca împreună cu al ei şi o fericire intensă îl cuprinse. Auzi şi strigătele ei înăbuşite pe când îl însoţi, de data asta spre culmea a tot ce trupul uman putea oferi în materie de plăcere.

Apoi, când în cele din urmă începură să se liniştească, el o luă în braţe şi o sărută pe gât, iar şi iar.

O sărută şi râse, de plăcere – a ei, a lor împreună, uniţi doi ca unu.

Era aşa simplu atunci să înţeleagă ce era în inima lui şi era şi uşor să rostească. Murmură cuvintele cu buzele apropiate de pielea ei mătăsoasă

— Te iubesc, da, te iubesc.

Capitolul 13

Bineînţeles că nu putea crede ceea ce tocmai auzise.

O femeie înţeleaptă n-ar cere o confirmare.

O femeie înţeleaptă şi-ar ţine gura şi n-ar risca să strice iluzia. Charlotte nu era înţeleaptă.

— Mai spune o dată, îi ceru ea.

El îşi ridică gura de pe gâtul ei.

— Ce să spun?

— Ceea ce tocmai ai spus.

— N-am zis nimic.

Ea îi auzi râsetul din voce.

— Ba da, ai spus, zise ea.

— Ba nu, n-am spus.

— Ba ai spus.

O lungă pauză.

— Trebuie să spun din nou?

— Da, spuse ea.

— Am uitat, zise el.

— Spune-o, insistă ea.

El îşi apropie gura de urechea ei.

— Te iubesc, spuse el. Acum eşti fericită?

— Da, recunoscu ea. Foarte fericită.

De data asta, făcură dragoste chiar mai împlinitor decât înainte, şi atunci fusese un fel de miracol. Nu credea că putea fi mai fericită. Nu-şi dăduse seama de greutatea ce-i apăsase inima decât când el rostise cuvintele, făcând toată acea greutate să dispară.

— Acum, poţi să spui şi tu, zise el.

— Ce să spun?

— Te cunosc mai bine decât crezi, replică el. Acţionezi după cum simţi şi n-ai face dragoste fără să simţi asta. Sau ceva asemănător. Spune ceva.

— Dacă stăm aşa pentru prea mult timp, o să rămânem blocaţi? Câinii se blochează câteodată, ştiu eu.

— Eşti îngrozitoare cum mă necăjeşti, spuse el.

— Da. Şi câteodată port lenjerie pe cap.

— Haide, Charlotte, zise el. Spune ceva.

Ea râse uşor, îndepărtându-l puţin.

— Fii blândă cu iubitul tău nebun după tine, spuse el.

Ea scoase un lung oftat şi mărturisi:

— Te iubesc.

El se uită la ea cu ochii lui aurii lucind cu putere.

— Într-adevăr?

— Se pare că n-am de ales, spuse ea. Ai devenit un alt obicei de al meu.

— Nu mă deranjează să fiu unul dintre obiceiurile tale, spuse el. Şi cred că eşti fermecătoare purtându-mi izmenele pe cap. O sărută. Dar mai bine să ne separăm. Azi sunt mult prea sensibil şi nu îmi permit să mă excit din nou. N-avem timp, la naiba. Se desprinse cu blândeţe de ea. Nu sunt sigur că ideea asta cu o curtare lungă o să funcţioneze, spuse el. Dacă o ţinem tot aşa, o să iscăm un scandal, îi uimitor cum de n-am fost încă prinşi.

— Ah, ai dreptate, spuse ea. E aşa de uşor să fii nesăbuit. Nu-i de mirare că nu sunt încurajate logodnele lungi. Dacă ţii la cineva, e foarte greu să stai la distanţa potrivită.

Găsi un prosop şi se curăţă. El făcu la fel, atât de îndemânatic, încât o făcu să zâmbească.

— Doamna Badgely are dreptate, spuse ea. Spălătoriile sunt practic Sodoma şi Gomora. E mult prea uşor să cazi în păcat. Maldăre de lucruri moi pe care să te culci, să îngenunchezi sau să stai. În plus, atâtea prosoape la îndemână pentru a te curăţa după aceea.

— Mai bine să nu mai venim pe-aici, spuse el. Cel puţin până după nuntă.

— Ar trebui mai întâi să le dăm afară pe spălătorese, spuse ea.

El mormăi.

— Spălătoresele, zise el. Nu-mi aminti. Spălătorese şi lăptărese – dar o s-o fac.

Moşia, se gândi ea. Îşi permisese să uite de ce venise el aici.

— Domnule Carsington, spuse ea.

În vreme ce vorbeau, el îşi aranjă hainele şi o ajută şi pe ea, totul cu aceeaşi eficientă economie de mişcări.

Acum, era în picioare şi o ajută şi pe ea să se ridice. Mai degrabă o ridică el. Partida de amor o făcuse să-şi piardă şi puterile, şi minţile.

— Darius, spuse el. În aceste împrejurări, cred că am putea fi ceva mai puţin formali împreună.

— Darius, încercă ea încet. Scutură din cap. Încă nu. Asta face şi mai dificil să stăm la o distanţă potrivită – şi sunt sigură că o să mă scap şi o s-o spun în public. Mai bine să aştept. După ce o să fim oficial logodiţi, poate. Sau după ce ne căsătorim. Şi despre asta… curtarea, nunta…

— Ştiu, spuse el. Nu sunt sigur că putem aştepta un an. Se pare că nu reuşesc să mă abţin nici măcar o idee.

— E nevoie de doi, spuse ea. Şi se pare că eu sunt cea care te provoacă.

El zâmbi.

— Îmi place asta la tine. Felul în care mă provoci.

— Poate că ar trebui să ne reexaminăm planul, spuse ea.

— Da, zise el. Dar asta va trebui să mai aştepte. Din nou, am pierdut orice noţiune a timpului. Mai bine te-ai întoarce, înainte ca…

— Pantoful meu, spuse ea. Am uitat de pantof. Nu mă pot duce înapoi cu un pantof.

Încercă să îngenuncheze, să-l caute.

— Nu, spuse el. Aşa a început beleaua. Trebuie să rămâi exact unde eşti şi să mă laşi pe mine să-l caut.

Îngenunche şi căută sistematic prin rufe, aruncându-le într-o grămadă separată pe măsură ce termina cu căutatul. Aproape la fundul grămezii, apăru pantoful, cu şireturile încurcate, aşa cum bănuise ea, de nasturele uneia dintre cămăşile lui.

Îl desfăcu repede cu mâinile lui mari şi pricepute. Mâinile astea.

— Dă-mi piciorul, spuse el.

Ea se sprijini cu o mână de umărul lui şi îşi băgă piciorul în pantof. El îl legă repede. Apoi bătu cu palma pantoful.

— Un pantof bun, spuse el. Dacă nu-l pierdeai, nu s-ar

fi întâmplat asta. Se uită la ea. A fost nesăbuit, dar a fost bine.

Charlotte ridică mâna spre capul lui şi îşi trecu degetele prin părul lui des şi bălai.

— Da, zise ea. A fost bine.

— Mai bine te întorci. Va trebui să găsim mâine timp să vorbim.

Ea îşi şterse de pe chip satisfacţia dată de partida de amor.

Casa. Trebuia să se întoarcă. Da. Curând.

Doamne, Dumnezeule. *Doamna Badgely* era acolo.

Asta însemna o investigaţie şi mai amănunţită decât de obicei despre locurile pe unde rătăcise.

— Ah, Dumnezeule, spuse ea. Crocodilul. Îşi ciufuli părul şi apoi se îndepărtă grăbită şi ieşi din clădire, cu mintea aşa ocupată să găsească o explicaţie pentru absenţa ei, încât uită complet să-l întrebe unde trebuia să plece şi de ce.

*

Splendidele rochii vechi ale lui Lady Margaret se dovediră atât de fascinante, încât doamnele nu observară lunga absenţă a lui Charlotte.

Totuşi, Molly băgă de seamă că se întorsese şi născoci pe loc o întrebare la care Charlotte trebuia să răspundă după ce mergea în uită parte a casei.

— Ah, Excelenţă, părul, spuse ea împingând-o pe Charlotte pe un scaun şi apucându-se repede s-o aranjeze. Am fost disperată când aţi intrat pe uşă. Dacă doamna Badgely şi-ar fi ridicat privirea din rochiile alea – păi, mi-e frică să mă gândesc ce ar fi spus. Ah, sunteţi toată şifonată… Şi ce-o să mă fac eu cu asta? Să spun că nu vă simţiţi bine şi că trebuie să plecaţi direct acasă?

— Nu vreau s-o îngrijorez pe mama vitregă, spuse Charlotte. fi aşa rău?

— E groaznic, spuse Molly. Sunt sigură că Lady Lithby a observat şi mă aştept să vă vorbească mai târziu. Dar,

între timp, *nu puteţi să vă întoarceţi în camera aceea cu ele.*

— Foarte bine. Spune-le că una din bretelele corsajului s-a rupt, spuse Charlotte. Sau că o balenă a corsetului a plesnit. O urgenţă oarecare legată de rochie.

Lizzie, Dumnezeu să-i dea sănătate, o lăsă pe doamna Badgely să-i dea înainte despre Lady Margaret. Charlotte scăpă fără a fi interogată.

Avea să fie luată mai târziu la întrebări de Lizzie, dar Charlotte urma să se ocupe de ea la timpul potrivit.

Curând, se întoarseră la reşedinţa Lithby, şi, în vreme ce Molly îi dădea jos rochia şifonată, îi povesti lui Charlotte ultimele bârfe ale servitorilor. Lacheul spusese că Pip avea un ochi învineţit în dimineaţa asta când venise să ia câinele.

Charlotte îngheţă pe loc, cu mâna în dreptul inimii ce-i bătea repede.

— L-a bătut cineva? întrebă ea.

— Mai curând, el a bătut pe cineva, spuse Molly. S-a luat la bătaie cu unul dintre fiii tâmplarului la Beechwood, aşa am auzit. Rob Jowett. Mai voinic decât Pip, dar a încasat-o mai tare. Se spune că faţa lui Rob e umflată ca un balon, de nici maică-sa nu l-ar recunoaşte. Toţi de aici spun că tânărul Jowett a încasat-o pe drept, pentru că l-a provocat pe Pip. Dar se spune că cei doi Tyler au zis că asta le-a pus capac la toate şi că băiatul o să meargă înapoi la azilul săracilor.

— Asta e absurd, spuse Charlotte încordată. Domnul Carsington n-ar permite aşa ceva. A arătat interes pentru copil. Nu el a fost cel care a găsit o treabă pentru Pip când lucrătorii au pricinuit necazuri în legătură cu el la Beechwood?

— Domnul Carsington va trebui să-l ia pe băiat de la azil, asta-i ce-am auzit eu, spuse Molly. Ceva în legătură cu înţelegerea de ucenicie. Eu nu înţeleg asta, dar se spune că băiatul trebuie să meargă înapoi la azil mai întâi, apoi domnul Carsington trebuie să se adreseze justiţiei pentru asta.

Charlotte nu ştia nimic despre detaliile legate de ucenici. Dar trebuiau făcute nişte înţelegeri legale, asta ştia. Pentru un meseriaş calificat, un ucenic era o investiţie de timp şi de bani.

Nu-i păsa de ce spunea legea. Îşi aminti de tonul vocii lui Pip când vorbea despre azil. Nu se putea întoarce acolo, nici măcar pentru o oră. Era prea chinuitor.

Scutură din cap înspre rochia pe care Molly o scosese din dulap.

— Trebuie să mă duc la Beechwood, spuse ea. Găseşte-mi un costum de călărie – şi cere să mi se pregătească imediat calul.

*

Deşi Molly părea îngrijorată, făcu aşa cum îi poruncise Charlotte, şi calul fu gata până când Charlotte terminase să se îmbrace. Tom Jenkins era şi el acolo, ceea ce o miră. El era vizitiu-şef acum, şi însoţitul doamnelor era o sarcină dată unor rândaşi inferiori. La privirea ei mirată, el spuse:

— Am auzit că e în legătură cu Pip, şi ştiu că Excelenţa Sa n-are nevoie de mine acum. Voiam să-i spun domnului Carsington şi celorlalţi că băiatul a fost provocat. I-am auzit pe băiatul lui Jowett şi pe ceilalţi necăjindu-l pe Pip, înjurându-l în repetate rânduri.

Ea se îndoia că domnul Carsington avea nevoie de referinţe în ce-l privea pe Pip, dar era bucuroasă că Jenkins o însoţea.

Încă nu părăsise parcul, când se întâlni cu colonelul Morrell.

Trebuia să se silească să-l salute cordial.

— Îmi pare rău, nu pot zăbovi la discuţii, spuse ea. Trebuie să merg până la Beechwood cu o treabă ce nu suportă amânare. Dar tata trebuie să sosească acasă în curând, şi Lady Lithby a ajuns cu puţin timp în urmă.

Charlotte se grăbise să iasă pe când Lizzie se schimba în rochia de după-amiază.

— Pe dumneavoastră doream să vă văd, spuse el.

Sperasem să vă vorbesc între patru ochi. Poate că veţi fi aşa amabilă să-mi acordaţi un moment.

Charlotte îşi aminti ce spusese domnul Carsington şi se îngrijoră.

Arareori le permisese bărbaţilor să ajungă la punctul în care să-i facă o propunere. Nu-i surâdea ideea de a-i respinge făţiş. Prefera să-i abată din drum înainte ca problema să ajungă în acel punct.

Cu toate astea, putea citi semnele, la fel ca orice altă femeie. Dacă un domn care nu era un destrăbălat dorea să discute între patru ochi, mai mult ca sigur voia să facă o propunere de căsătorie.

„Ah, de ce tocmai acum?” se gândi ea. De ce nu putuse s-o avertizeze cumva şi să-i scutească de o discuţie neplăcută?

Nu putea face nimic. Încuviinţă din cap, apoi îl privi pe Jenkins. În se încruntă, dar, supus, rămase în urma lor, aşa încât să nu-i poată auzi.

— O să ajung repede la subiect, spuse colonelul Morrell. Sunt un simplu soldat, şi unul necizelat, bănuiesc, după standardele înaltei societăţi. Cu toate astea, nu sunt lipsit de simţire şi a mea a fost mişcată profund din clipa în care v-am cunoscut.

Ea nu spuse nimic. El îşi pregătise o cuvântare, şi cel mai corect era să-l lase s-o rostească şi să-i arate bunăvoinţă, luând-o în consideraţie. Sau cel puţin să pretindă că o lua în consideraţie.

Ah, cât de tare ura asta! Cum ura să-i dezamăgească, să-i întristeze.

— Nu pot să rostesc cuvântări bombastice, continuă el. Ar fi absurd să pretind că sunt altcineva decât tipul simplu care sunt. N-o să vă plictisesc cu realizările sau cu perspectivele mele. Le ştiţi deja şi v-aţi format propria părere. Ştiţi că vă pot întreţine la nivelul la care sunteţi obişnuită, că poziţia mea în societate nu e la un nivel inferior şi cu timpul se va ridica. Nu e nevoie să dezvolt acum aceste subiecte. Ceea ce vreau să zic, pur şi simplu, e că vă admir şi că vă iubesc extrem de mult. Nu vreau

nimic mai mult decât să vă protejez şi să vă iubesc. Sper că îmi veţi permite să fac asta acordându-mi marea onoare de a deveni soţia mea.

Dacă ar fi rostit o cuvântare pompoasă sau s-ar fi lăudat cu realizările şi perspectivele lui, ar fi fost mai uşor pentru ea. Dar aşa, era mâhnită să-l dezamăgească.

Ah, de ce n-o avertizase în vreun fel?!

Nu se grăbi, încercând să se calmeze şi să-şi găsească cuvintele pe care trebuia să le rostească. Oftă adânc şi spuse:

— Colonele Morrell, îmi faceţi o mare onoare, spuse ea. Vă stimez foarte mult şi am fost recunoscătoare pentru prietenia dumneavoastră, dar nu vă pot oferi mai mult de atât. Nu vă pot accepta cererea.

El scăpă un oftat.

— Ah, ei bine, mă aşteptam la asta. Mai bine să nu vă reţin din treabă. Pot să vă însoţesc până la poartă?

Ea încuviinţă din cap, uşurată că scăpase aşa repede de problema asta, că el primise răspunsul atât de bine.

Era soldat, la urma urmei, aşa cum atât el, cât şi domnul Carsington sublimaseră.

Îndemnă calul la pas, şi colonelul făcu la fel.

— Înţeleg că treaba dumneavoastră la Beechwood e aşa importantă încât vă face să vă întoarceţi atât de curând, spuse el.

— E foarte importantă, spuse ea. Am auzit că puştiul acela, Pip – cel care plimbă câinele lui Lady Lithby – s-a bătut cu un alt băiat şi va fi trimis înapoi la azil. Nu sunt sigură că domnul Carsington a fost informat despre aceasta turnură a evenimentelor. Voiam să-l avertizez.

— Ah, da, ucenicul de care se interesează domnul Carsington aşa mult, spuse colonelul. Ştie că Pip e fiul dumneavoastră?

*

Darius stătea la birou, uitându-se încruntat la Tyler.

— Mai bine să nu fie vreo înşelătorie, spuse el. Nu îşi

bate nimeni joc de mine.

— Nu-i o glumă, sir, spuse Tyler. Pip a şters-o.

— Dar n-are niciun sens, spuse Darius.

— A dus câinele înapoi la reşedinţa Lithby înainte de amiază, spuse Tyler. Trebuia să vină direct înapoi şi să facă o treabă pentru mine. Îs două ore de-acum, şi nu s-a-ntors.

— E doar un băietan, spuse Darius. Sunt uşor de distras. Ce te face să crezi că a fugit?

Tyler ezită şi se uită în toate părţile numai nu la Darius.

— Bătaia aia de ieri cu băiatul lui Jowett. Cocoana mea a avut mult de lucru să cureţe şi să cârpească haina şi nădragii lui Pip. A spus că-i un băiat nerecunoscător şi că merită să fie trimis înapoi la azil. Tyler îşi frământă şapca în mâini. N-a vrut să zică asta, sir. Era mânioasă, atâta tot.

Darius nu credea că Pip era atât de neghiob încât să fugă. Nu-i spusese Darius băiatului să vină la el dacă nu mai avea unde să stea? cu siguranţă avea încredere că Darius s-ar ţine de cuvânt.

Cu toate astea, era doar un băietan şi ăştia nu erau chiar cele mai logice făpturi.

— O să-l caut, spuse Darius. Mă îndoiesc că a ajuns departe.

*

„Fiul dumneavoastră”.

Îndelunga practică o ţinu pe Charlotte ferm în şa. Anii de autodisciplină îi menţinură expresia calmă pe faţă, în vreme ce în sinea ei se clătina de la această lovitură, atât de bruscă, atât de neaşteptată.

Mai întâi veni frigul, o răceală atât de profundă, încât ar fi putut crede, pentru o clipă doar, că numai se oprise şi că murea.

— Aşadar, n-aţi ştiut, spuse colonelul Morrell. Nu eram sigur. Îmi pare rău să vă supăr, dar n-am ce face. Am aflat de asta. Şi alţii ar putea să afle.

Ea îşi regăsi vocea.

— Nu cred că vorbiţi serios, spuse ea.

— Aş vrea să fie aşa. Dar realitatea nu se poate schimba. Philip Ogden s-a născut în anul 1812, pe douăzeci şi patru mai, lângă Halifax, în West Riding Yorkshire.

Halifax. Douăzeci şi patru mai. Născut la orele patru dimineaţa. Ieşit din viaţa ei în decurs de o oră.

— Era fiul căpitanului George Blaine, continuă colonelul Morrell. Căpitanul a fost ucis într-un duel în noiembrie precedent. Mama, prezumtiv decedată la naştere, n-a murit, deşi a fost grav bolnavă pentru multă vreme după aceea. Numele ei era… este… Lady Charlotte Hayward.

Pip. Fiul ei. În viaţă.

Ştiuse. Fireşte că ştiuse din clipa în care văzuse copilul. Ştiuse într-un loc adânc, secret din inima ei. Orice altceva gândise şi îşi spusese din acel moment încoace fusese pură prefăcătorie, la fel ca întotdeauna. Încercând să respecte regulile. Încercând să fie înţeleaptă, încercând să nu supere pe nimeni. Încercând să îndreptăţească dragostea tatălui ei şi a lui Lizzie. Încercând să fie o fată bună.

Nu era o fată bună. Nu fusese niciodată. Nu avea să fie niciodată.

— Ochii lui, vedeţi dumneavoastră, spuse colonelul Morrell. Frederick Blaine a servit sub comanda mea. Îi cunoşteam reputaţia fratelui său, George, şi mi-am amintit că fusese staţionat prin împrejurimi nu cu multe luni înainte de moartea lui. Cam în momentul morţii, dintr-odată v-aţi îmbolnăvit şi aţi fost luată în Yorkshire. Dar pe-atunci nu eraţi bolnavă. Eraţi însărcinată cu copilul lui.

Continuă, descriind primii ani de viaţă ai lui Pip: moartea familiei Ogden, cei doi ani petrecuţi alături de domnul Welton, înainte ca şi acesta să moară, apoi timpul în care stătuse la azil.

— Faptele erau toate uşor accesibile, dar împrăştiate şi aparent fără legătură între ele, spuse colonelul Morrell. A fost o pură şi ciudată întâmplare că am avut la îndemână mai multe fapte decât majoritatea celorlalţi oameni. Asta a

făcut să-mi fie destul de uşor să pun cap la cap toată povestea.

— Vorbiţi de parcă n-aveţi niciun dubiu.

— Absolut niciun dubiu, spuse el. Săptămâna trecută m-am asigurat că merg pe acelaşi drum şi la aceeaşi oră la care domnul Tyler şi ucenicul lui mergeau la muncă, spuse el. Băiatul are ochii Blaine. Tot restul... Se opri şi zâmbi uşor. Tot restul pare a fi de la mama lui.

„Al meu", se gândi ea. „Tot restul e de la mine".

— Aş fi vrut să nu fiu nevoit să vă spun eu asta, zise el.

— Cu toate astea, mi-aţi spus, zise ea.

— Şarada asta nu mai poate continua multă vreme, spuse el. Aţi avut un fost vizitiu nemulţumit pus pe liber. Deşi nu ştia mai nimic, a exagerat mult şi a aruncat nişte aluzii neclare despre secrete ruşinoase în trecutul familiei. Dacă eu am atins sâmburele de adevăr din bâiguielile lui de beţiv, şi alţii ar putea face la fel.

„Fewkes", se gândi ea. Fusese rândaş cu zece ani în urmă. El să fi fost cel pe care Geordie îl mituise pentru a se putea apropia de ea?

— Fewkes e deja pe drum spre meleaguri străine, continuă colonelul Morrell. Asta e doar una dintre precauţiile care ar trebui luate. Pot face mult mai mult. Ceva trebuie făcut şi în legătură cu băiatul, fireşte. Să-i răscumpăr contractul de ucenicie e doar primul pas, nu-i niciun deranj. Deşi e imposibil să fie recunoscut, trebuie să fie crescut într-o casă onorabilă şi să i se dea o educaţie nobilă. Asta se poate aranja discret. Onoarea dumneavoastră şi a familiei dumneavoastră trebuie protejate. Tatăl dumneavoastră nu trebuie împovărat cu problema asta. Printre altele, nu trebuie să afle despre rolul mamei vitrege în această înşelătorie. Evident, o văd ca pe o responsabilitate a mea să mă îngrijesc de toate astea şi mai mult... pentru soţia mea.

Ce spusese domnul Carsington? Bărbaţii vor face orice e necesar... şi nu sunt excesiv de scrupuloşi – înţeleg, spuse ea.

Vedea limpede: nu era cale de ieşire.

— Trebuie doar să vă gândiţi din nou la răspunsul pe care mi l-aţi dat cu o clipă în urmă legat de cererea mea în căsătorie, spuse colonelul Morrell. Trebuie doar să-mi daţi un alt răspuns, şi o să vă servesc, aşa cum îmi servesc regele – cât voi putea de bine.

„Întotdeauna există o alternativă", scrisese sărmana bătrână nebună, Lady Margaret.

Nu, nu există, nu întotdeauna.

Capitolul 14

— Nu, spuse Lady Charlotte.

Colonelul Morrell se pregătise pentru orice. Avea toate datele problemei. Evaluase această întâlnire cu mare precizie.

Nu era pregătit pentru *nu* şi nu-şi putea crede urechilor.

— Îmi cer scuze, spuse el. Mi s-a părut că aţi spus nu.

— Asta am şi spus, zise ea. Nu prima dată şi din nou nu. Nici nu-mi vine să cred că vă folosiţi de tacticile acestea. Dar da, trebuie s-o cred, pentru că ştiu că bărbaţii pot fi lipsiţi de scrupule în cazuri din astea.

El nu era lipsit de scrupule. Încerca s-o salveze de la propria nesăbuinţă.

— Lady Charlotte, cred că vă lăsaţi copleşită de emoţii, spuse el.

— Nu mai vreau să fiu raţională, zise ea. Zece ani aşa nu mi-au adus decât regrete.

O vedea cum îi aluneca printre degete, după toate aceste luni de strădanii de a o face să se simtă în siguranţă în prezenţa lui, după tot acest timp în care să se obişnuiască să-l aibă prin preajmă.

Asta nu trebuia să se întâmple. Ea trebuia să vadă că el era cel serios, bărbatul pe care se putea baza. Îi descoperise secretul şi nu suflase nici măcar o vorbă de

critică. Era pregătit să facă orice era necesar s-o păstreze, s-o protejeze. El era salvatorul ei, cavalerul în zale strălucitoare. De ce nu putea vedea asta?

Din cauza lui Carsington, care stătea în cale.

— Lady Charlotte, am auzit despre plimbarea de după slujbă cu domnul Carsington, spuse el. Credeţi că intenţiile lui sunt onorabile. Pot fi. Pentru moment. Dar, pentru unii bărbaţi, căsătoria nu înseamnă nimic.

— Îmi asum riscul, spuse ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu fi nesăbuită! spuse el. Nu risca totul – onoarea dumitale, onoarea familiei –, nu-ţi irosi viaţa pentru un bărbat care n-o să rămână cu dumneata. Nu face aceeaşi greşeală pe care ai făcut-o când aveai şaisprezece ani.

— Nu e aceeaşi greşeală, spuse ea. Acum e cu totul alta.

— Lady Charlotte.

— Mulţumesc pentru că mi-ai spus despre fiul meu, zise ea.

Se depărtă călare.

*

Darius încălecase şi se pregătea să plece la Altrincham, când doi călăreţi intrară în curtea grajdului, un bărbat şi o femeie.

Unul era Lady Charlotte. Celălalt, Tom Jenkins.

Ea era îmbrăcată cu un costum de călărie albastru pe care Darius îl bănuia a fi obişnuit şi practic în comparaţie cu cealaltă ţinută a ei. Cu toate astea, panglicile se iţeau vesele din pălărie, în jurul gâtului avea un volan dantelat şi, de la umeri în jos, rochia de călărie avea mâneci bufante, absurd de lungi, festonate cu fireturi. În faţă avea aceleaşi fireturi într-o imitaţie aiurită de haină militară.

Ţinuta era feminină şi vaporoasă. Dar, pe când se apropia, Darius nu văzu nimic uşor sau frivol în felul în care se purta. Ceva nu era deloc, dar absolut deloc în regulă.

Se uită înspre faţa ei crispată şi albă ca varul.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Ea se uită înspre Tom Jenkins, care se retrase într-un alt colţ al curţii.

— E Pip, spuse ea.

— Da, a dispărut, zise Darius. Dar nu te îngrijora. Nu poate să fi ajuns prea departe.

— E al meu, spuse ea. Ochii i se umplură de lacrimi. Este al meu şi e…

Se întrerupse înghiţind cu greu.

— Păi, de asta mi-am dat şi eu seama, spuse Darius, dorind s-o ia în braţe.

În acest moment, era nu numai imprudent, ci şi nepractic. Tânjea după ea, dar sentimentele n-aveau să rezolve problema. Era necesar să fie raţionali.

— E şi al naibii de costisitor, spuse el. N-ai crede câţi bani vor cei doi Tyler pentru el. Dar o să găsesc banii. Nu trebuie să-ţi faci griji de asta.

— Cei doi Tyler, repetă ea. Doamne, Dumnezeule. Banii. Înţelegerea lui de ucenicie. Spui că a dispărut. Colonelul spunea… Ah, Dumnezeule mare, trebuie să-l găsim.

— Charlotte, trebuie să încerci să te calmezi, spuse el, întinzându-i o batistă. Ce-i cu colonelul?

Ea îşi şterse ochii, nasul.

— Colonelul Morrell a fost cel care mi-a spus despre Pip, zise ea. Ştia totul: data naşterii copilului meu şi locul, plus familia care l-a adoptat. Totul. Dar eu ştiam. Chiar înainte să-mi spună colonelul, am ştiut că Pip e al meu. Dar nu mi-am permis să cred. Nu mi-am permis să-l caut sau să vorbesc cu el. Mi-a fost teamă. O mare laşă, după cum ţi-am spus. Întreaga mea viaţă a fost o minciună. Un castel din cărţi de joc. Dacă înfruntam adevărul, spuneam adevărul, totul se prăbuşea.

Darius văzu totul într-o clipă: scandalul, pierderea respectului faţă de ea… ruşine pentru familia ei… suferinţă pentru tatăl ei. Repercusiuni nesfârşite.

— Nu eşti laşă, spuse el hotărât. Te-ai fi confruntat cu o catastrofă.

— Ar fi trebuit s-o înfrunt, spuse ea. Acum nu ştiu ce va face colonelul Morrell. Poate să fie suficient de mânios încât să-i spună lui tata. Ştiu. Nu-l cunosc deloc, îmi dau seama. Dar cred – mă tem, mă tem cu adevărat că o să-l ia pe Pip. Din câte ştiu, deja l-a trimis de aici. Spunea că e destul de uşor să răscumpere înţelegerea de ucenicie.

Darius înjură, încet, dar cu foc.

— Nimeni n-o să-l ia pe Pip de aici, spuse el.

— Ştiam că o să zici asta – sau ceva asemănător. Zicea că nu mă pot baza pe tine, dar eu ştiam că pot.

— Îmi pare rău, zise el. Te-aş fi putut scuti de acest necaz dacă n-aş fi fost aşa un idiot ieri. Mă întrebam dacă ştiai – sau bănuiai. Intenţionam să te întreb despre asta ieri, dar nu mă pricep să abordez subiecte delicate, şi, după aceea, am fost distras de izmenele de pe capul tău, şi de păcatul trupesc…

Ea încercă să zâmbească. Gura îi tremura de efort, şi o lacrimă alunecă de-a lungul nasului.

— Nu ştiu ce să fac, spuse ea. Ştiu doar că n-aş putea să accept cererea în căsătorie a colonelului Morrell. Te vreau pe tine. Îmi vreau fiul. Am venit la tine pentru că n-am ştiut ce altceva să fac. Nu pot gândi limpede. Tu eşti… aşa logic. Ştiam că o să rezolvi totul.

Şi el ştia că ar face totul pentru ea. S-o iubească şi s-o protejeze. N-ar fi bănuit niciodată ce stare de bine îi putea da gândul că era dorit şi că era capabil să facă ceea trebuia făcut.

— Fireşte că aşa o să fac, spuse el. Şterge-ţi nasul.

*

Mai întâi, trebuiau să meargă acasă la familia Tyler în Altrincham, îi spuse domnul Carsington. Acolo plănuise deja să meargă atunci când sosise Charlotte. Îi venea greu să creadă că Pip ar fugi de acasă pentru motivul care i se spusese şi bănuia că era un vicleşug la mijloc.

— Mai îndoiesc că doamna Tyler l-ar ceda pe Pip cu uşurinţă, spuse el, în timp ce ieşeau călare din curtea

grajdului. Dacă crede că există două părţi interesate de el, e foarte posibil să învrăjbească pe una împotriva celeilalte, sperând să crească preţul. Pare să creadă că toţi nobilii au bani cu nemiluita.

Dar doamna Tyler nu era acasă când Charlotte şi domnul Carsington ajunseră acolo. Fiica cea mai mare, Annie, spuse că mama ei plecase la Manchester de dimineaţă, lăsând-o pe Annie responsabilă. Doamna Tyler nu se întorcea decât a doua zi. Drept răspuns la alte întrebări, fata spuse că da, venise de dimineaţă un bărbat în legătură cu Pip. Nu un nobil. Un om chel, care a vorbit multă vreme cu mama ei. Nu, Pip nu venise acasă încă. Annie credea că omul chel plecase să-l caute, dar nu putea fi sigură.

— Îţi aduci aminte de numele omului chel? întrebă Charlotte. Era cumva Kenning?

Kenning fusese cu colonelul Morrell în armată, ştia ea. Era cel căruia colonelul i-ar fi încredinţat un secret sau ceva necurat.

Fata se gândi, apoi ridică din umeri.

— Poa’ să fi fost, Excelenţă. Nu-mi aduc aminte. L-am mai văzut. Merge regulat la cârciumă. Nu-mi place de el, mereu îşi bagă nasul peste tot.

Annie părea sincer nedumerită de ideea că Pip fugise de acasă.

— Dar nici n-are unde să se ducă, spuse ea. În orice caz, mama ţipă mereu aşa. Nu crede cu adevărat nici jumate din ce spune. Mereu zice că o să se ducă înapoi la Manchester şi o să ne părăsească, pentru că suntem aşa nerecunoscători şi obraznici. E doar supărată, ştiţi. Chiar şi când pleacă, se întoarce întotdeauna. N-a vrut să plece de acolo şi să vină aici, dar tata a spus că trebuia să venim, pentru muncă şi pentru că putem locui mai ieftin aici. Pip ştie cum e ea. E foarte isteţ Pip ăsta.

Când plecară de acolo, domnul Carsington n-o duse pe Charlotte înapoi la Jenkins şi la cai, ci în direcţia opusă, nu cu mulţi paşi mai departe, într-un colţ liniştit din curtea bisericii.

— Mă îndoiesc că doamna Tyler l-a luat pe Pip la Manchester, spuse el. Annie ar fi spus asta. Nu părea a avea nicio grijă să ţină ceva secret. A fost mai mult decât bucuroasă să-şi exprime părerile. Acum, înţelegem de ce doamna Tyler e aşa iute la mânie şi lacomă. Nu vrea să locuiască aici. Dacă proştii ăştia de nobili sunt gata să plătească un preţ mare pentru Pip, o să ia banii şi o să se mute înapoi la Manchester.

— Dar, dacă nu ea îl are pe Pip, poate să-l fi luat Kenning? Poate că i-a oferit o sumă prea mare ca să-i poată rezista. Şi, dacă Kenning îl are pe Pip, unde să-l ducă? Colonelul Morrell a spus că l-a trimis pe Fewkes în străinătate. Cel mai apropiat port e Liverpool, la vreo şaizeci de kilometri distanţă: o călătorie de câteva ore. Dacă Pip e în drum spre Liverpool?

— Oriunde ar fi, o să-l găsim, spuse el. Totuşi, vom avea nevoie de mai multe resurse decât am eu dacă treburile au ajuns atât de departe. Tăcu. Dacă au mers sau nu într-acolo, ar cam fi cazul să vorbeşti cu tatăl tău. Timpul trece, şi el trebuie să ştie adevărul. Ar fi mai bine dacă l-ar afla de la tine decât de la Morrell.

Ea se uită înspre biserică.

— Colonelul i-o fi spus deja.

— Posibil. Pe de altă parte, poate că Morrell îţi mai dă o şansă să te răzgândeşti, să-ţi vii în fire. Poate că aşteaptă, aşa cum fac adesea bărbaţii, să-ţi revii din furtuna emoţională şi să priveşti problema mai practic.

— E posibil, admise ea. Părea cu totul consternat când am refuzat. Şi era clar că atunci credea că mă salvează de mine însămi.

— Mai bine am merge la reşedinţa Lithby acum, spuse domnul Carsington. Cu cât mai repede vorbeşti cu tatăl tău, cu atât mai bine.

— Ştiu.

Asta-i spunea mintea. Între timp, inima îi bubuia, şi răceala interioară o cuprinse şi apoi o părăsi.

— N-o să te respingă, spuse domnul Carsington. Te iubeşte prea mult.

— Ştiu! strigă ea. Ăsta-i necazul. Va fi mâhnit – pentru mine. Va suferi – pentru mine. Atâta dragoste pentru fiica lui cea perfectă, lumina ochilor lui. Ştiu că nu mă va iubi mai puţin, dar e aşa... greu*, să* ştie că nu sunt aşa cum crede el că sunt, să ştie că nu sunt demnă de atât dragoste.

— Vrei să facem schimb de taţi? Al tău crede că eşti perfectă. Al meu crede că sunt un caz pierdut.

Aş putea să-l înfrunt mai uşor pe tatăl tău decât pe al meu, spuse ea. Lord Hargate mi-ar spune că purtarea mea a fost condamnabila şi prostească. Mi-ar spune cât de ruşine îi e din cauza mea şi că ar trebui să-mi fie şi mie ruşine pentru toate necazurile pe care le pricinuiesc familiei – şi cred că ar fi o *uşurare* să aud asta.

— Acum crezi asta, spuse domnul Carsington. Aş vrea să aud ce o să ai de zis după ce petreci o oră sau mai mult în Camera Inchiziţiei, timp în care caracterul tău, gusturile, principiile, inteligenţa şi munca de o viaţă îţi sunt făcute ferfeniţe. Apoi, ia toate fărâmiţele şi le împrăştie în cele patru vânturi cu o fluturare a mâinii.

— Ar fi o *uşurare*, spuse ea. Dar nu-i de folos să discutăm despre care e mai rău. Doar amân inevitabilul. Ah, şi Lizzie... S-o trădez, după tot ce a făcut. Asta poate fi cel mai rău din toate.

El o prinse de mână.

— O să fie greu, foarte greu. Dar n-o să fii singură. Ştii că o să fiu cu tine.

*

Îi găsiră pe tatăl lui Charlotte şi pe Lizzie în bibliotecă. Amândoi arătau tare interesaţi când Charlotte intră cu domnul Carsington. Tatăl înaintă, îi scuturâ mâna domnului Carsington, apoi, zâmbind, se duse în spatele fotoliului lui Lizzie.

Domnul Carsington închise uşa.

De vreme ce nimeni nu închidea uşile în încăperile de circulaţie generală ale casei, Lizzie şi tata se uitară cu înţeles unul la altul. Apoi priviră întrebători la Charlotte şi la

domnul Carsington.

Ea putea ghici ce credeau că ştiau şi ce se aşteptau să audă. Probabil auzeau deja în urechi clopotele de nuntă.

N-ar putea niciodată ghici ce aveau să audă.

— Poate, la urma urmei, ar fi mai bine să mă laşi pe mine să deschid subiectul, spuse domnul Carsington.

— Pot să le spun şi eu, zise Charlotte.

Mâinile îi tremurau. Şi le încrucişă strâns.

— Draga mea, zise Lizzie. Eşti albă ca varul. S-a întâmplat ceva? Molly mi-a spus că a fost o problemă cu Pip. Sper că băiatul nu e rănit, nu-i aşa? Oamenii aceia îngrozitori, cei doi Tyler, nu l-au trimis înapoi la azil, nu?

— O să ajungem la subiectul ăsta într-o clipă, spuse domnul Carsington. Mai întâi totuşi, vreau să mă adresez lui Lord Lithby. Sir, eu şi Lady Charlotte am dori permisiunea dumneavoastră pentru a ne căsători.

— Domnule Carsington, spuse Charlotte. Apreciez că încerci să-i îmbunezi…

— N-am îmbunat pe nimeni în viaţa mea, spuse el. M-am gândit că mai bine să începem cu începutul. Mai întâi să spunem deschis de ce mă aflu aici. Lord Lithby, n-am făcut niciun secret din intenţiile mele. Imediat ce mi-am înţeles sentimentele faţă de Lady Charlotte şi am primit indicii că sunt reciproce, am procedat la aiurelile cerute de înalta societate când vine vorba despre curtare. Cu toate astea, mai recent, a devenit limpede…

— Tată, Lizzie, trebuie să vă spun ceva, interveni hotărâtă Charlotte.

— Doamne, Dumnezeule, chiar arăţi rău, draga mea, spuse tata. Mai bine te aşezi.

— Nu pot să mă aşez, tată, spuse Charlotte. Nu sunt bolnavă, îmi pare doar rău, foarte rău.

— Draga mea, se pare că eşti logodită şi că o să te măriţi – sau pe aproape, n-are importanţă, spuse el. N-are de ce să-ţi pară rău. Îl respect foarte mult pe gentlemanul care stă lângă tine. Fireşte, o să-mi pară rău că te pierd. Cu toate astea, nu sunt deloc îngrijorat că te dau în grija lui.

Era mai greu decât îşi imaginase, îşi dădu seama

uitându-se la expresia lui plină de blândeţe şi de dragoste.

Trase aer în piept şi oftă adânc. Mai încercă o dată.

— Am făcut o greşeală, tată, spuse ea. Cu multă vreme în urmă. Se uită înspre Lizzie, care înţepenise. Îmi pare rău, Lizzie. Ai făcut totul pentru mine. Mi-ai salvat viaţa şi m-ai făcut să devin mai puternică, mult mai puternică decât înainte. Te iubesc din suflet şi aş da orice să nu-ţi pricinuiesc necazuri. Dar eu…

Se opri, încercând să-şi adune gândurile.

— Iubirea mea, începu Lizzie.

— Nu, te rog, spuse Charlotte, ridicând mâna. Lasă-mă să spun. Îşi încrucişă din nou mâinile strâns pe abdomen. Ai întrebat despre Pip. El e… el e copilul la care am renunţat. S-a întors şi… m-a… m-a găsit. Se sili apoi să-l privească pe tatăl ei. El e băiatul meu, tată.

Urmă o scurtă, dar chinuitoare tăcere.

— Pip? întrebă Lizzie. Ah, dragostea mea, eşti absolut sigură? Nu-ţi imaginezi…

— Ce să-şi imagineze? întrebă tatăl ei. Ce-i cu copilul ăsta? N-ai avut niciodată un copil, Charlotte. Aiurezi?

— Am avut un copil, tată, spuse Charlotte. În urmă cu zece ani.

Îl văzu pe tatăl ei cum îşi încleştează mâna pe spătarul fotoliului mamei vitrege. Se uită înspre Lizzie, care îşi ridică privirea spre el.

— Ce spune ea, Lizzie?

Lizzie îşi puse mâna pe cea care se încleştase aşa tare pe spătarul fotoliului.

— În urmă cu zece ani, când am luat-o în Yorkshire, era însărcinată, spuse ea blând.

— Nu cred, spuse tatăl. Nu pot să cred. Ai spus că era bolnavă.

— Era, spuse Lizzie. Era aşa distrusă, că mă temeam să nu-şi facă vreun rău.

— N-a îndrăznit să-ţi spună, tată, zise Charlotte.

— N-a îndrăznit? N-a *îndrăznit?*

— Te rog, n-o condamna, spuse Charlotte. A fost vina mea. N-am putut suporta ca tu să ştii. Mi-a fost aşa ruşine –

şi eram aşa nenorocită, că m-aş fi omorât dacă nu ar fi fost ea. Lizzie mi-a salvat viaţa, tată. Să nu uiţi asta niciodată, te rog.

— Cum aş putea uita? întrebă el. Dumnezeule mare, Charlotte, ce crezi tu despre mine? Cum de ai putut să nu-mi spui? De ce te temeai – din partea mea? Când am devenit un monstru în ochii tăi?

— Niciodată, spuse ea. Mi-era ruşine. Nu puteam suporta ca tu să ştii ce am făcut. Abia puteam eu însămi suporta.

— Nu trebuia să suferi, spuse el. Sunt tatăl tău. Vii la mine când dai de necazuri, şi sufăr eu pentru tine. De ce n-ai venit la mine? Ce am făcut? Se uită la Lizzie. Ar fi trebuit să vină la mine, Lizzie. Ce-am făcut de n-ai venit la mine?

— Aveam şaisprezece ani, spuse Charlotte. Tu erai toată lumea mea. Mi-a fost… teamă când te-ai însurat cu Lizzie şi… am făcut lucrul ăsta îngrozitor. După aceea, mi-am dat seama de ce-am făcut – dar era prea târziu. Ştiam că m-ai fi iertat. Mă iubeşti atât de mult încât ai fi iertat orice. Dar nu puteam suporta. Nu puteam suporta ca tu să ştii că nu sunt inocentă şi… cuminte. Nu puteam suporta ca tu să ştii că mi-am irosit inocenţa – pentru nimic, nici măcar pentru dragoste – pe un om de nimic. Voiam să fiu fiica ta cea minunată, aşa cum mă zugrăvise dragostea ta. Asta am vrut timp de zece ani, dar e greşit. Timp de zece ani, am gândit ca o fată de şaisprezece ani. Timp de zece ani, nu m-am maturizat. Şi, în tot acest răstimp de zece ani, băieţelul meu a crescut fără mine.

Uite aşa, aşa simplu. Renunţase la băiatul ei în favoarea tatălui – tatăl care nici nu visase vreodată să-i ceară un astfel de sacrificiu.

În acel moment, i se frânse inima. Putea simţi asta. Tot ce blocase, toate visurile şi dorinţele. Poveştile pe care le făurise despre copilaşul ei şi felul în care îşi imaginase că crescuse el. Visurile despre tot ce ar fi putut împărtăşi cu el. Temerile erau şi ele zăvorâte acolo – că n-avea nicio şansă să devină un băieţel. Totul era zăvorât acolo, suferinţa celor zece ani pe care nu-şi permisese niciodată s-

o simtă pe deplin. Suferinţa celor zece ani, permiţându-şi doar câteva lacrimi când şi când, noaptea târziu, la culcare.

Acum, lacrimile curgeau grele şi iuţi, şi ea se întoarse spre domnul Carsington. El o îmbrăţişă, ţinând-o strâns. Nu spuse nimic, dar ea îi putu simţi inima bătând cu putere.

— E în ordine, spuse el blând. Acum s-a sfârşit.

*

Poate că Morrell avea medalii, se gândi Darius, dar Lady Charlotte avea tot curajul lui şi chiar mai mult de-atât.

Îl înfruntase pe tatăl pe care îl adora, şi doar Darius, care stătea aproape de ea, ştia că tremurase din cap până-n picioare. Uitându-se de la tată la fiică, Darius suferise pentru ea, pentru tatăl ei. Se pregătise să intervină, s-o sprijine în orice clipă, dar ea vorbise din inimă, şi propria lui inimă îl împiedicase să-i minimizeze vorbele spunând ceva în plus.

Îşi jucase rolul cu mult curaj.

Restul depindea de Darius, aşa cum promisese.

Se uită peste capul ei spre părinţii săi. Lord Lithby stătea în spatele fotoliului soţiei sale, cu mâinile din nou încleştate pe spătar, ca şi cum ar fi strâns pe cineva de gât dacă ar fi putut. Lady Lithby stătea cu o mână pe una din ale lui, ţinându-l acolo, presupunea Darius, cu acea atingere uşoară.

— Nimeni nu învinuieşte pe nimeni, Charlotte, spuse ea. Trebuie să încetezi să te mai învinovăţeşti. Regret că ai ţinut asta în tine. Dacă aş fi ştiut... Scutură din cap. Dar nu contează supoziţiile mele. E o împrejurare îngrozitoare a naturii ca o fată să dea naştere unui copil, fiind ea însăşi unul. Am făcut ce am crezut a fi cel mai bine la vremea respectivă, în condiţiile date. Ce e important acum e să îndreptăm lucrurile cât de bine putem.

— Să le îndreptăm, da, spuse Lord Lithby.

Dar ochii lui erau roşii, şi părea că toată lumina pe care o radia dispăruse şi arăta dintr-odată bătrân, deşi era un bărbat în floarea vârstei.

— Cred că ar fi cel mai bine să începem prin a-l căuta pe Pip, spuse Darius. Explică repede situaţia: dispariţia băiatului, dezvăluirile lui Morrell. De vreme ce Pip merge de la şi la reşedinţa Lithby, aş zice să începem căutările aici, întrebând personalul despre el. Apoi, dacă e necesar, poate că aţi fi aşa bun să organizaţi o echipă de căutare, sir.

— Da, da, fireşte, spuse Lord Lithby, cu mintea vizibil în altă parte. Orice vrei. Copilul. Da, fireşte. Pip, nu-i aşa? Puştiul care se plimbă cu Daisy. L-am văzut o dată dimineaţa devreme. L-am văzut de la fereastră. Adică... este... Doamne, Dumnezeule, nu pot crede aşa ceva. Ar fi trebuit să ştiu. Fiica mea. Nepotul meu. Îşi duse mâna la frunte, parcă ferindu-şi ochii de o lumină dureros de puternică. Iartă-mă, Charlotte, dar sunt... sunt... nu ştiu cum sunt. Zece ani. Chipul i se întunecă. A fost Blaine, atunci, fireşte. Cine altcineva ar fi putut să fie?

— El a fost, recunoscu fiica lui.

— Am crezut că am terminat cu el, spuse Lord Lithby. Îşi luă mâna de la ochi. Îl trimisesem în străinătate – pe o insulă pustie, am sperat. Dar el a ajuns mai întâi la tine, javra nenorocită. Şi tu te învinovăţeşti pe tine, Charlotte? Niciodată nu te-aş fi învinovăţit pe tine. Ştiam ce-i poate pielea.

— Îmi pare rău, tată, spuse ea.

— Erai tânără, erai tânără, zise el. Ah, ei bine. Făcu un efort vizibil să-şi revină. N-are importanţă. Trebuie să-l găsim pe băiat, aşa cum a spus cu înţelepciune domnul Carsington. Aş fi bucuros să fiu de ajutor. Dar trebuie să vă solicit îngăduinţă, sir. O clipă, dacă permiteţi. Doamna mea va acţiona în locul meu pentru moment. Însă eu trebuie să ies la aer. Şi socotesc... cred că trebuie să... trag un picior cuiva...

Parcurse încăperea spre ferestrele franţuzeşti şi ieşi pe terasă, îndepărtându-se cu paşi repezi înspre grădină. Charlotte încercă să se retragă de lângă Darius şi să plece după tatăl ei.

— N-o face, interveni Darius.

— Domnul Carsington are dreptate, spuse Lady

Lithby. Tatăl tău nu vrea decât puţin timp să-şi revină. Te-ar scuti de orice durere, aşa cum ştii, şi e de înţeles că e supărat pentru că n-a putut să te ferească de asta. Probabil se simte complet dezorientat şi neajutorat. Acordă-i puţin timp, draga mea. Chiar şi eu am probleme în a accepta asta. Am văzut copilul de nenumărate ori şi n-am avut nicio idee cine era.

— Eu am ştiut, spuse Charlotte. Am ştiut în clipa în care l-am văzut, în clipa în care m-am uitat în ochii lui. Dar nu mi-am permis să cred.

— Am observat ochii lui neobişnuiţi, spuse Lady Lithby, dar n-au însemnat nimic pentru mine. Nu l-am întâlnit niciodată pe căpitanul Blaine. Chiar dacă l-aş fi întâlnit, nici atunci nu sunt sigură că aş fi crezut. Zâmbi, şi Darius văzu atunci limpede căldura care cucerise atât inima fiicei vitrege, cât şi pe a soţului ei. Cât de dulce ai spus-o, iubito: că fiul tău te-a găsit, după tot acest timp. Se ridică de pe fotoliu. Ei bine, hai să începem acţiunea de a-l găsi. Spune-mi încă o dată exact ce a zis colonelul Morrell.

*

Lord Lithby merse furios prin grădină pentru o vreme. Călcă în picioare un gard viu. Zvârli o urnă ornamentală într-un zid de piatră, făcând-o praf.

Merse încoace şi încolo pe unul dintre podurile de peste şanţ.

Apoi se îndreptă spre o alee umbroasă, se trânti pe o bancă de piatră şi stătu acolo, cu capul în mâini.

Nu ştia cât timp stătuse acolo, jelind pentru fiica lui. Poate că mult timp. Avea mult de jelit.

Un sunet îl făcu să-şi ridice capul.

Buldogul Daisy stătea în faţa lui, ţinând în bot ceea ce părea a fi o bucată dintr-un trunchi de copac.

— Ce câine caraghios, spuse el. Cine te-a lăsat să-mi jumuleşti grădinile? Sau ai venit să mă ajuţi s-o fac eu?

Câinele scutură din cap, părând că vrea să omoare cu orice chip bucata de lemn.

— Lizzie te-a trimis, nu-i aşa?

Daisy zvârlea bale în jur, în vreme ce încerca să omoare lemnul.

— Nu mă pot juca acum cu tine, fiinţă caraghioasă ce eşti, spuse el. Încerc să-mi adun minţile. Încerc să mă calmez. Nu eşti bun de nimic dacă eşti nervos, şi e nevoie de mine să ajut să... să-mi găsesc nepotul. *Nepotul* meu. Pip.

Daisy lăsă lemnul să cadă la picioarele lui – aproape să-i zdrobească degetele – şi o luă la fugă. Cum Lord Lithby n-o urmă, ea se întoarse şi repetă gestul.

— Ah, da, Pip este prietenul tău, spuse Lord Lithby. Mă întreb câte beţe omori tu pentru el. Dar sunt şoareci, nu-i aşa? Doamne.

Dumnezeule. *Nepotul* meu îşi câştigă existenţa omorând şoareci pentru o jumătate de penny bucata.

Daisy lătră.

Buldogul obişnuit era curajos, hotărât şi insistent, dar era şi imprevizibil. Alţi câini făceau gălăgie în legătură cu orice fleac. Un buldog putea rămâne impasibil şi tăcut în faţa celei mai puternice provocări.

Aşadar, când Daisy lătra, probabil era într-o stare de agitaţie insuportabilă.

Lord Lithby îşi dădu seama că rostise două cuvinte insuportabil de emoţionante. *Şoareci* şi *Pip*.

— Unde-i Pip? întrebă el.

Daisy se îndepărtă de el, se opri şi se uită înapoi.

Lord Lithby se ridică de pe banca de piatră.

— În regulă, o să te urmez – şi ai face bine să nu mă duci la cel mai apropiat cuib de şoareci.

Între timp, în bibliotecă

După ce îi chestionase foarte amănunţit atât pe Darius, cât şi pe Charlotte despre evenimentele zilei, Lady Lithby dispăru pentru o vreme. Când se întoarse, purta pălărie şi poruncise să vină trăsura.

Darius se temuse de asta: toată lumea să se răspândească în toate părţile fără un plan pus la punct.

— Cred că ar fi cel mai bine să abordăm căutarea într-un mod organizat, spuse el.

— Asta şi fac, zise Lady Lithby. Dacă colonelul Morrell are băiatul sau ştie unde e, o să-l oblig să-l înapoieze.

— Pot să fac eu asta, spuse Darius. De fapt, nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să-l *oblig* să facă ceva.

— Ştiu că ţi-ar plăcea să-i spargi nasul, spuse Lady Lithby.

— Nu, mi-ar plăcea să-i frâng fiece os din trup, răspunse Darius. După aceea, mi-ar plăcea să-l azvârl de la o fereastră de la etaj.

— Asta e iraţional, spuse Charlotte.

— E perfect raţional pentru un bărbat să încerce să-l omoare pe altul, spuse Darius, în special când celălalt bărbat îi ameninţă pe cei la care primul ţine.

— E îndrăzneţ din partea dumitale să-l faci bucăţi pe colonelul Morrell, spuse Lady Lithby, dar conduita asta n-ar fi eficientă. O să-l faci doar să bată în retragere. O să vă comportaţi ca bărbaţii, provocându-vă şi intimidându-vă reciproc. El va considera că e o chestiune de onoare să nu-ţi spună nimic. Cu *mine* nu se va comporta aşa. În orice caz, indiferent dacă ne poate ajuta sau nu să-l găsim pe Pip, trebuie să vorbesc cu el – şi dumneata trebuie să mă laşi, sir, fie că-ţi place, fie că nu. Trebuie să-mi permiţi să fac *ceva*.

— Şi noi ce să facem, Lizzie? întrebă Charlotte.

— Ai putea încerca s-o cauţi pe Daisy, spuse Lady Lithby. I-am dat drumul afară. M-am gândit că, dacă Pip e prin preajmă, ea o să fie cea care-l va găsi. Iar Pip, la rândul lui, o să ştie că n-ar trebui să o lase umble de capul ei şi o s-o aducă înapoi.

*

Colonelul Morrell îşi reaminti cuvântarea iar şi iar, mergând spre casă, încercând să înţeleagă unde greşise. N-

ar fi trebuit să-i spună lui Lady Charlotte că era nesăbuită – atâta lucru era evident. Refuzul ei îl doborâse, şi vorbise fără să se gândească.

Nu trebuia să faci asta cu o femeie. Chiar şi el ştia atâta lucru.

Femeile erau tare dificile. Viaţa era mult mai uşoară în armată. Ierarhia şi ordinele. Respectai ordinele. Dădeai ordine şi alţii le respectau. Dacă nu respectai ordinele, sufereai consecinţele, care erau foarte clare. Totul era clar, chiar şi când aveai de-a face cu superiori aiuriţi.

Era clar, în orice caz, în comparaţie cu viaţa civilă.

Dar femeile…

Mai degrabă ar înfrunta focul de artilerie.

— Să mă ia dracu', mormăi el. Nu pot s-o las aşa. O să creadă… Numai Dumnezeu ştie ce o să creadă.

Îşi întoarse calul şi o porni din nou spre reşedinţa Lithby.

Fu surprins – dar nu pe deplin, dacă se gândea bine – când văzu trăsura lui Lady Lithby venind spre el.

O salută pe când aceasta trecu mai departe.

Trăsura îl depăşi, încetini şi apoi se opri. O mână înmănuşată îi făcu semn de la fereastra deschisă.

„Ah, nu", se gândi el.

Călări înapoi spre trăsură.

— Ce noroc, spuse Lady Lithby după ce schimbară saluturi. Veneam să vorbesc cu dumneata. Poate că ai fi aşa amabil să mă însoţeşti o clipă sau două.

„Asta nu miroase a bine", îşi zise el.

Cum să se aştepte să fie bine? O insultase pe fiica marchizei de Lithby. Îi spusese că era nesăbuită – şi nu era sigur ce-i mai spusese fără să cugete, sub imperiul mâniei şi al dezamăgirii.

Descălecă repede, deschise uşa trăsurii şi îşi oferi braţul.

Merseră până când se depărtară destul de mult, astfel încât să nu poată fi auziţi nici de camerista din trăsură, nici de vizitiul de afară.

— Am vrut să-ţi vorbesc despre discuţia cu Charlotte,

spuse Lady Lithby.

— Asta am presupus şi eu, spuse el. Vă asigur, Lady Lithby, nu a fost discuţia pe care am intenţionat s-o am. Când m-aţi oprit din drum, mă îndreptam, de fapt, să cer scuze pentru orice am spus nelalocul lui.

— Mă bucur să aud asta, zise Lady Lithby. Bănuiam eu că Charlotte a auzit o ameninţare acolo unde ea nu exista.

— O ameninţare? Îşi reaminti ce spusese – pentru a douăzecea oară. Doamne, Dumnezeule, doar nu vreţi să spuneţi că ea crede că am ameninţat că o dau de gol. I-am spus foarte limpede că intenţia mea era exact opusul.

— Părea să creadă că asigurările dumitale sunt valabile doar cu condiţia ca ea să devină soţia dumitale.

„Femeile”.

Nu scrâşni din dinţi. Dacă putea să se abţină faţă de unchiul lui, o putea face şi acum.

— N-am pus nicio condiţie, spuse el bătos. Niciun gentleman n-ar face asta. Dacă a sunat aşa, pot doar să dau vina pe iritarea de moment. M-am exprimat într-adevăr greşit, sunt conştient de asta.

— Am vrut să clarific totul, spuse Lady Lithby. Unele remarci pe care le-ai făcut ar putea fi răstălmăcite. Sunt îngrijorată, de exemplu, că, în stăruinţa dumitale de a o proteja, ai făcut aranjamente pentru copil.

— Bineînţeles că am făcut, spuse el. Azi-dimineaţă, l-am trimis pe servitorul meu, Kenning, să-l elibereze din înţelegerea de ucenicie. Ştiu că e o greşeală a sorţii, dar situaţia actuală a copilului este o nelegiuire. Este fiul unei doamne nobile şi a unui gentleman – un ticălos, dar gentleman prin naştere. Băiatul va avea un cămin aşa cum se cuvine şi o educaţie potrivită situaţiei lui. Am totul sub control. Nu e nevoie să vă preocupaţi de asta.

— Ba trebuie să mă preocup, spuse Lady Lithby. Vrem copilul.

— Doar nu vorbiţi serios, spuse el. Va fi imposibil să treceţi sub tăcere chestiunea dacă băiatul rămâne în apropiere.

— Charlotte nu doreşte să treacă sub tăcere asta.

Pentru a doua oară în acea zi, el nu-şi putu crede urechilor. Oare înalta societate înnebunise câtă vreme el fusese în străinătate? Sau poate doar familia Hayward?

— Nu poate recunoaşte că a avut un copil din flori, spuse el. Nu pot să cred că-i permiteţi să facă asta. Influenţa dumneavoastră ar putea împiedica trântirea uşilor în nasul ei, dar va fi tratată diferit. Femei cu mult inferioare ei din orice punct de vedere o vor privi cu dispreţ. Poate că vor fi câteva care vor îndrăzni s-o jignească pe faţă, dar ştiţi prea bine că înalta societate are o mie de feluri de a tăia în carne vie, în vreme ce afişează un zâmbet politicos. Ideea ca ea să fie subiectul acestui fel de ofense… Nu, este de neconceput. Lady Lithby, trebuie s-o convingeţi să renunţe la a face acest pas.

— Ea îşi vrea copilul, spuse Lady Lithby. Trebuie să-ţi întorci servitorul din drum.

— Chiar dacă asta n-ar fi complet nebunesc, n-aş putea să contramandez totul, spuse colonelul. Kenning îşi are ordinele lui. Totul a fost aranjat. Ar trebui ca acum să fie în Liverpool, dacă nu chiar în drum spre Irlanda.

Capitolul 15

Daisy nu-l conduse pe Lord Lithby spre cel mai apropiat cuib de şoareci, ci spre fermă şi cocină.

Se aflau încă la o distanţă apreciabilă, când Lord Lithby zări silueta mică şi singuratică stând pe gardul cocinii. Unii dintre oamenii care munceau în curtea fermei se uitau înspre acolo din când în când, dar asta era tot. Se părea că se obişnuiseră cu venirile şi plecările băietanului.

Odinioară, îşi aminti Lord Lithby, înainte să existe Hyacinth, obişnuia s-o suie pe fiica lui chiar pe gardul acela. Se uitau la porci şi discutau.

Lord Lithby simţi cum i se pune un nod în gât.

Căţeaua ajunse prima la băiat, şi, deşi era ca de obicei tăcută şi enigmatică, probabil că Pip îi simţise

prezenţa, pentru că se întoarse şi se uită în jur.

Lord Lithby se adună, se îndreptă de umeri şi se apropie de cocină. Privirea băiatului se ridică spre el.

Apropiindu-se, Lord Lithby văzu că un ochi era vânăt şi umflat, făcând ca băiatul să arate ca un mic gargui.

Ajunse lângă Pip şi se prinse cu mâinile de gard, la fel cum făcuse de atâtea ori când fiica lui stătea lângă el.

— Cred că eşti prietenul lui Daisy, Pip, spuse bărbatul.

Pip încuviinţă din cap.

— Da, sir.

— Eu sunt… Lithby, spuse Excelenţa Sa.

Ochii lui Pip se făcură mari – ei bine, măcar unul din ei se mări, în orice caz.

— Îmi cer iertare, Excelenţă.

Îşi smulse şapca de pe cap şi dori să coboare.

— Nu, nu, stai foarte bine acolo, spuse Excelenţa Sa, uitându-se la capul cel blond.

Părul deschis la culoare arăta o tendinţă de a se bucla şi un inconfundabil vârtej.

Ăsta era părul lui Charlotte, aşa cum era pe vremea când era o copilă, când şi-l purta liber pe umeri, când n-avea nicio agrafă să-i îmblânzească vârtejul şi să aranjeze artistic buclele.

— Eşti bine-venit s-o admiri pe Hyacinth, spuse Lord Lithby, aşa cum ar spune oricui ar părea că admiră scroafa lui preferată. E un porc grozav, nu-i aşa?

— N-am mai văzut niciodată aşa un porc, Excelenţă, spuse Pip. Toată lumea spune că-i cel mai mare porc din lume. Dar nu ştiu cum de pot ei cunoaşte asta, când cei mai mulţi dintre ei n-au călătorit nici măcar până la Manchester. Dar ei cred că Manchester e efectiv la capătul pământului şi că Salford e de cealaltă parte a lunii. De fapt, e foarte aproape. Domnului Carsington şi mie nu ne-a luat decât câteva ore să ajungem acolo, şi n-am mers niciodată mai repede decât la galop mic.

Lord Lithby îşi aminti ce spusese domnul Carsington despre azilul din Salford. *Nepotul* lui… într-un azil! Era insuportabil. Voia să lovească gardul de să-l facă praf. Îşi

spuse să nu fie idiot.

— Ai un ochi vânăt de toată frumuseţea, remarcă el.

— Îl am dintr-o bătaie, spuse Pip.

— Găsesc că se întâmplă adesea în felul ăsta.

— Doamna Tyler e foarte supărată din cauza asta, zise Pip.

— Femeile se agită adesea în legătură cu lucrurile astea.

— A spus că o să mă trimită înapoi la azil, dar cred că vorbea la mânie, spuse copilul. Chiar dacă aşa intenţionează, domnul Carsington a zis că n-o să mă lase să merg înapoi la azil, şi un gentleman trebuie să se ţină de cuvânt.

— Asta e adevărat, admise Excelenţa Sa.

Se lăsă tăcerea.

— Ştiu că n-ar trebui să fiu aici, Excelenţă, spuse băiatul. Ar fi trebuit să mă întorc să-l ajut pe domnul Tyler azi, dar a trebuit să mă gândesc. Porcii sunt buni pentru a cugeta.

— Aici vin şi eu de obicei când trebuie să mă gândesc.

„Aici eu şi mama ta discutam întotdeauna chestiunile importante”, ar fi putut el adăuga.

Cea mai importantă chestiune, aceea despre care nu discutaseră, stătea la foarte mică distanţă de cotul lui Lord Lithby.

— Încă n-am rezolvat-o, spuse Pip. Doamna Tyler mi-a zis că a fost greşit să mă bat, şi eu am spus că mama e moartă şi că este greşit să vorbeşti de rău despre morţi, nu-i aşa? Şi ea a zis că aşa e, dar nu este un motiv să învineţesc ochii oamenilor şi să le scot dinţii din gură. Şi eu am spus… dacă ar fi avut ea un băiat şi un alt băiat ar fi spus ceva rău despre ea? N-ar fi trebuit ca băiatul ei să-i apere onoarea? Şi ea a spus că onoarea este pentru doamne şi domni nobili. A zis că oamenii din popor trebuie să se gândească la traiul lor de zi cu zi. A spus: „Dacă mi-aş rupe eu o mână sau un picior şi n-aş mai putea munci?”

— Are dreptate, zise Excelenţa Sa.

Expresia i se schimbă, dar băiatul se uita la scroafă în

vreme ce vorbea şi nu observase.

— Dar nu pot permite ca oamenii să spună lucruri urâte despre mama, continuă Pip. Cine să-i apere onoarea dacă nu eu? Trebuie. Şi, dacă trebuie să fac asta, atunci nu pot fi un om din popor. Dar nu pot fi nici nobil. Se încruntă. E o dilemă, sir, nu-i aşa?

— Nu, nu e, spuse Excelenţa Sa cu voce nu tocmai sigură. Femeile nu văd lucrurile la fel ca bărbaţii. Ai avut dreptate să aperi onoarea mamei tale.

Îl bătu pe băiat pe umăr. Nimeni nu avea să ştie vreodată cât îl costa să facă doar atât şi nimic mai mult. Nimeni nu avea să ştie vreodată cât îl costa să se reţină, pentru că mama lui Pip ar trebui să fie prima care să-l ia în braţe.

— Femeile nu apreciază aspectele grozave ale unei bătăi, spuse Lord Lithby. Ce s-a întâmplat, mai exact?

*

După cum spuneau servitorii care munceau pe afară, Daisy îl găsise pe tatăl lui Charlotte şi amândoi se îndreptaseră spre fermă.

— Fireşte că ar veni aici, îi spuse ea domnului Carsington pe când îşi croiau drum spre capătul curţii, unde erau ţinuţi porcii. Aici venea mereu tata când trebuia să…

Se întrerupse când ocoliră o clădire şi îi zări: tatăl ei sprijinindu-se de gard aşa cum făcea mereu… şi Pip, care, judecând după gesturi, părea că reconstituia bătaia cu Rob Jowett – şi era în pericol să cadă în cocină.

Charlotte îşi aminti cum căzuse ea în repetate rânduri.

Tatăl ei scutura din cap şi spunea: „Într-una din zilele astea, o să te înveţi minte, Charlotte. Sper”.

— Se pare că Pip l-a găsit şi el pe tatăl tău, spuse domnul Carsington.

Ar fi alergat înspre ei, dar el o opri.

— Trebuie să te aduni, zise el. Nu poţi începe să bolboroseşti. Pip devine nervos când plângi.

Îi spuse cum Pip venise la el cu o zi în urmă, îngrijorat

pentru că „tânăra doamnă” plângea.

— Da? întrebă ea, cu o durere în gât. E un băiat bun. În ciuda a tot ce s-a întâmplat cu el. Un băiat bun, şi un gentleman.

Se uită peste umărul lui lat la Pip, care îşi întorsese capul şi îi privea. Avea el, oare, vreo idee? O simţise în acelaşi fel în care îl simţise ea? Vocea ei rămăsese cu el cumva, în inima lui? Existau oare acolo, poate fără ca el să-şi fi dat seama, cele câteva vorbe disperate pe care i le şoptise înainte să renunţe la el?

„Te iubesc. Te voi iubi întotdeauna. Te rog, iartă-mă”.

Dar cum să-şi poată el aminti? O privea doar curios – deşi era greu să spună de la distanţa aceea, având în vedere ochiul vânăt.

Şi tatăl ei se întoarse şi se uită la ei. Zâmbea, aşa cum făcea întotdeauna.

Căţeaua era la fel ca de obicei, ocupată să scuture un băţ pentru a-l supune.

Ochii lui Charlotte se umplură de lacrimi.

— Ştiam că o să se întâmple asta, spuse domnul Carsington. Mai întâi, eliberează-te de tot.

— Ochiul lui, sărmanul lui ochi.

— Este mândru de el, îi spuse domnul Carsington. L-a căpătat apărându-ţi onoarea.

— Ah, spuse ea. Doamne sfinte. Apărând-o pe mama care l-a abandonat. Cum o să pot eu suporta?

— Trebuie să încetezi să te gândeşti în felul ăsta, spuse el. Societatea cataloghează astfel de lucruri drept o ruşine uriaşă pentru femei. Dacă ai fi fost bărbat, te-ai fi lăudat cu bastarzii tăi. Dar o femeie trebuie să se simtă ruşinată, să se urască pe ea însăşi şi să se ascundă. Dacă nu-şi ascunde aşa-zisul ei păcat, e tratată ca o leproasă. Se uită la ea. Haide, haide, morala a fost suficient de pompoasă să-ţi usuce ochii, sper. Ţi-ai recăpătat calmul?

— Da, spuse ea. Dar e mai greu decât s-ar crede.

— Ştiu că e un moment emoţional, zise domnul Carsington. Dar trebuie să te gândeşti la sentimentele lui Pip. Eşti pe cale să-i întorci lumea pe dos, şi, deşi e un mod

fericit de a-l tulbura, va avea nevoie de ceva timp pentru a se obişnui. Are nevoie ca amândoi să fim calmi şi înţelepţi pentru el. Ia exemplu de la tatăl tău. Sunt sigur că ar vrea să îl ia pe sus pe băiat şi să-l ducă acasă, dar se abţine.

Ea se uită la tatăl ei, care îi zâmbea acum lui Pip, acel zâmbet liniştitor pe care îl ştia atât de bine.

— Nu i-a spus lui Pip, zise ea. N-ar face asta. Lasă asta în sarcina mea.

— Retrag ce am zis mai înainte despre tatăl tău, spuse domnul Carsington. Tata doar mă înfuria. Al tău ar trebui să mă facă să mă ruşinez de mine tot timpul.

— Nu vrea asta, spuse ea. Nu există o formulă matematică pentru a fi părinte. Presupun că ei se străduiesc cât pot de bine.

— Şi noi o să facem la fel, spuse domnul Carsington, şi o să greşim groaznic, aşa cum face toată lumea, aş zice eu. Ei bine, eşti gata?

Ea se calmase în vreme ce discutaseră. El făcuse asta dinadins, presupunea ea. Găsise o modalitate de a o conduce prin furtuna de sentimente.

— Da, sunt gata, mulţumită ţie.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută îndrăzneaţă pe obraz. În văzul tuturor.

— În cazul ăsta, foarte bine, spuse el. Dar adu-ţi aminte: fără smiorcăieli. Mai târziu, poţi să suspini pentru el. Acum totuşi, trebuie să fii puternică şi calmă, de dragul lui.

— O să fiu, spuse ea.

— Ştiu că o să fii.

O conduse spre cei doi de lângă gard.

— Mă întreb dacă am putea să întrerupem, Lord Lithby, spuse domnul Carsington. Doamna doreşte să vorbească cu Pip.

Băiatul se uită spre tatăl ei. El încuviinţă din cap, şi Pip sări de pe gard şi se apropie de ea cu şapca în mână.

Ea îşi şterse grăbită ochii cu dosul mănuşii, îşi trase uşor nasul, îşi îndreptă spatele şi zâmbi.

— Doamne, Dumnezeule, ai un ochi vânăt de toată

frumuseţea, spus ea.

— L-am căpătat într-o bătaie, Excelenţă, spuse Pip.

— Serios? Domnul Carsington îmi spune că apărai onoarea mamei tale.

— Lord Lithby a spus că n-am greşit, zise Pip. A zis că femeile nu înţeleg, dar a fost corect ce am făcut eu.

— Eu înţeleg, spuse ea. Sunt foarte, foarte mândră de tine. Se lăsă pe vine pentru a se uita direct în ochii lui. Îşi puse mâinile pe umerii lui şi zâmbi, gândindu-se că poate nu exista un zâmbet suficient de mare în toată lumea asta, potrivit pentru ce simţea ea. Se gândea că inima o să-i plesnească de fericire. Eu sunt mama ta.

Capitolul 16

Biblioteca de la reşedinţa Lithby, în acea seară

Darius ştia foarte bine că nu trebuia să sugereze să-l ia pe Pip acasă cu el. Fiul lui Charlotte urma să locuiască la reşedinţa Lithby, spuseseră mama şi bunicii lui, până după nuntă.

Voiseră să discute despre nuntă după cină, dar Darius se hotărâse deja în legătură cu ce trebuia făcut.

Ce trebuia făcut nu era plăcut. Dacă ar fi fost pe alese, mai degrabă ar fi petrecut o săptămână întreagă vorbind despre nimic altceva decât despre draperii. Dar era necesar pentru viitoarea lui soţie şi pentru Pip.

— Trebuie să ne căsătorim în biserica de aici, şi toată familia mea trebuie să fie prezentă, le spuse el. Asta o include şi pe bunica. Trebuie să facem front comun.

— Sfinte Doamne, nu bunica ta, strigă Charlotte. Nu ţi-aş cere niciodată aşa ceva.

— E singurul mod de a ne asigura că nu vei fi tratată cu asprime, zise Darius. Foarte mulţi oameni nu vor dori să-i jignească pe Lord şi Lady Lithby sau să piardă ocazia de a se bucura de vestita lor ospitalitate. Foarte mulţi oameni nu

vor dori să-i jignească nici pe părinţii mei. Cu toate astea, bunica reprezintă singurul mod sigur de a băga groaza în sufletele ipocriţilor şi ale fanaticilor virtuoşi. Un front comun va fi cel mai eficace dacă ea e în frunte.

— Dacă crezi că răutăţile mă vor jigni, ar trebui să te gândeşti mai bine, spuse Charlotte. Am familia. Asta e tot ce contează. Pierderea locului în societate nu e mare lucru. Înalta societate poate fi sufocantă câteodată. Poate că aş duce dorul unor elemente ale ei, dar pot foarte bine trăi şi fără.

— La fel şi eu, spuse el. Cu uşurinţă. Fericit. N-aş duce câtuşi de puţin dorul prezenţei doamnei Badgely. Dar nu asta e important.

Important este că n-ar trebui să fii tratată diferit faţă de un bărbat pentru că ai avut un copil din flori.

— Acesta e un punct de vedere radical, domnule Carsington, spuse Lord Lithby. Nu sunt deloc sigur că aş vrea să încurajez femeile să se comporte în general la fel ca bărbaţii. Mă tem că ne-am întoarce la barbarie. Femeile sunt cele care ne păstrează civilizaţi.

— Atunci, haideţi să spunem că bunica exercită o influenţă civilizatoare, zise Darius. Şi să încercăm ca acest gând să nu ne dea coşmaruri.

*

Deşi se îndoia că Pip ar avea coşmaruri, Darius urcă să-i spună noapte bună înainte de a se întoarce la Beechwood.

Când intră Darius, Pip era în pat, dar treaz de-a binelea, uitându-se pe o carte.

La lumina lumânărilor, cu acel spectaculos ochi vânăt, arăta ca un mic spiriduş.

Un mic spiriduş foarte serios. Lăsă cartea deoparte şi îl privi cu gravitate pe Darius.

— S-au oprit deja din plâns? întrebă el.

— Da, spuse Darius. Se ceartă în legătură cu masa de nuntă.

— Atunci, o să vin să locuiesc la Beechwood, sir? După nuntă?

— Da. Nu-ţi place aici?

Pip se uită în jur.

— E foarte… mare aici. Sunt foarte mulţi servitori. Nimeni nu ţipă. Se gândi. Îmi place, dar e ciudat.

— A fost o zi foarte ciudată pentru tine, spuse Darius.

Băiatul încuviinţă din cap.

— Nu în fiecare zi descoperi o mamă nou-nouţă şi o pereche de bunici. Ai suportat bine toată schimbarea asta, cred eu.

— La început, credeam că ea – mama mea – râdea de mine, spuse Pip. Se încruntă. Poate că n-ar fi trebuit să râd.

Nu numai că râsese, dar îi mai şi spusese mamei lui: „Haida de, asta e cusută cu aţă albă, Excelenţă”.

— Nu s-a supărat, spuse Darius.

— Nu, nu s-a supărat. Presupun că este, dar eram obişnuit cu ideea că e moartă, spuse Pip. Tăcere. E foarte frumoasă.

— Într-adevăr, aşa este.

— Mă gândeam că, dacă vrea să fie mama mea, n-o s-o contrazic.

— Dar este cu adevărat, să ştii.

— Bănuiesc că este, dar eram obişnuit cu ideea că e moartă, spuse Pip. E ca un şoc. Ştiam că mama era o doamnă, dar trebuia să fie moartă, şi, dacă nu era, tot nu m-am aşteptat în veci să fie aşa frumoasă şi măreaţă. Aţi mai văzut vreodată atâtea panglici pe o pălărie? La ce-i bună o pălărioară ca aia cu toate panglicile alea?

Darius îşi aminti de pălăria frivolă pe care Lady Charlotte n-o purtase la prima lor întâlnire. Zâmbi.

— E de frumuseţe, spuse el.

*

Ca urmare a discuţiei cu Lady Lithby, un agitat colonel Morrell călări în goană spre Altrincham, la căsuţa familiei Tyler. Domnul Tyler nu se înapoiase încă de la muncă, îl

informă una dintre fete. Doamna Tyler era în Manchester.

— Băiatul, spuse colonelul. Unde e?

— Toată lumea întreabă de Pip, zise fata. Nu ştiu pe unde umblă. A plecat la treabă cu tata, aşa cum face întotdeauna.

Colonelul Morrell călări înapoi pe drumul pe care venise. Se întâlni cu Tyler, care se îndrepta spre casă pe Lithby Road, şi îl întrebă despre Pip.

— Aşa cum i-am spus şi domnului Carsington, ultima dată când îl văzui, ducea câinele înapoi la reşedinţa Lithby, spuse Tyler. Trebuia să se întoarcă negreşit. Aveam să-i dau nişte treburi de făcut pentru cocoana mea. Dar nu s-a întors de fel. Cred că a fugit de-acasă, sir.

Colonelul nu oftă uşurat decât după ce mai merse o bucată de drum.

Kenning îşi făcuse treaba, aşadar. Pip era în drum spre Irlanda.

Colonelul Morrell o salvase pe Lady Charlotte de ea însăşi.

Până la un punct şi doar deocamdată, în orice caz.

Trebuia pur şi simplu să nutrească speranţa că, având timpul necesar să se calmeze şi să judece, avea să-şi dea seama de nebunia hotărârii ei… în legătură cu băiatul, dacă nu şi în ce-l privea pe Carsington.

Uşurarea colonelului dură până seara târziu, când Kenning se înapoie acasă.

— Îmi pare aşa rău, sir, spuse el. Aranjasem totul cu doamna Tyler. Îi găsise de treabă băiatului, aşa cum îi cerusem eu. Asta după ce ducea câinele, aşa cum mi-aţi spus că ar trebui să facem, astfel încât să nu stârnim vreo agitaţie la reşedinţă până nu plecam de acolo. Dar el n-a apărut deloc acolo unde ar fi trebuit să fie. M-am tot dus de la Beechwood la Altrincham şi înapoi. Am căutat peste tot. După aia, am auzit că era încă pe moşia lui Lord Lithby. Nu ştiu dacă i-a intrat frica-n oase sau ce-a fost, sir, dar acolo era, în singurul loc unde nu puteam pune mâna pe el, şi n-a mai ieşit de acolo. Să mai încerc mâine, sir?

— Nu, spuse colonelul Morrell. E prea târziu.

*

După ce domnul Carsington plecă, Charlotte urcă în camera fiului ei. Îl sărutase deja de noapte bună, dar nu putea sta departe de el.

Deşi lumânarea fusese stinsă, razele lunii ce intrau pe fereastră îi luminau faţa, ochiul vânăt contrastând puternic cu pielea albă.

Se aplecă peste el şi îl mângâie uşor pe frunte. Pe obraz îi alunecă o lacrimă. Nu se putea abţine. Avea de consumat lacrimi adunate timp de zece ani, şi se părea că nu terminase încă. Lacrima căzu pe obrazul lui, şi îşi ridică mâna s-o şteargă. Se trezi, clipind.

— Îmi pare rău, şopti ea. N-am vrut să te trezesc.

— E în regulă, spuse el. Nu plânge.

— De obicei, nu sunt o smiorcăită, zise ea. Nu trebuie să-ţi faci griji că o să mă smiorcăi pentru tine tot timpul.

— Domnul Carsington spunea că erai emoţionată.

— Da, zise ea. Da, sunt.

Băiatul se ridică pe coate.

— Nu ţipi, spuse el. Asta e bine la o mamă.

— Deci, ţi-ai depăşit neîncrederea, spuse ea. La urma urmei, sunt mama ta.

El încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău că am râs. Sper că nu ţi-am rănit sentimentele.

— Sentimentele mele, spuse ea. Ah, Pip.

— Să nu plângi, spuse el.

— O să încerc să nu plâng, zise ea. Doar că sunt aşa bucuroasă că te-am găsit. Şi regret nespus că am renunţat la tine.

El se uită la ea pentru o bună bucată de vreme.

— De ce? întrebă el. De ce nu m-ai păstrat? A fost din cauza ochilor mei?

„De ce?” Întrebarea care o îngrozea. Auzind întrebarea, durerea fu şi mai mare decât se aşteptase, mai mare decât durerea de a fi spus tatălui ei adevărul.

Nu era sigură cum să răspundă, dar trebuia să încerce.

— Fetele nu trebuie să aibă copii dacă nu sunt măritate, spuse ea. Mi-a fost frică de toate necazurile. Oamenii ar fi fost dezamăgiţi de mine şi răniţi şi…

— Şi ar fi plâns, spuse el. Ar fi fost o mulţime de lacrimi, aş zice eu.

— Da, spuse ea. N-a fost un motiv bun, Pip, ştiu. După aceea, am regretat, dar am fost bolnavă multă vreme.

— Dar n-ai murit, spuse el. Îmi pare bine că n-ai murit.

N-avea să plângă din nou, ci să-i dea părul de pe faţă. Mamelor li se permite să facă asta.

— Nu, n-am murit, spuse ea. Şi, când m-am făcut bine şi mi-am dorit să nu fi renunţat la tine, erai deja la domnul şi doamna Ogden. Chiar dacă aş fi îndrăznit, ar fi fost nedrept să te iau de la ei. Erai copilul lor, şi te iubeau. Chiar credeam că îţi va fi mai bine cu ei. Aş fi vrut să fi făcut totul altfel, iubirea mea. Aş fi vrut să fi fost mai curajoasă, dar n-am fost.

El cugetă.

— Nu ştiu, spuse el. Nu ştiu despre lucrurile astea. Nu-mi amintesc de vremea când eram prunc. Abia mi-l amintesc pe tata şi pe mama – celălalt tată şi cealaltă mamă. Mi-l amintesc pe domnul Welton. A fost bine.

— La azil n-a fost bine, murmură ea.

— Mă prefac că a fost un vis urât, spuse el.

— De aici încolo, va fi unul frumos, replică ea.

— Ştiu, spuse el. Se culcă din nou pe perne. Poate că ar trebui să te prefaci şi tu că celelalte lucruri… cele care te fac să plângi… să te prefaci că toate sunt un vis urât.

Ea zâmbi şi îl mângâie pe obraz.

— Ai dreptate, spuse ea. Aşa o să fac.

— Poate că ai putea să mă săruţi încă o dată de noapte bună. Zâmbi larg. Îmi place foarte tare.

Ea râse şi îşi sărută băiatul de noapte bună.

*

Darius se duse personal la familia lui pentru a le solicita prezenţa la nuntă. Erau cu toţii la reşedinţa Hargate în Derbyshire – toţi în afară de Rupert şi de soţia lui, care erau încă în Egipt, împreună cu Peregrine, nepotul lui Benedict.

Darius nu se aştepta totuşi s-o găsească acolo şi pe bunica lui. Ea părăsea rar Londra. Prietenele, Harpiile, locuiau acolo tot anul, şi chiar şi vara în Londra găseai mai multe distracţii. La ţară, spunea ea, se plictisea de moarte.

Cu toate astea, în vara asta venise cu odrasla ei la reşedinţa Hargate.

Nu era în salon când Darius îşi anunţă logodna. Însă părinţii şi diverşii membri ai familiei erau. Primiră veştile despre apropiata nuntă cu expresii serioase pe chip. El continuă explicând cum şi de ce urma să înceapă viaţa de familie cu un fiu de zece ani.

Suportară şi asta cu stoicism. Niciuna dintre doamne nu leşină. Niciunul dintre fraţii prezenţi nu comentă. Cu toţii se uitară spre Lord Hargate să-i vadă reacţia.

El spuse:

— Darius, te aştept în biroul meu peste un sfert de oră.

Un sfert de oră mai târziu, Darius stătea în birou, o copie aproape perfectă a Camerei Inchiziţiei de la reşedinţa Hargate din Londra.

Întâlnirea începu, aşa cum era de aşteptat aşteptat, în obişnuitul fel enervant.

— Constat că n-ai reuşit nimic cu proprietatea, spuse tatăl lui.

— Nu s-a terminat încă anul, replică Darius, sforţându-se din răsputeri să rămână imperturbabil – cel puţin la exterior.

— Dar acum nu prea mai are importanţă, nu-i aşa? spuse tatăl său. Miza era să nu fii nevoit să te însori. De vreme ce acum eşti logodit şi urmează să te însori, ce rost mai are?

— Treaba este că pot să readuc la viaţă domeniul Beechwood şi o voi face, spuse Darius. Acum, mulţumită

imensei zestre a soţiei mele, voi avea mijloacele necesare s-o fac repede şi eficient. Sunt încrezător că-mi voi recupera investiţia şi chiar mai mult de-atât, în intervalul de timp stabilit. Se poate face, tată, şi o s-o fac.

— Nu mă îndoiesc că aşa va fi, spuse tatăl lui.

Darius clipi. De două opri.

— Lady Charlotte e o fată bună, zise tatăl lui. O fată bună şi curajoasă. Mă bucur că ai avut înţelepciunea să vezi asta. Sunt mândru de tine.

Darius nu leşină.

Deschise şi închise gura de mai multe ori, fără a se auzi ceva.

— Acum, ai face mai bine să te duci la bunica ta, spuse Lord Hargate.

Flutură din mână, concediindu-l pe fiul său cel uluit.

*

Darius urcă spre apartamentul bunicii lui cu aproximativ acelaşi elan pe care trebuie să-l fi simţit regele Ludovic al XVI-lea atunci când urcase scările eşafodului unde-l aştepta ghilotina.

O găsi la fel ca de obicei, în budoar. Camera asta, la fel ca perechea ei din Londra, era decorată în stilul tinereţii ei, după cum se credea, deşi lui i se păruse întotdeauna că semăna cu un bordel.

Şi ea personal era împodobită în stilul la modă cu mulţi ani în urmă. Stătea în mijlocul numeroaselor ei perne, înzorzonată cu dantelă şi bijuterii.

Îi dădu un sărut conştiincios pe obrazul zbârcit şi îi oferi evantaiul.

— Ce-i asta, mită? întrebă ea, nepierzându-şi mai mult timp cu introducerile decât ar fi făcut-o el. Vrei să-ţi acord aprobarea pentru porumbiţa ta întinată, nu-i aşa?

Deşi nu fusese prezentă când el făcuse anunţul, Darius nu fu surprins că ea auzise noutăţile aşa repede. Era mai mult decât posibil să fi ştiut de la bun început secretul lui Charlotte, dat fiind că bunica ştia tot despre toţi.

Nu era deloc surprins, ci mai degrabă iritat.

— E mită, dar ea nu e o porumbiţă întinată, spuse Darius. Nu pot crede că tocmai dumneata ai folosi această frază banalizată. Şi, ce să zic, râde ciob de oală spartă. Am pierdut şirul amanţilor dumitale.

— Eu am aşteptat până când am devenit văduvă, spuse ea.

— Ce prostie, comentă el. Ai făcut-o după ce te-ai măritat, iar Charlotte a făcut-o înainte. Nu-i nicio diferenţă, şi o ştii. Haide, bunico, trebuie să vii la nunta mea.

— Ah, ei bine, spuse ea. Dacă nepotul meu spune că trebuie, atunci chiar trebuie. Ce poate zice o bătrână plăpândă în chestiile astea?

Darius îşi dădu ochii peste cap.

Ea studie evantaiul.

— Ăsta e unul dintre evantaiele lui Lady Margaret, văd eu. Nimeni n-o putea egala la gusturi. Era desăvârşită, sărmana de ea. Şi eu m-am măritat de tânără cu un bărbat mai mare cu douăzeci de ani decât mine. Dar Hargate ştia cum să facă o femeie fericită. Ţine minte să faci şi tu la fel, domnule. Fă-o fericită pe soţia ta – sau o să te facă să regreţi toată viaţa. Flutură evantaiul spre el, cam la fel cum făcuse tatăl lui atunci când se descotorosise de el. Haide, pleacă acum. Am de scris nişte scrisori şi trebuie să mă hotărăsc ce să port la nuntă.

*

Pe 19 iulie, la ora zece dimineaţa, Lady Charlotte Hayward şi Darius Carsington se căsătoriră cu o licenţă obişnuită în biserica din Lithby, în faţa unei asistenţe neobişnuit de numeroase.

Domnul Badgely oficie ceremonia. Doamna Badgely era şi ea prezentă, după o luptă cruntă cu principiile ei morale.

Evident, nu tolera obiceiul de a face copii în afara căsătoriei şi nu era deloc sigură că trebuiau făcute compromisuri, nici măcar pentru propriii veri.

Necazul era că nu ajungea destul de des la Londra, în special acum, că fetele ei erau toate măritate şi nu mai avea nicio scuză potrivită şi ar trebui să aibă lucruri mai importante de făcut decât să se complacă în frivolităţi extravagante. Înnebunită după modă, era disperată să studieze ultimele ţinute pe care le afişau doamnele din Londra şi voia să fie capabilă să pomenească numele tuturor participanţilor. Şi aşa, în cele din urmă, la fel ca toţi ceilalţi, îşi lăsă scrupulele deoparte în favoarea participării la petrecerea despre care urma a se vorbi timp de luni întregi.

Festivităţile fuseseră planificate cu săptămâni în urmă, ca făcând parte din petrecerea ce trebuia să aibă loc. Lord şi Lady Lithby trebuiau doar să facă aranjamentele pentru mai mulţi oaspeţi.

Printre membrii familiei Carsington prezenţi acolo se număra şi strănepoata văduvei Lady Hargate, Olivia Wingate-Carsington, în vârstă de treisprezece ani.

După ceremonie, Pip o duse pe Olivia să cunoască purceaua. Căzu în cocină. Ea îl scoase afară. Se întoarseră la reşedinţa Lithby murdari până în gât de mâzgă şi mirosind teribil. Fură certaţi zdravăn de străbunica lor, urmând apoi o baie şi schimbul de haine. După asta, se duseră în camera de lecţii, unde Olivia îl învăţă pe Pip şmecherii cu cărţile de joc, până când mama ei, Lady Rathbourne, intră şi îi opri.

— Dar, mamă, cum să poată şti Pip dacă e dus de nas până când nu înţelege cum se trişează? spuse Olivia, toată numai ochi mari şi inocenţi.

— Mai urmează să-l înveţi cum să amaneteze bijuteriile mamei lui, spuse Lady Rathbourne. O să încetezi imediat, Olivia, că, dacă nu, n-o să-ţi dau voie să vezi focurile de artificii.

*

Proaspătul ei soţ stătea în spatele lui Charlotte ţinând-o în braţe, cu bărbia aşezată pe creştetul capului ei, în

vreme ce se uitau la focurile de artificii dintr-un colţ liniştit al grădinii.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? întrebă el.

— Nu mă gândesc, spuse ea. Pur şi simplu… sunt fericită.

— E un spectacol remarcabil. Genul acela la care te-ai aştepta pentru, hai să zicem, majoratul unui fiu sau încoronarea unui rege.

— Sau căsătoria – în sfârşit – a unei fiice unice.

— Sau căsătoria – în sfârşit – a ultimului rebel al familiei, mezinul.

— Tata şi Lizzie chiar sunt încântaţi să întreţină oaspeţi, spuse ea. Sunt ca nişte copii când e vorba despre petreceri.

— Cred că sunt chiar foarte puţin copilăroşi, spuse Darius. Bănuiesc o conspiraţie de familie. Nimeni n-a fost nici măcar puţin surprins când am anunţat că o să ne căsătorim. Nu mă pot opri să nu mă întreb ce a adus-o pe bunica în Derbyshire. Urăşte să stea la ţară.

— Anul trecut, cu toţii voiau să mă mărit cu Lord Rathbourne, spuse ea.

— Ridicol, zise el. Oricine cu un grăunte de creier ar vedea că nu v-aţi fi potrivit niciodată. Nu eşti nici pe jumătate suficient de şocantă pentru el. Lady Rathbourne e o urmaşă a îngrozitorilor Delucey. Comparată cu ei, tu eşti un model de puritate şi virtute.

— În orice caz, fratele tău m-a crezut plictisitoare de moarte, spuse ea. Şi aşa, socotesc că tata şi Lizzie s-au hotărât să se mulţumească cu tine. La urma urmei, erau disperaţi.

Râse.

— Fireşte că erau disperaţi, spuse el. Practic, eşti ramolită. Eşti aproape de sfârşitul celor mai buni ani pentru reproducere – dacă nu eşti deja prea bătrână pentru asta. O trase mai aproape de el. Poate că am face mai bine să ne apucăm de treaba asta fără a mai pierde timpul.

— Ne-am apucat deja, spuse ea.

— Vreau să zic, într-o manieră mai metodică, replică

el.

— Acum? Aici?

Gândul i se părea tentant. Ce destrăbălată mai era şi ea!

— Nu aici, spuse el. Şi nu acum, furiş şi pe grabă, aşa cum am făcut până acum. De data asta, o s-o facem într-un pat adevărat, aşa cum trebuie.

— Metodic, spuse ea.

— Nu îţi bate joc de abordarea metodică înainte s-o încerci, spuse el. Hai să mergem acasă, Charlotte.

*

„Casa mea", se gândi ea, pe când mirele o trecu în braţe peste pragul pe care îl trecuse de atâtea ori înainte.

Chiar contribuise la transformarea în cămin a casei neglijate a lui Lady Margaret. Nu că munca ar fi fost terminată. Nici pomeneală. Mai erau multe de făcut.

Cu toate astea, deşi încă trebuia să se evite schelele şi scările în alte părţi, Lizzie se îngrijise ca dormitorul matrimonial să fie terminat înainte de nuntă.

Tinerii căsătoriţi puteau petrece noaptea acolo fără teama că avea să le cadă tavanul în cap, îi asigurase ea.

În seara asta se puteau bucura cu adevărat de intimitate. Toţi servitorii erau la moşia Lithby, împreună cu mare parte dintre săteni. Pip stătea pentru ultima dată cu bunicii lui, încercând să-şi cunoască mai bine noile familii. Când Charlotte îl văzuse ultima dată, Pip era împreună cu văduva Lady Hargate şi cu verişoara lui, Olivia, învăţând să joace whist.

În interior, casa Beechwood era tăcută, în afară de paşii lor şi de ciudatele sunete pe care le auzeai în casele vechi. Afară, zgomotul focurilor de artificii se stinsese, lăsând concertul verii în seama insectelor şi a păsărilor de noapte.

Deşi camera era luminată doar de o singură lumânare, pe care Darius o adusese de la parter, Charlotte putu vedea că Lizzie îşi exercitase obişnuita magie. Camera

mare era decorată simplu, dar încântător, era confortabilă şi curată.

— Asta e o casă bună, spuse Charlotte. Lady Margaret a fost nefericită aici, dar casa exista cu mult timp înainte de a veni ea aici şi cred că ar vrea să fie o casă fericită. Se întoarse spre soţul ei. M-ai făcut tare fericită. Ţi-am spus asta?

— Da, cred că mi-ai spus, zise el. Îşi desfăcu eşarfa şi o aruncă pe un scaun. Am de gând să te fac şi mai fericită. Bunica a zis că trebuie, altminteri va fi vai şi amar de mine.

Charlotte se apropie de el. Îşi puse mâna pe obrazul lui. El i-o întoarse şi îi sărută palma.

Apoi o luă de mână şi o conduse spre pat. Era încăpător şi bogat împodobit, datând probabil de pe vremea dinastiei Stuart. O ridică în braţe ca şi cum ar fi fost uşoară ca un fulg şi o aruncă în mijlocul saltelei. Ea râse.

— Mi-am imaginat făcând asta, spuse el, încă de când tu îmi tot explicai despre penele fierte. În biblioteca de la reşedinţa Lithby.

— Simţeam eu că tu, de fapt, nu mă ascultai deloc, spuse ea.

— Ba da. Îşi scoase haina. Era croită pe corp, înşelător de simplă, cu o linie excelentă. Ea îi privi jocul muşchilor pe sub ţinuta cambrată pe când el se străduia să scape de haină, suplu ca o felină. Urmă vesta.

Ea stătea culcată acolo unde o aruncase el, cu capul odihnindu-se pe perne, în vreme ce nu se mai sătura privind la trunchiul puternic şi frumos pe care îl ascundea cămaşa subţire. Făcuseră dragoste, şi totuşi ea nu-l văzuse niciodată – ei bine, nu mai mult decât partea cea mai importantă a lui. Asta era cu adevărat noaptea nunţii, o noapte a descoperirilor reciproce.

Cât de norocoasă era! Toată lumea făcea greşeli, uneori chiar îngrozitoare. Nu toată lumea primea o a doua şansă.

El îngenunche pe pat şi se târî spre ea. O încălecă.

— În seara asta, o să-ţi sorb fiecare cuvânt, spuse el, în tot acest timp dorind să-ţi sorb buzele. Se aplecă, şi gura

lui se opri deasupra gurii ei, la doar o răsuflare distanţă. Aşa cum o albină e atrasă de o floare.

O sărută uşor, ca şi cum buzele ei erau cele mai delicate petale de floare.

— Îmi aduc aminte, spuse ea. Stăteai necuviincios de aproape.

— Aproape că te-am sărutat.

Îşi trecu buzele peste ale ei.

— Aproape că şi eu te-am sărutat, spuse ea, făcându-i acelaşi lucru.

El o sărută intens, cu tandreţe. Ea îi răspunse pe măsură, dăruindu-i din inimă toată dragostea pe care el o reaprinsese în ea. Dăruia şi simţea că i se dăruia înapoi, în gustul lui şi-n dulceaţa sărutului. O simţea într-un iureş de căldură şi fericire, plus o ciudată pace pe care n-o mai ştiuse de pe vremea copilăriei, împreună cu o emoţie de fetişcană de care credea că se dezobişnuise.

— Vreau să te văd, spuse el. Toată.

— Da, murmură ea. Şi eu vreau să te văd.

El îşi înălţă capul, zâmbind.

— De unde să încep a despacheta acest nemaipomenit cadou?

— De unde vrei, spuse ea. Mă predau cu totul în mâinile tale.

Se uită la mâinile lui, atât de mari şi de îndemânatice. Mâinile astea, ah, mâinile astea.

El o studie pentru o lungă bucată de vreme în felul acela intens specific lui. Apoi se aplecă şi îi luă faţa în mâini, sărutând-o. Îşi lăsă mâinile să lunece pe umerii ei goi, făcând-o să se înfioare. Găsi legăturile corsajului şi le desfăcu. Îi atinse uşor cu gura pielea dezgolită.

— Îmbrăcămintea femeilor, murmură el. Un mecanism complicat.

Dar n-avu nicio problemă în a-şi da seama cum funcţionează rochia ei. Găsi cu uşurinţă şnururile şi copcile. Apoi, în vreme ce ea chicotea, îi ridică rochia, şi ea se săltă suficient pentru ca el să i-o tragă peste cap. Pe faţa lui, la lumina aruncată de lumânare, ea putu vedea amuzament.

Într-o clipă, deveni din nou serios, studiindu-i lenjeria cu aceeaşi concentrare desăvârşită pe care ar acorda-o unui experiment chimic. Ea îl ţintuia cu privirea, conştientă că sângele îi luă foc doar când o privea. Apoi mâinile lui se mişcară pe ea, mângâind-o prin straturile de ţesături fine, ca şi când îi era drag şi tot ce o atingea. Şi ea îi era dragă, da. Nu se îndoia nicio clipă de asta. Văzuse pe faţa lui şi auzise în vocea lui joasă.

Închise ochii şi se abandonă să plutească în căldură şi farmec. Juponul fu scos, apoi şi corsetul scurt, şi ea scoase un lung oftat tremurat când cămaşa îi fu deschisă şi îi simţi gura trecându-i peste umeri şi sâni, încet, foarte încet. Când hainele n-o mai acoperiră, simţi în loc mângâierile lui, lungi şi încete, ca şi cum ar fi fost cel mai preţios obiect din lume, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume.

De fapt, aveau. Asta era începutul lumii lor, al vieţii lor împreună.

Ea îşi ridică mâna şi îi atinse cămaşa cu aceeaşi tandreţe şi uimire, îngăduindu-i atingerii sale să-i spună cât de mult ţinea la el, un dar pe care nu-l căutase niciodată şi la care nu îndrăznise să spere niciodată.

El îşi desfăcu nasturii cămăşii, şi-o trase peste cap şi şi-o aruncă peste umeri. Ea îşi pierdu răsuflarea. Văzuse sculpturi măreţe de atleţi şi zei păgâni şi parcă acestea fuseseră făcute după chipul şi asemănarea lui. Dar el era real, cald şi viu, cu pielea aurie în lumina lumânării. Ea îşi ridică mâna spre pieptul lui şi o lăsă să zăbovească acolo. Sub palmă, inima lui bătea tare şi constant.

El îşi puse mâna peste a ei şi i-o ridică la buze.

— Nu mai pot aştepta, spuse el. Am tot amânat, dar trebuie să ajung la fleacurile alea ridicole de mătase cărora le spui pantofi.

Se dădu înapoi spre picioarele patului. Desfăcu un pantof, i-l scoase din picior şi îl expedie spre restul lucrurilor ei. Mâna lui caldă se închise peste piciorul ei. O ridică spre partea de sus a ciorapului. Desfăcu jartiera. Trase puţin ciorapul în jos. Croi o potecă de săruturi pe pielea pe care o dezgolise. Mai trase puţin ciorapul şi îi

sărută din nou piciorul. Ea începu să tremure.

El continuă în jos, spre glezne, apoi încet spre scobitura piciorului. În cele din urmă, îi trase ciorapul peste degete şi îl aruncă într-o parte.

Ea se cufundă în beatitudine.

Dar el nu terminase încă, departe de aşa ceva.

Făcu la fel, încet, ah, atât de încet, cu celălalt ciorap.

În clipa aceea, corpul ei ardea de dorinţă.

— Charlotte, eşti fericită? întrebă el, cu vocea doar o şoaptă.

Părea că se auzeau corzile unui contrabas ce fremătau prin ea.

— Da, spuse ea.

Simţi cum ultima piesă de îmbrăcăminte alunecă de pe ea.

— Şi mai fericită? insistă el.

— Da.

Putea ea oare îndura şi mai multă fericire? Da, dacă trebuia.

El se îndepărtă, şi, prin ochii pe jumătate închişi în beţia plăcerii, ea îl văzu cum se dezbracă şi el. Îl privi cum veni spre ea, cu trupul lui masiv aplecat deasupra ei. Gura lui o întâlni pe a ei, şi sărutul fu adânc, dar lent, ca şi cum era ultimul sărut din lume, unicul din lume.

Apoi o mângâie, o excită şi ei îi pieriră cuvintele şi gândurile. Putea doar să-şi mişte mâinile pe el, să-i spună prin atingerile ei cât de mult îl dorea, cât de mult tânjea să fie a lui, cu totul a lui.

Şi apoi, în sfârşit el o pătrunse, o umplu şi o iubi fără grabă şi deplin, ca şi cum aveau tot timpul din lume. Şi treptat, treptat o duse spre acel moment desăvârşit când nu mai existau „eu” sau „tu”, ci doar o singură iubire ce-i ducea spre un loc al unei magice bucurii. Când ajunseră la apogeu şi trupul ei vibră, iar plăcerea o copleşi ca un foc lichid – când *el* era vibraţia şi plăcerea şi ea nu ştia unde se termină ea şi unde începe el –, râse o dată şi apoi zise:

— Ah, iubirea mea.

După aceea îşi îngropă faţa în gâtul lui şi se lăsa în

voia liniştii, o linişte găsită după multă, multă vreme.

Sfârşit

Mulţumiri

Mulţumiri pentru:

Claudia Chartrand, Margaret Evans Porter, Myretta Robens şi Sue Stewart pentru priceperea lor în materie de cai.

Old Sturbridge Village[10] din Sturbridge, Massachusetts, pentru comentatorii săi informaţi şi extraordinar de săritori, pentru că păstrează trecutul viu şi vibrant şi, bineînţeles, pentru porci.

Familiei mele şi prietenilor mei, cu mulţumiri speciale pentru:

Nancy Yost.

Mary Jo Putney.

Walter.

Oynthia.

10 Muzeu viu de istorie din Sturbridge ce joacă un rol vital în păstrarea istoriei timpurii a Americii, descriind viaţa într-un sat de la începutul secolului al XIX-lea în New England (n.tr.)